

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်ကိုယ်

အရိပ်တရွေ့မသိုးများ

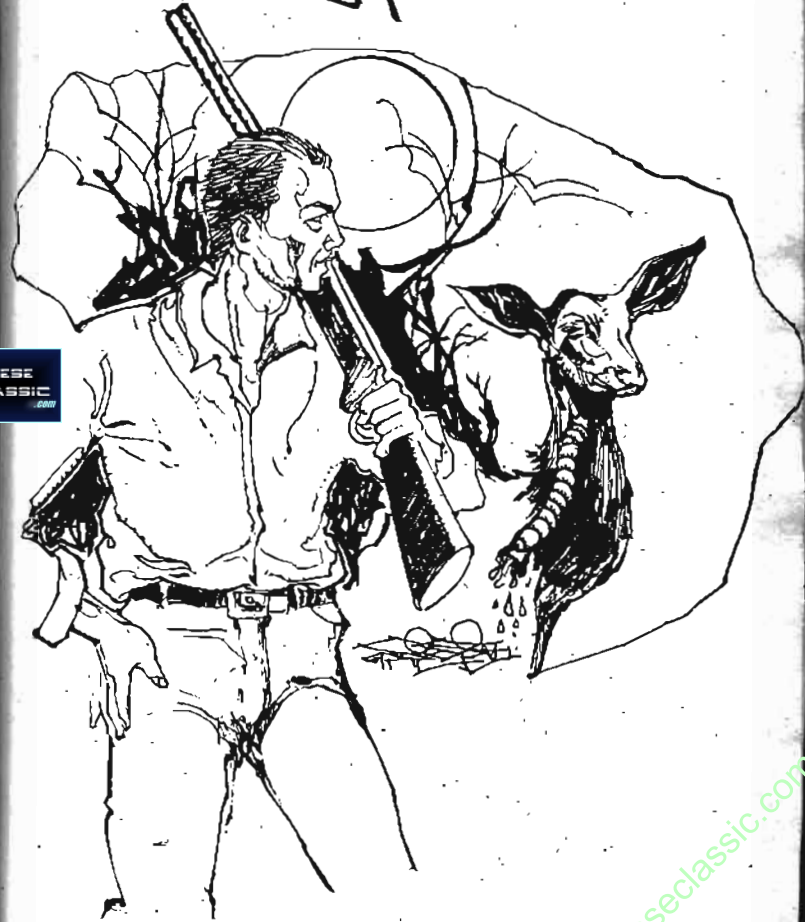
BURMESE
CLASSIC
COM

www.burmeseclassic.com

ဝင်းအောင်ကိုး

ကျွန်ုပ်တို့

BURMESE
CLASSIC
COM

မာမုဒွင်မြဲချက်အမှတ် [၁၅၀၂/၂၀၀၃(၁၀)]
 [၄၉/၂၀၀၄(၁)]
 မျက်နှာပုံးခွင်မြဲချက်အမှတ် [၁၃၀၃/၂၀၀၃(၁၀)]

■
 မျက်နှာပုံးသရုပ်ဖော်
 ပန်းချီကင်ကောင်ကိုး

■
 အတွင်းသရုပ်ဖော်
 ပန်းချီရန်နိုင်ငံ

■
 ပုံနှိပ်ခြင်း
 ပထမတကြိမ်

■
 ထုတ်ဝေသည့်လ
 မတ်လ၊ (၂၀၀၅)ခုနှစ်

■
 အုပ်ချုပ်
 (၅၀၀)

■
 မျက်နှာပုံးပလင်
 STARS

■
 အတွင်းပလင်
 တွတ်ပီ

■
 ကွန်ပျူတာစာစီ
 နန်းဝေခိုင်ကျော်ဦး

■
 စာအုပ်ချုပ်
 ကိုမြင့်

■
 ပုံနှိပ်/ထုတ်ဝေသူ
 ဦးခင်မောင်မြင့်(ဆွေမင်း-ဓနမြ)
 တွတ်ပီရောင်ပုံပုံနှိပ်တိုက်(၀၆၇၀၂)
 တွတ်ပီစာပေ(၀၃၈၂၅)
 အမှတ်(၄/က)၊ အဝေရာလမ်း၊ ဘောက်ထော်၊
 ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်မြို့

■
 တစ်အုပ်
 (၈၀၀) ကျပ်

မာတိကာ

၁။ သွေးစုပ်ကောင်	၁၀
၂။ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ	၂၂
၃။ ထူးဆန်းသောစုန်းကောင်နှင့်ထိုသူငယ်	၃၄
၄။ ကျားအိုကြီး၏မာန်	၅၅
၅။ ကိုယ့်တရား ကိုယ်စီရင်ခြင်း	၆၇
၆။ ညှို့စွမ်းအားရှင်	၈၆
၇။ အရိပ်တစ္ဆေ	၁၀၄
၈။ ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိ	၁၁၈
၉။ နေ့ပင်မကူး	၁၃၂
၁၀။ ဖညက်၏ဆင်ဆိုး	၁၄၆
၁၁။ အတတ်ကြန့်၍ ဘီလူးဖြစ်ရသူ	၁၆၀
၁၂။ သံယောဇဉ်ကြိုးလေးတစ်မျှင်	၁၇၉
၁၃။ ငမိုးရိပ်ချောင်းဖျားရေအိုင်ကြီးထဲက လူသတ်ကောင်	၁၉၆
၁၄။ ပျဉ်းမကုန်းဆိုတဲ့ ရွာကလေးအကြောင်း	၂၁၉

သွေးစုပ်ကောင်

ပဲခူးရိုးမသို့ မေးတင်လျက် ရှိသည့် ငမိုးရိပ်ချောင်းဖျား တောနက်ကြီးအတွင်းရှိ ရေအိုင်ကြီးတစ်ခုသို့ သမင်ငယ်တစ်ကောင် ရေသောက်ဆင်းလာ၏။ အိုင်စပ်သို့ ရောက်သည်တွင် နောက်သို့ လည်ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဘေးဘီတစ်ဖတ်တစ်ချက် ကြည့်ပြန်၏။ အန္တရာယ် ကျရောက်လာမည်ကို စိုးရိမ်၍ ပေးလားမသိ။ ပြီးလေမှ အိုင်စပ်ရှိ ရေကို ငုံ့သောက်လေတော့၏။

ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသည့်ကြောင့် ပေးလားမသိ။ အငမ်းမရသောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အားပါးတရ စိမ်ပြေနပြေ သောက်ပြီးသည်နှင့် ပါးစပ်တစ်ဝိုက်တွင် တွယ်ငြိနေသည့် ရေစက်ရေမွှန်ကလေးများကို ခေါင်းခါယမ်းကာ သန့်စင်လိုက်၏။ သည့်နောက် လာရာလမ်းဘက် ပြန်လှည့်သွားတော့သည်။

သူတွက်ထားသည်ကား သူ့တွင် အန္တရာယ် မရှိနိုင်ဟု ထင်ထားပြီး အန္တရာယ်ကောင်သည် သူနှင့်အတူ ကပ်ပါလာသည်ကို လုံးဝမသိ

ရာချေ။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ လန်းဆန်း တက်ကြွနေဟန်ရှိ၏။ ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားလိုပင် နေသေး၏။ သို့ငြား ကြာရှည်စွာ ပျော်ရွှင်ခုန်ပေါက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။ အလိုလိုနေရင်း အားအင် ယုတ်လျှော့လာ၏။ သို့ကြောင့် ခြေလှမ်းများပင် လေးလံ ထုံထိုင်းလာသည်။ မျက်လုံးတွေ ဝေဝါးလာ၏။ သို့ဖြစ်သည်ကြောင့် ဆက်လျှောက်နိုင်စွမ်း မရှိပေတော့ဘဲ ခွေလံကျ သွားတော့သည်။

သူနှင့် တွယ်ကပ်ပါလာသည့် အန္တရာယ်ကောင်သည်လည်း အယ်နေရာတွင် ခွာထွက်သွားလေသည် မသိချေ။

လွန်စွာမျှ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော ဖြစ်ရပ်ပင်။ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကြီးမားသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မရှိဘဲ လဲကျသေဆုံးနေသော သမင်ငယ်တစ်ကောင်ကို သေချာစစ်ဆေးကြည့် လိုက်ကြသည်။

လည်တိုင်တွင် အနာပေါက်လေးများ သွေးစို့နေသည့် ထူးခြားမှုမလွဲ၍ အခြား ဘာမျှ သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိချေ။ အဆိပ်ပြင်းသော သတ္တဝါ ကိုက်ခဲထားခြင်း အံ့လျဉ်းမဟုတ်ချေ။ မြွေကိုက်ဒဏ်ရာ ဆိုပါလျှင်လည်း အနာပေါက်နှစ်ခုသာ ရှိလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ခြေထောက်ပိုင်းတွင်သာ ဒဏ်ရာ ရှိရမည် မဟုတ်ပါကလား။

ယခုတွေ့လိုက်ရသော သမင်ငယ်ကို မတွေ့မီ ကျန်ခဲ့သောခရီးမှိုင်ဝက်လောက်က ဤပုံနှယ် သေဆုံးနေသည့် “ချေ” ဂျီကြီးတစ်ကောင်ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်ကြောင့် ပို၍ပင် အံ့ဩမိခြင်းဖြစ်သည်။

ချေ (ဂျီ)မိုကြီး သေဆုံးနေပုံသည်လည်း ထူးဆန်းလှပေစွာ မည်သို့ပင် သေဆုံးစေ အဆိပ်မိ၍ သေဆုံးကြခြင်း မဟုတ်သည်ကြောင့် သားကောင်ကို ပစ်ခွင့်မပြုသော ကျွန်တော်တို့အတွက် ရိက္ခာအလို့ငှာ ချေ(ဂျီ)မိုကြီးကိုပင် အသားဖျက်လိုက်ကြသည်။ သို့ အသားဖျက်ရာတွင် အမှန်ဆိုပါလျှင် သွေးသံရဲရဲ ထွက်လာရမည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူကား ထူး

www.burmeseclassic.com

ဆန်းစွာ သွေးမရှိ၊ ဖြုတ်ဖြုတ် ဖြစ်နေတော့၏။

ဤတောတောင်အတွင်း လမ်းပျောက်နေသော ကျွန်တော်တို့ ကို တောစောင့် တောင်စောင့်နတ်က လှည့်စားနေခြင်းလား မသိနိုင်ပါချေ။

ကျွန်တော်တို့သည်လည်း မနက်ကတည်းက လမ်းမပျောက်၊ မည်သည့် သားကောင်မျှ မတွေ့။ မဝစ်ခတ်ရခြင်းကြောင့် ဆာလောင်နေပြီဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် အန္တရာယ် မရှိနိုင်လောက်ဟု တွက်ကာ ထို 'ချေ(ဂျီ)ဖိုကြီးအသားကို မီးကင်စားလိုက်ကြသည်။ မည်သို့သော ဘေးဥပါဒ်မှ မဖြစ်ပါချေ။ သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ပြန်လမ်းရှာရင်း တောတိုးခဲ့ကြပြန်၏။

သို့ လျှောက်ခဲ့ကြရင်းမှ သမင်ငယ်တစ်ကောင် ထူးဆန်းစွာ သေဆုံးနေခြင်းနှင့် ဆုံခဲ့ပြန်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်မှာ ထိုသားကောင်နှစ်ကောင် သွေးစုပ်ခံရခြင်းကြောင့် သေဆုံးရခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုပင်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်က-

“ကိုလင်းရေ... ကျွန်တော့်အံ့ထင်တော့ ဒီကောင်တွေ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်နဲ့ တိုးခဲ့ကြတာ ဖြစ်မယ်ဗျ” ဟု ပြောလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်တာ ကိုပိုက်ရယ်”

“ကြည့်လေဗျာ... လည်တိုင်မှာ သွေးစို့နေတဲ့ အနာပေါက်နဲ့ သွေးဆုတ်သေပုံခြင်း တူနေတယ်လေ”

လင်းမြင့်လှိုင်ငါ့ငြင်းချက်ကို သို့နယ် ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ခြား-

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင် ဆိုလျှင်ဖြင့် လူသွေးသာ စုပ်တတ်ကြတာကလား” ရယ်လို့ ဆင်ခြေပေးလာပြန်၏။

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကို ခါယမ်းလျက် “ကျွန်တော် ကြားဖူး

တာတော့ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်တွေဟာ လူတွေကို တိုက်ခိုက်တတ်သလို၊ စိရိန္တာန်တွေကိုလည်း တိုက်ခိုက်တတ်တယ်လို့ သိသဗျ” ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က သွားတက်ကလေးပေါ်ရုံ ပြုံးလျက်... .

“ထားပါတော့... နို့ဖြင့် ဘာကြောင့် အစွယ်ရာတွေ အများကြီး ရှိနေရတာလဲ” မေးလာတော့၏။

ကျွန်တော် ဘာပြောရမည်မသိ ဖြစ်သွားတော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင် မေးလာသည်မှာလည်း ချက်ကျကျ ဖြစ်သည်။ အစွယ်ရာ နှစ်ပေါက်ထက် ပိုနေသည်ကလွဲ၍ ထိုသားကောင်များသည် သွေးစုပ်ခံရမှုကြောင့် သေဆုံးခြင်းကတော့ မမှားယွင်းနိုင်ပါချေ။ ဘယ်တွက်မှု သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်တို့သည် လည်တိုင် သို့မဟုတ် နှလုံးသား ရှိရာနေရာမှနေ၍ သွေးများစုပ်ယူတတ်သည်ဟု ကြားခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့တည်းမဟုတ် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင် ဖြစ်လျှင်လည်း ဖြစ်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် အခြား ထူးဆန်းသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ ယမ်းမှားရောက်နေသော တောအတွင်း ထူးခြားဆန်းပြားသော သွေးစုပ်သတ္တဝါဆန်းတစ်ကောင်တော့ဖြင့် ရှိနေသည်မှာ သေချာပေသည်။ သို့ဖြင့်... .

“ကိုလင်းရေ... သတိဝီရိယတော့ ရှိပါစေဗျာ။ ကိုယ့်ဘက်က လက်ဦးမှုရှိမှ စိတ်ချလောက်သဗျ” ဟုသတိပေးစကား ပြောရင်း ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့တော့၏။

တောတောင်အတွင်း လမ်းပျောက်၍ စခန်း ပြန်မရောက်နိုင်ဘဲ တောတွင်း ကြုံရာ နေရာတွင် ညအိပ်ရခြင်းကို အကြိမ်ကြိမ် ကြုံခဲ့ပြားကြောက်လန့်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း သိပ်မရှိခဲ့ချေ။ ယခုမူ အခြေအနေက တစ်မျိုးဖြစ်သည်ကြောင့် အချိန်မီ စခန်းပြန်မရောက်နိုင်မည်ကို တွေးကြောက်နေမိ၏။ ဘယ်တွက်မှု ထူးဆန်းသော သွေးစုပ် သတ္တဝါဆန်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ယူဆထားသလို သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်

ဖြစ်နေပါမူ သူတို့သည် ညအခါတွင် အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်ပြုလျက် လှုပ်ရှားသွားလာလေ့ ရှိကြပြီး လူကိုသော်လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်ကိုသော်လည်းကောင်း တိုက်ခိုက်သွေးစုပ်တတ်ကြသည်ဟု သိထားခြင်း။ ပြီးတော့ သူတို့သည် ကောင်းကင်သို့ ပြန်တက်နိုင်သလို ပုံသဏ္ဌာန်လည်း ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်း ရှိသည်ဟု သိထားခြင်း။ တချို့သော သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်တို့သည် ခန္ဓာကိုယ်မရှိသော ဝိညာဉ် “တစ္ဆေ” တစ်တောင်မျှသာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမည်ဟု ဆိုကြခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည် အချိန်မီ စခန်းပြန်ရောက်ရန်ကိုသာ စိတ်မှာ စွဲနေမိတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ “ကိုလင်းခေါင်းအေးအေးထား စဉ်းစားချေဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ စခန်းအပြန်လမ်းကို တွေ့ဖို့ အရေးကြီးလာပြီဗျ” ရယ် ပြောလိုက်သည်။ ဤတွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ရှေ့မှ သွားနေရာက ရပ်တန့်လိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်ရင်း “ကျွန်တော်တို့ ဒီဆင်လမ်းအတိုင်း မလိုက်ဘဲ ရှေ့ကျောစွယ်လောက်ကနေ ဖြတ်တက်ကြလျှင်ဖြင့် မကောင်းပေဘူးလား” ဟု မေးလာ၏။

သို့အမေးကို ကျွန်တော်စဉ်းစားလိုက်ပြီး မှားယွင်းနေသည်ဟု ထင်ထားသော ဆင်လမ်းအတိုင်း လျှောက်နေမည့်အစား တောင်ကြောပေါ်ဖြတ်တက်၊ အခြားလမ်းရှာဖွေသွားလျှင် ပိုအဆင်ပြေနိုင်မည်ဟု ထင်သည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်၏ အကြံပြုချက်ကို လက်ခံသည်သဘောဖြင့် သူပြောသော တောင်စွယ်လေးပေါ်သို့ ကျွန်တော်ကပင် ဦးဆောင်တက်သွားလိုက်၏။

တောင်စွယ်လေးမှ ကြောမကြီးပေါ် ရောက်သည်တွင် ဖြူနေသော ဆင်လမ်းအသစ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဒီမယ် ဆင်လမ်းအသစ်ဗျ၊ ဒီလမ်းအတိုင်း လျှောက်ကြည့်တာပေါ့ဗျာ” ဟု လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောသည်။ ထိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်ကြမည်ကို ကျွန်တော်လည်း သဘောကျပေ၏။ ဘယ်တွက်မူ ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့စဉ်က ဆင်လမ်းအသစ်မှ လာခဲ့ကြခြင်းကြောင့်ပင်။ ထိုလမ်း

လျှောက်ခဲ့ကြခြင်းသည် အချိန်မီ စခန်းပြန်ရောက်နိုင်ဖို့ရာ ရာခိုင်နှုန်းအတော်များများ ဖြစ်နိုင်၏။

သို့လျှောက်ခဲ့ကြရင်း တောင်စွယ်လေးတစ်ခုမှ အဆင်းတွင် အင်းပျက်ဟု ထင်ရသော မြေပြန့်ကျယ် တစ်နေရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် အတော်ကလေး စိတ်ပျက်သွားရပြန်၏။ မနက်က လာလမ်းတစ်လျှောက် မြေပြန့်ကျယ်ကျယ်ကို ဖြတ်သန်းလာခြင်း အလျဉ်းမရှိ ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“မှားပြီးရင်း မှားရင်းပါပဲကလား ကိုလင်းရေ” ဟု စိတ်ပျက်အားလျော့စွာဖြင့် ပြောလိုက်ပြီး မြေပြောင်ပြောင်နေရာတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

“အချိန်လည်း လင့်နေပြီ ကိုပိုက်၊ ဒီညတော့ ကြုံရာမှာပဲ စခန်းချရဖို့ သေချာနေပြီ” လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်နံဘေး ဝင်ရောက်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်မှာတုန်း... ဒီလို လုပ်မယ်ဗျာ၊ ခဏတဖြုတ်နားပြီး အဆင်ပြေတဲ့နေရာလေးမှာ ဝါးတဲထိုး လိုက်ကြစို့ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုင်နေရာမှ ထကာ “ဟုတ်တယ် ကိုပိုက်၊ ရွှေနားမှာ ဝါးတော့ရှိတယ်။ အချိန်ရှိတုန်း ဝါးတဲဆောက်လိုက် ကြမယ်ဗျာ၊ နားတာက ဘယ်အချိန်နားနား လုံလုံခြုံခြုံ ညအိပ်နိုင်ဖို့က အရေးကြီးတယ်” ဟုပြောရင်း ဝါးတောအတွင်း ဝင်သွားလေတော့၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားတော့သည်။

နှစ်ယောက်အိပ်စာ ယာယီဝါးတဲလေး ဆောက်လုပ်ခြင်းသည် မည်သို့မျှ အခက်အခဲ မရှိပါချေ။ အလင်းမပျောက်မီ ခိုင်ခံ့သော ဝါးတဲလေးတစ်လုံး ဆောက်ပြီးသွားတော့၏။

ဆောက်ပြီးလက်စ ဝါးတဲကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ခဏတဖြုတ် လှဲ

လိုက်ကြပြီး ခြေလက်သန့်စင်ရန် စခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

စခန်းထဲ မျက်နှာစာပြထားသော မြေပြန့်လေးသို့ ထွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ မြေပြန့်ဘက် ထွက်လာခြင်းသည် စခန်းထဲကို ဘယ်နေရာမှ ကြည့်ကြည့် မြင်နိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ စခန်းထဲနှင့် ကိုက်နှစ်ရာခန့် အရောက်တွင် ရေအိုင်ကြီးတစ်ခုကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာမိသည်။

“အခန့်သင့်ပဲ ကိုလင်းရေ... ရှေ့မယ် ရေအိုင်ကြီးတွေပြီဗျ” ဆိုလိုက်တော့ “ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်လို့လည်း ပြောရသဗျ” ဟု လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာပြန်သဖြင့်...

“ဘာလို့တုန်း” မေးလိုက်သည်။

“ဟိုမယ် ကြည့်လေ... ရေအိုင်စပ်မှာ ရေသောက်ဆင်းနေတဲ့ ဂျီ(ချေ)တစ်ကောင် မတွေ့ဘူးလား” ဟု ပြောလာသဖြင့် အိုင်စပ်သို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ညအစာအလို့ငှာ အဆင်ပြေသွားပြီပေါ့” ဆိုတာ ကျွန်တော်သည် ပခုံးထက် လွယ်ပိုးလာသည့် သေနတ်ကို ဖြုတ်၍ ထိုသားကောင်ရှိရာသို့ ထိုးချိန်လိုက်သည်။

“ဆန္ဒ မစောပါနဲ့ ကိုပိုက်ရယ်... ချေ(ဂျီ)ကလေး ရေသောက်ပြီးပါစေဦး” ဟု ပခုံးကို ကိုင်လျက် သတိပေးလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်အား...

“သိပါတယ်ဗျာ၊ သူ ဒီဘက် ပြန်လှည့်တက်လာရမယ်ဆိုတာ တွက်ပြီးသားပါ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့်နဘေး ချုံနွယ်ပင်နောက် ဝင်ရောက်ထိုင်လေတော့၏။

တစ်ခဏအကြာတွင် ချေ(ဂျီ) တစ်ကောင်သည် ရေသောက်ပြီးနောက် တွက်ထားသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ လှမ်းလာနေတော့၏။ ချုံနွယ်ပင်နောက်တွင် ပုန်းခိုနေသည့် ကျွန်တော်တို့ကို သူမြင်နိုင်လိမ့်

မည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော်သည် ချေ(ဂျီ)ကောင်လေးကို သေချာ စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်ရင်း အခွင့်သာသည်နှင့် ချက်ကောင်းကို ပစ်ခတ်နိုင်ရန် စောင့်နေလိုက်သည်။ သို့ ကြည့်နေဆဲမှာပင် ချေ(ဂျီ)ကောင်ငယ်သည် တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော်နှင့် နီးကပ်လာချေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဟာ... ကိုပိုက် ချေ(ဂျီ)လေးရဲ့ လည်တိုင်တစ်ဝိုက်မှာ တွယ်ဘပ်နေတာ ဘာတွေတုန်းဗျ”

သို့နယ် လင်းမြင့်လှိုင်က အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ချိန်ထားသော သေနတ်ပြောင်းကို မြေပြင်သို့ စိုက်ချကာ ချေ(ဂျီ)ကောင်ငယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလို ချေ(ဂျီ)ကောင်ငယ်၏ လည်တိုင်တွင် မည်းမည်း သဏ္ဌာန်တို့သည် တွဲလောင်းကျလာတော့၏။ မြေပြင်သို့ ပြုတ်ကျခြင်းတော့ မရှိချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကို ပြန်လည်ထိုးချိန်လိုက်ကာ အခွင့်သာသည်နှင့် မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်တော့သည်။

“ဒီနား”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအား ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ချေ(ဂျီ)ကောင်ငယ်သည် အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားတော့သည်။ လဲပြိုနေရာမှ ထွက်ပြေးနိုင်စွမ်း မပြောလေနှင့်။ လှုပ်ရှားရုန်းကန်ရန်ပင် စွမ်းအား ရှိတော့မည် မဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော့်သေနတ် ပြောင်း... နေ၍ လျင်မြန်သော အရှိန်နှုန်းဖြင့် ပြေးထွက်သွားသော ခဲကျည်ဖူးလေးသည် ချေ(ဂျီ)ငယ်၏ နှလုံးသားတွင်း ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်သွားချေပြီကိုး။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုလဲပြိုသေဆုံးနေသော

www.burmeseclassic.com

ဂျီ(ချေ)ကောင်ငယ်ထံ သွားလိုက်ကြသည်။

“အလိုလေးဗျာ”

“ဟာ”

နှစ်ယောက်သား လွန်မင်းစွာ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ဂျီ(ချေ)ကောင်ငယ်၏ လည်တိုင်အနံ့ တွဲလောင်းကျ တွယ်ကပ်နေသော အရာများသည် အခြားမဟုတ်။ လွန်စွာ ကြီးမားသော “မျှော” ကောင်များ ဖြစ်နေတော့၏။ အတန်ငယ် သွေးဝနေပြီဖြစ်သည်။ သခွားသီးလုံး ပမာဏရှိ မျှောကြီးများသည် နွဲနပ်ကြီးစွာဖြင့် ချေ(ဂျီ)ကောင်ငယ်၏ လည်တိုင်တွင် တွယ်ကပ် သွေးစုပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီလောက်ကြီးတဲ့ မျှောကြီးတွေ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးဗျာ”

သို့နယ် လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာ၏။

“ဘယ်နှယ် ပြောပါလိမ့်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုလင်းလိုပါပဲ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရင်း ထိုမျှောကြီးများကို သေနတ်ပြောင်းဝနှင့် ထိုးကော်ခွာထုတ် လိုက်သည်။ ခက်ခက်ခဲခဲ ထိုးကော်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ မျှောကြီးများ ကွာထွက်သွားသည်နှင့် ထိုနေရာများမှ သွေးများ ပန်းထွက်လာတော့သည်။ လွန်စွာမျှ စုပ်အားသန်သော မျှောကြီးများ ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပြီ ကိုလင်း... သေချာတဲ့ အဖြေတစ်ခု ကျွန်တော်ရလိုက်ပြီ” ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်တွင်...

“ဘာတုန်းဗျ” ရယ် မေးလာသဖြင့် ကျွန်တော်က “လမ်းမှာ ကြုံခဲ့တဲ့ ဂျီ(ချေ)နဲ့ သမင်တို့ သေပုံသေနည်း တူနေလို့ သွေးစုပ်ဖတ်ကောင် လက်ချက်လို့ ထင်နေတာလေ” ဟု အစဖော်လိုက်သည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်၏ မျက်နှာသည် ဝင်းပသွားပြီ။

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ... သိပြီ... လက်စသတ်တော့ ဒီမျှောကြီးတွေက သူတို့သွေးကို စုပ်ယူကြလို့ သွေးကုန်ခန်းပြီး သေကြရတာပေ

တွတ်ပိစာအုပ်တိုက်

သွေးစုပ်ကောင်

၁၉

ပဲ” ဟု ပြောလေတော့၏။

“နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် တောကောင်တွေဟာ ဒီမျှောနက်ကြီးတွေရှိတဲ့ ရေအိုင်မှာ ရေလာသောက်ကြရာကနေ မျှောနက်ကြီးတွေ တွယ်ကပ်ခံလိုက်ကြရတာဖြစ်မယ်။ နို့ကြောင့်လည်း လည်တိုင်မှာသာ တွယ်ကပ်နိုင်ကြတာပေါ့ဗျာ”

သို့နယ် ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြီး တဆက်တည်းဆိုသလိုပင် “ကဲ... ကိုလင်း ရေအိုင်ဘက်သွားကြရအောင်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“နေဦး ကိုပိုက် ဒီကောင်တွေကို ရှင်းခဲ့လေမှ” ဆိုကာ မျှောကြီးသုံးကောင်ကို သေနတ်ဖြင့် တွေ့ကာ တစ်ကောင်ချင်း သုတ်သင်လိုက်တော့သည်။

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

အားပါးတရ စုပ်ယူထားသော သွေးများ ပြန်လဲ ပန်းထွက်ကုန်၏။

“ကဲ... သွားကြစို့” ဆိုကာ ရေအိုင်ကြီးရှိရာသို့ ခြေလက်သန်စင်ရန် လျှောက်သွားကြတော့သည်။

ရေအိုင်စပ်သို့ ရောက်သည်တွင် နှစ်ယောက်သား “ကြက်သီးခွေးညင်း” ထသွားကြတော့သည်။ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းသည် အသည်းယားဖွယ် ကြောက်လန့်ဖွယ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ရေအိုင်ကြီးအတွင်း မည်းမည်း လှုပ်နေသော မျှောကြီးများသည် သူတို့ထံ ရောက်လာသည့် သားကောင်ကို လူးကာလွန်ကာ ကူးခပ်ရင်း စောင့်မျှော်နေကြပေသည်။

ဤမျှ ကြီးမား များပြားသော သွေးစုပ်ကောင် မျှောနက်ကြီးများရှိရာ ရေအိုင်အတွင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မည်သို့သော သတ္တိ

တွတ်ပိစာအုပ်တိုက်

မျိုး မွေးကာ ဆင်းဝဲပါလိမ့်မည်နည်း။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် စခန်းသို့ပြန်ကာ ချေ (ဂျီ)ကောင်ငယ်ကို အသားဖျက်၍ မီးကင်စားလိုက်ကြပြီး ညစ်တီး ညစ်ပတ်နှင့်ပင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြရတော့သည်။

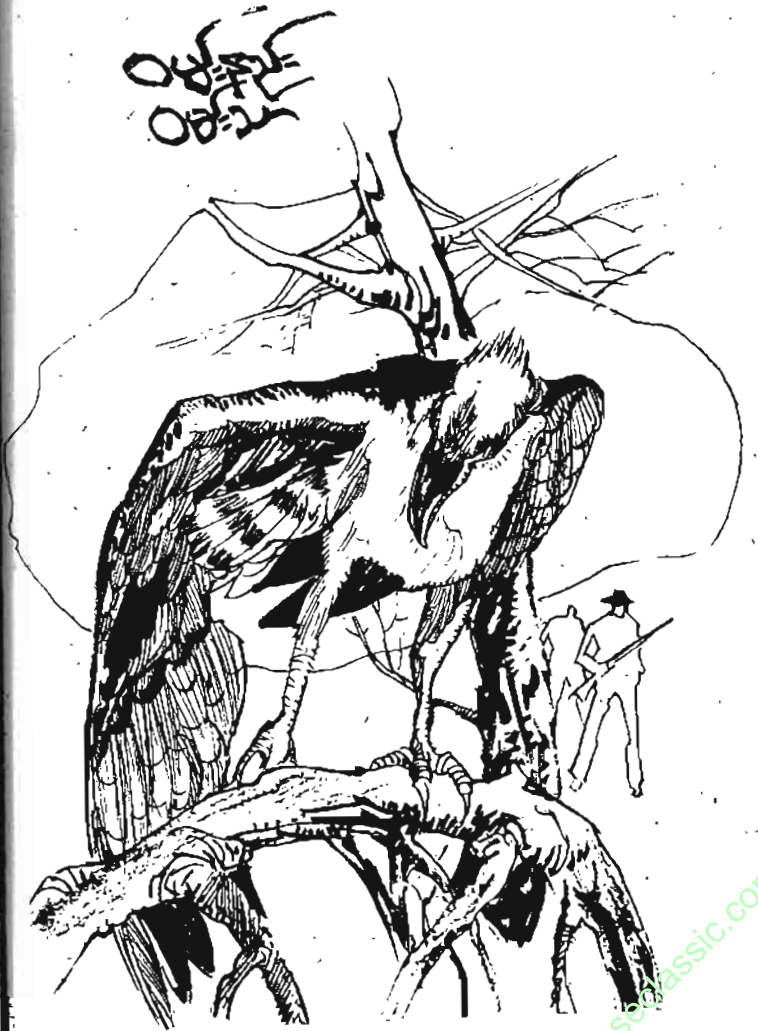
ကျွန်တော်တို့ တွက်ထားသလို သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင် မဟုတ်တော့ခြင်းကြောင့် စိတ်ချလက်ချ အိပ်ဝံ့ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် စောစော အိပ်ရာ အထဲတွင် အဆာပြေ အလို့ငှာ ချေ(ဂျီ) သားကင်ကို တဝစားလိုက်ကြပြီး ပြန်လမ်းမှန်ရှာကာ စခန်းဟောင်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

၅-၁၂-၂၀၀၁

မူခင်းရှုထောင့် မဂ္ဂဇင်း

မတ်လ (၂၀၀၂ခုနှစ်)

ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ

သင်းသတ်ပြီး ကျွန်းပင်ခြောက် ထိပ်ဖျား ကိုင်းလက်တက် တစ်ခုတွင် လွန်စွာမျှ ကြီးမားသော “အောင်လောင်း” ငှက်ကြီးတစ်ကောင် နားနေ၏။ အဝေးနေရာမှ ပျံသန်းလာရင်း ခေတ္တနားနေဟန် တူသည်။ သို့တည်းမဟုတ် နောက်မှ ရောက်လာကြမည့် အဖော်ငှက်များကို စောင့် နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အတန်ကြာအချိန်တွင် အဝေးဆီမှ အောင်လောင်းငှက် သုံး ကောင် ပျံသန်းလာသည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် သူသည် ခရီးဆက်ရန် အလို့ငှာ ကိုင်းထက်နေရာမှ ဆက်တစ်ခု ခုန်ကာ ကြီးမားသော တောင်ပံ နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ခတ်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်ဆိုသလို “ဒီန်း” ရယ်လို့ နားကွဲလှမတတ် မြည်ဟည်းသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ပြီး သူ့ခြေတစ်ဖက် သည် ပူကန် ဖြစ်သွားကာ သွေးများဖြာထွက်သွားတော့၏။

ထိုအချိန်ကြောင့် သူသည်လည်း တစ်ချက်ယိုင်ထိုးသွားသဖြင့် ကယာကသီ သတ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ အားယူ ဦးမော့ပြန်တတ်နိုင်ရန် ကြိုး စားလိုက်တော့၏။ သူ၏ ခြေတစ်ဖက် ပေါင်လယ်လောက်မှနေ၍ ပြတ်

သွား၏။ ကံကောင့် သည်ဟုပင် ဆိုရလေမလား မသိ။ သူ့ သစ်ကိုင်း ခြောက်မှ ခုန်ပျံအထွက် စောသွားသည်ကြောင့် သူ့ခြေတစ်ဖက်သာ ပေး လိုက်ရသည်။ နို့မဟုတ်ပါမူ သူ့အသက်ပေးဆပ်ရမည် မလွဲဧကန် ဖြစ် သည်။ သို့ငြား သူသည် နာကျင်လွန်းသည်ဖြစ်၍ ဟန်ချက်ညီညီ ချက်ကျ ကျ ပျံသန်းနိုင်စွမ်း မရှိပါချေ။ သည်ပြင် ပြတ်လျက် ခြေတစ်ဖက်မှ သွေးတို့ တစ်စက်စက် ကျပါများလာ၍ မိုက်ကနဲ သတိလစ်ကာ မြေပြင် သို့ ထိုးဆင်းကျသွားတော့၏။

ကျွန်တော်သည် လွန်စွာမျှလည်း ဆာလောင်နေသည်ဖြစ်၍ စားမကောင်းသော အောင်လောင်းငှက်ပင်ဖြစ်ငြား အာဟာရအလို့ငှာ ပစ်ခတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ငှက်ကြီးသည် ကိုင်းခြောက်မှ ထအပျံနှင့် တပြိုင်နက်ဆိုသလို ဖြစ်သွားခြင်းကြောင့် ပစ်မှတ်လွဲချော်မှု ဖြစ်ကာ ခြေထောက်ကိုသာ ထိ မှန်သွားသည် ဖြစ်၏။

သို့ပေမည် ငှက်ကြီးသည် ဝေးဝေးသို့ ဆက်လက်ပျံသန်းနိုင် စွမ်းမရှိလေတော့ဘဲ မြေပြင်ပေါ်သို့ ထိုးစိုက်ကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက် သဖြင့် ဝမ်းသာမိတော့၏။ ရှေ့တောင်ကျောစွယ်လေးတွင် ကျသွားခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုနေရာသို့ အပြေးကလေး သွားလိုက်တော့သည်။

တောသည် တောခြောက်ဖြစ်ခြင်းအပြင် သစ်တောဌာနမှ ကျွန်း ပင်များ သင်းသတ်ထားခြင်းကြောင့် ရှင်းလင်းနေ၏။ တောင်ကြောစွယ် ပေါ်တွင် မြက်ခိုင်းပင်တို့ နေပူဒဏ်ကြောင့် ခြောက်သွေ့နေကြ၏။

တောင်ကြောစွယ်လေးနား ရောက်သည်နှင့် ခပ်ပြေပြေ တောင် ကြောစွယ် ဖြစ်သဖြင့် လွယ်လင့်တကူ ကြောပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ခပ်ပြေပြေလေးဟု ဆိုရငြား ခါးကိုင်းကာ အားယူခြေကုတ် တက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုတောင်ကြောစွယ်ပေါ် ရောက်သည်နှင့် လွန်စွာ အံ့ဖွယ်

ကောင်းသော မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်သဖြင့် တဒဂ် မှင်တက်သွားမိသည်။

ကျွန်တော် ပစ်ခတ်လိုက်သော “အောင်လောင်း” ငှက်ကြီးသည် ထင်ထားသည်ထက် ပိုမိုကြီးမားနေတော့၏။ အမြင့်မှာ ရှိနေစဉ် မြင်ရခြင်းနှင့် မြေပြင်အနီးကပ် မြင်ရခြင်း ကွာခြားမှု ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ လိုသည်ထက် ကြီးမားနေခြင်းသည် အံ့သြဖွယ် မဟုတ်။ အံ့ဖွယ်သည်ကား ပုံပုံလေး ခွေယိုင်ကျနေသော ငှက်ကြီးနံဘေးတွင် ထိုင်လျက်နေ ကသိုက် ရှုနေသော သူတော်စင်တစ်ဦးကို ကောပေးလျက် မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်း ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ထိုသူတော်စင်ရှိရာသို့ ဖြည်းလေး ညင်သာသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ချည်းကပ်သွားလိုက်သည်။

“ဆုံရပြန်ပြီပေါ့”

သို့မှည့် သူတော်စင်က လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလာသံကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီး ကျမ်းဝင်ပြီးသား အသံဖြစ်၍ “ဟင်... ရသေ့ ဓမ္မပါလပါကလား” ဟု နှုတ်မှ လွတ်ကနဲ ထွက်သွားတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ရသေ့ ဓမ္မပါလ ရှေ့မှောက်တွင် သေနတ်ကို နံဘေးချထားလိုက်ကာ ယိုယိုတလေး ထိုင်ချလိုက်ရင်း...

“ဘယ်လို... ဒီတော့ရောက်နေရပြန်တုန်း၊ ကျွန်တော် ဒီ မလာခင်မှာ မုဆိုးစောလူးနဲ့ တွေ့လို့ ဆရာရသေ့ “ဘော်ခီး” တောင်တန်း တစ်ဝိုက်မှာ အဓိဌာန်ဝင်နေတယ်လို့ ပြောတယ်”

“စောလူးနဲ့ ဘယ်မှာ တွေ့တုန်း” ရသေ့ ဓမ္မပါလက ပြုံးလျက် မေးလာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ပြုံးစိမ့်ဖြင့်ပင်။

“ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်မှာ တွေ့တာ မှင်လေးမုခ်မှာ အဓိဌာန် ဝင် နေတယ် ပြောတယ်။ တစ်မုခ်ကို ကိုးရက် အဓိဌာန်ဆိုလားပဲ” ဟု ပြော လိုက်သည်။

ရသေ့ ဓမ္မပါလက အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးရင်းမှ “ကဲ... မုဆိုး

စောလူးတောင် ကျွတ်တန်းချပြီး ဘုရားတရား အလုပ်လုပ်နေပြီ၊ ကိုပိုက် ကတော့ သတ္တဝါတွေရဲ့ အသက်ကို မသတ်ရလျှင်ဖြင့် မအိပ်နိုင် မစားနိုင် ဖြစ်နေလို့လား” ဟုမေးလေတော့၏။

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ နို့ပေမခင် မြို့ပေါ်မှာ မွေးဖွားသူ ဖြစ်လာပြီး ဝေးသီခေါင်တဲ့ တောနက်နက်တွေထဲ လာလာပြီး သားကောင် တွေကို သတ်ဖြတ်စားနေရတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်ရယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ် တောင် ပြန်မေးရလောက်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဝဋ်ကြွေးများလား မသိ ဘူးနော်”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...”

ကျွန်တော် စကား ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ရသေ့ ဓမ္မပါလသည် အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်ပြီး-

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ... ရသေ့လည်း ဝဋ်ကြွေးကြောင့် ကိုယ့်အလုပ် လုပ်ရတယ်ကို မရှိဘူး။ သူများကိစ္စတွေကိုပဲ ဦးစားပေး လုပ်နေရတယ်။ ဟား... ဟား... ဟား... ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ်။ ဒီတစ်ခါ တစ်ယောက်တည်း ပါကလား။ လင်းမြင့်လှိုင် မပါဘူးလား” ပြောလေ၏။ မေးလေ၏။

“လင်းမြင့်လှိုင် စီးပွားရေး လုပ်နေတယ်လေ။ MYANMAR BRIDGEMENT CO.LTD မှာ Director အဖွဲ့ဝင်လေ။ အလုပ်တွေ များနေတယ်။ ခရီးတွေ သွားနေရတယ်။ ဒါကြောင့် လိုက်မလာနိုင်တာ”

“နေပါဦး... ဘာလုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေတာလဲ”

“National - Panasonic Battery တွေ IMPORT လုပ်ပြီး ပြန်ဖြန့်တာလေ”

“ဪ သိပြီ။ ကောင်းတယ်။ ကောင်းတယ်။ တွေ့ရင်ပြောပါ။ ရသေ့က မေးတယ်လို့ ဟုတ်ပြီလား။ ကြည့်စမ်း... တစ်ယောက်က စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ယောက်က ဘာသာရေးဘက်

ကူးသွားပြီ။ ကိုပိုက်ကတော့ မိုက်ပြီးရင်း မိုက်ရင်း ပါကလား။”

ရသေ့ မေ့ပါလကို ကျွန်တော် ဘာမျှ ပြန်မပြောသာ။ ပြုံးစိစိ သာလုပ်နေလိုက်တော့၏။ ထိုသို့သာ ကျွန်တော် နေလိုက်ပြန်သော် လည်း-

“အင်း... ပြောမလှသာ ပြောရသာ။ ကိုပိုက်လည်း ဒီအကု သိုလ်အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘူးဆိုတာ ရသေ့ သိပါတယ်။ စိတ်ညစ်တာရယ်၊ စိတ်ဆင်းရဲတာရယ်တွေ များလာတော့ စိတ်ထွက်ပေါက်ရှာရင်း မြို့ပြမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဒေါသကို ဒီတောတောင်ထဲလာပြီး ဖောက်ခွဲတာပဲ မဟုတ်လား။”

ရသေ့ ပြောစကားကြောင့် ကျွန်တော် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ သိနေသလိုပင် ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ကျွန် တောသည် ရသေ့ပြောသလို မြို့ပြတွင် ဒုက္ခမျိုးစုံနှင့် ကြုံခဲ့ရ၏။

စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်ခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင် ပေမည် စီးပွားမလုပ်တတ်သည်ကြောင့် အရှုံးပေါ်ခဲ့ရ၏။ သည့်ပြင် အကြွေး တင်ခဲ့၏။ ကျန်းမာရေးကပါ ရဲခါဆိုသလို ဖောက်ပြန်လာတတ် တော့ တုံးလုံးစာ ဆိုသည်ကို သတိရလာသည်ဖြစ်၍ ကိုယ်သွားလျှင်လည်း ကျန်ရစ်ခဲ့မည့် သူတို့အတွက် ထားခဲ့စရာ ရှိလေမှ တော်ပေရောမည်ဟု တွက်မိကာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် လက်ဝေခံစား ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ သို့တောင်မှ ငယ်စဉ်က ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းက ဆွယ်၍ဖြစ်ပေ သည်။

“မင်း တစ်ကိုယ်ရေအတွက်တော့ ရရစားစား ဟုတ်တာပေါ့။ သေခြင်းဆိုတာ ဘယ်သူမှ အံ့တုလိုရတာ မဟုတ်ဘူး။ မေတ္တာရပ်ခံလို လည်းရတာ မဟုတ်ဘူး။ ချုပ်ကိုင်လိုလည်း မရဘူးကွ။ နိယာမအတိုင်း ကြည့်မယ်ဆိုလျှင်တောင် မင်းက အိမ်ထောင်ဦးစီး၊ အသက်အကြီးဆုံး၊ သေခြင်းတရားနဲ့ မင်းအရင် ရင်ဆိုင်ရမှာ။ ကဲ... မိန်းမနဲ့ ကလေး အတွက် ဘာစိစဉ်ထားတာ ရှိလဲ၊ မရှိဘူး၊ မဟုတ်လား။ သူ့မိဘ လက်

ထဲက မင်းသဘောနဲ့ မင်းယူထားတာ မင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်လေ။ ကလေးဆိုလျှင်ဖြင့် ပိုလိုတောင် တာဝန်ရှိသေးတယ်။ ဒီကလေး လူ့ လောကကြီးထဲ ရောက်လာတာ မင်းတို့ခေါ်လို ရောက်လာတာပဲ မဟုတ် လား။ ကဲပြော... ငါပြောတာ မှားလား။ မင်းရှိနေတုန်းမှာ ပြဿနာ မရှိဘူးထား။ မင်းမရှိတော့လျှင်ဖြင့် မင်းမှ မထားခဲ့လျှင်ဖြင့် ဘယ်လိုနေကြ မလဲ၊ ဘယ်လို စားကြမလဲ”

သူငယ်ချင်းက သို့နယ် ပြောလေမှ ကျွန်တော် သတိထားမိ တော့၏။ အစက ကျွန်တော် တွက်ထားသည်မှာ သေခြင်းကို ကျွန်တော် ဂရုစိုက်စရာမလိုဟု ဖြစ်သည်။ သို့ဆိုပါလျှင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တွေသည် အလိုလို ပျောက်ချုပ်ငြိမ်းချေပြီဟု သိထား၏။ သူငယ်ချင်း သတိပေးလေမှ ကြက်သီး ဖြန်းခနဲ ထသွားမိသည်။ ဟုတ်ပါကလား။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော် သူနှင့် လက်တွဲ လက်ဝေခံစားဖြင့် စီးပွားရေး လောကထဲ ဝင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရသေ့ပြောတာ မမှန်လား” ဟု ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော့် အတွေးစက် ဖြတ်လိုက်ပြီး-

“ရသေ့ ဘယ်လို သိထားလဲ ပြောလေ” ဟုမေးလိုက်၏။

သည်တွင် ရသေ့က ပြုံးလျက် “ကိုယ့်ကို ကိုယ့်မိသားစုဘဝကို ကူညီပေးမလိုနဲ့ ကိုယ့်ကို ဒုတုံးလုပ်၊ သူ့ကိုယ်ကျိုးစီးပွား လုပ်သွားတဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းကြောင့်၊ ပြီးတော့ လူကြီးလူကောင်း မဆန် လှတဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဆိုသူရယ်ကြောင့် စီးပွား ဖြစ်မလာတဲ့အပြင် ကိုယ့် လုပ်ငန်းတွေနဲ့ အဆက်ပြတ်ခဲ့ရတာရယ်၊ မိတ်ဆွေကောင်းတွေရဲ့ အထင် အမြင် လွဲမှားခံခဲ့ရတာတွေရယ်ကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့ရတယ်။ သည် တော့ ဒေါသကိုလည်း ချုပ်တည်းလိုလိုရယ် အမျက်ဖြေဖို့ရယ်အတွက် ဒီတောတောင်ထဲ ပြန်ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား” ဟု ရသေ့ မွေ့ ပါလက ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့ဩမိတော့၏။ ရသေ့ ဓမ္မပါလကို

ကျွန်တော်နှင့် ပူးကပ်နေသူရယ်လို့ ထင်ရလောက်အောင် သူ့စကားတွေ မှန်လွန်းလှချေ၏။

ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက ကျွန်တော် လက်ခံထားသည့် လုပ်ငန်း ပြီးစီးရန် ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက် အလို့တွင် နှောင့်နှေးကြန့်ကြာသည်ဟု အကြောင်းပြကာ ကြားဖြတ် ဝင်လုပ်သွားတော့၏။ သည်တွင် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဆိုသူကလည်း ရာနှုန်းပြည့် လုပ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဟူ၍ အကြောင်းပြကာ ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့သော ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းစာ လုပ်အားခကို မပေးတော့ချေ။ သည်ပြင် ၈၀ ရာခိုင်နှုန်း ကာလပြီးတိုင် လုပ်ခဲ့သည့် လုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းရမည်ဖြစ်သော ငွေလက်ကျန်များကိုလည်း ရှင်းမပေးတော့သဖြင့် ကျွန်တော့်အား ကူညီပံ့ပိုးပေးကြသော မိတ်ဆွေကောင်းများနှင့် မျက်နှာ ပျက်ခဲ့ရလေ၏။

ဤတွင် သူတို့နှစ်ဦးအပေါ် လွန်မင်းစွာ ဒေါသဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။ တကယ်တော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနှင့် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သည် ဒီယုန်မြင်၍ ဒီချုံထွင်ခဲ့ကြခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။

ထိုလုပ်ငန်းကို လက်ခံလိုက်မိခြင်းကြောင့် ကျွန်တော့်တွင် ကြီးစွာသော ဆုံးရှုံးမှုများ ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဆိုသူကား ပညာတုတ်၊ ငွေကြေးချမ်းသာသူ၊ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကား စင်ပေါ်က ဆွဲချခံထားရသူ၊ သို့ငြား သူသည် စင်ပေါ်ရောက်ခဲ့စဉ် အချိန်ပိုင်းလေးကို ဂုဏ်ဖော်ကာ လူအထင်ကြီးအောင် ပြောဆိုနေထိုင်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ကျွန်တော့် လုပ်ငန်းကို ဝင်၍ နှမ်းဖြူးသွားသူသာ ဖြစ်တော့၏။

မည်သို့ပင် ရှိကြချေ။ ထိုသူနှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်ထက် သာသူများဟု ဆိုရပေငြား၊ ကျွန်တော်နှင့် လုံးဝယှဉ်မရသော အရာများ ရှိပေ၏။ ထိုသူတို့သည်ကား မရိုးသားခြင်း၊ စာနာစိတ် မရှိခြင်း၊ လူကြီးလူကောင်း ပီသစွာ မကျင့်သုံးတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ချေတော့၏။ သည်ပြင်

လောဘကင်းသူ၊ မောဟကင်းသူ မဟုတ်သည်မှာ သေချာလောက် ပင်၏။

“ကိုပိုက် ဘာတွေ စဉ်းစားနေတုန်း... ရသေ့ပြောတာတွေ မမှန်ဘူးလား၊ ပြောဦးလေ”

ရသေ့ ဓမ္မပါလ၏ မာန်ပါသော အမေးကြောင့်-

“ဟုတ်တယ် ရသေ့ကြီး” ဟု တုံ့တိတိ ဖြေလိုက်၏။ သည်တော့

မှ ရသေ့ ဓမ္မပါလက လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောလာပြန်၏။

“ကိုပိုက်အနေနဲ့ သူတို့အပေါ် ဘယ်လိုမှ မတုံ့ပြန်လေဘဲ ကိုယ်ဘဝဝင်ကြွေးပေပဲ။ ဒီဝင်ကြွေး သံသရာ ပြတ်အောင် ပြတ်လိုလို့ ကျောခိုင်း ထွက်ခဲ့မယ့် ထွက်လာခဲ့တဲ့ နေရာက မှားနေပြန်တယ်။ သေချာစဉ်းစားကြည့်လျှင်ဖြင့် ကြွက်မနိုင် ကျည်မီးရှို့သလို ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ရသေ့ကြီး... ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်ဖြေဆိုပြီး ထွက်လာတာ ဒီမှာရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေကို ဒုက္ခလာပေးသလို ဖြစ်နေတာကိုး” ဟု ကျွန်တော်က ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် စကားကြောင့် ရသေ့ ဓမ္မပါလသည် ရယ်မောလျက်...

“ဟား... ဟား... ဟား... ဒါလည်း သိသားနဲ့ကွာ၊ ထားပါလေ။ ခုဒိဋ္ဌကံကို မင်း ဒုက္ခပေးလိုက်ပြီ။ ကိုပိုက်က ဘယ်လိုလူ ဖြစ်နေလဲဆိုတော့ ပုံနေတဲ့ အမှိုက်ပုံကို တစ်စစ ဆွဲထုတ် ဖယ်ရှားရမှာကိုတော့ သတိမရတဲ့ အမှိုက်တွေ ထပ်ထပ်ပုံနေသလို ဖြစ်နေပြီ။ ရှင်းရှင်း ပြောရလျှင် လုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ် ဝဋ်ကြွေးဆပ်လို့ မကုန်သေးဘူး။ အကုသိုလ် အလုပ်တွေ ထပ်လုပ်နေတာကိုး။ ဒီတော့ကာ ဘယ်လာဆုံးနိုင်တော့မှာတုန်း။ ကိုပိုက်က ဘယ်လိုကျင့်ကြံရမယ်၊ ဘယ်လို နေထိုင်ပြောဆိုရမယ်ဆိုတာ မသိမဟုတ် အကုန်သိနေတာ။ သို့ပေမယ့် သိသလောက် တတ်သလောက် လိုက်မလုပ်နိုင်တာ ခက်တယ်။ ပြောလျှင် ငွေမရှိဘူး။ ဘယ်အရာမဆို လွယ်လွယ်နဲ့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုပိုက်ခေါင်းထဲ စွဲပြီး မှတ်သားစေချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ရသေ့ကြီး”

“ရေများ ရေခိုင်း၊ မီးများ မီးခိုင်း ဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိတာပဲ။ ကိုယ်သိတာ ကိုယ်တတ်တာ၊ ကိုယ်နားလည်တာကိုပဲ များများလုပ်ပါ။ ကျင့်ကြပါ။ များသည်ထက် များနိုင်အောင် လုပ်ပါ။ ဖြစ်လာမှာပါ။ နှမ်း တစ်စေ့နဲ့တော့ ဆီမဖြစ်ပေမင် နှမ်းတွေ တောင်ပုံယာပုံ ဖြစ်လျှင်ဖြင့် ဆီ မဖြစ်ပေဘူးလား။”

ကျွန်တော် ရသေ့ ဓမ္မပါလကို ကြည့်ရင်း ပို၍ လေးစားလာမိ တော့သည်။ သူပြောသည်မှာ အမှန်တွေချည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း နားလည် သဘောပေါက်ချေပြီ။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော် သည် နံဘေးမှာ ချထားလေသည့် သေနတ်ကို ကောက်ယူကာ မဂ္ဂဇင်း ဘောက်စ်ထဲမှ ကျည်ဆန်များကို ထုတ်၍ ရသေ့ ဓမ္မပါလကို ကမ်းပေး လိုက်ရင်း ခြေတစ်ဖက်ပြတ်ကာ အသားတို့ ဖွာလန်ကျနေသည့် အောင် လောင်းငှက်ကြီးကို ကောက်ယူ ပွေ့ပိုက်လိုက်၏။ ပြီးတော့-

“ဒီငှက်ကြီးကို ကျွန်တော် ဆေးဝါးကုသ ကျွေးမွေးထားပါမယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ခုမှတော့ ကိုပိုက် ဘယ်လိုပဲ ယုယကျွေးမွေးထားနိုင်မယ် ဆို ပေမင် သူ့ဘဝက ဘယ်တော့မှ ပြန်လန်းဆန်းတက်ကြွလာမှ မဟုတ် တော့ဘူးလေ။ သူ့မိသားစုနဲ့ သူ ကွဲတွာသွားခဲ့ရပြီ။ သူ့ခြေလက်အင်္ဂါ မစုံမလင် ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ ငှက်တို့သာဘာပဲ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းနိုင်စွမ်းလည်း ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူများကျွေးတဲ့ အစာကိုစားပြီး သေမယ့်နေ့ကို စောင့်နေရရှာတော့မယ်။ လူပဲဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်ပဲဖြစ်စေ၊ သတ္တဝါ မှန် သမျှ အဲဒီလို အဖြစ်မျိုး ရသေ့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရသေ့ပဲ တာဝန်ယူ ဆေးဝါးကုသ၊ ပြုစုကျွေးမွေးထားပါမယ်” ဆိုကာ ကျွန်တော် ထံမှ အောင်လောင်းငှက်ကြီးကို ပြန်တောင်းထားလေတော့သည်။

ကျွန်တော့် လက်ပေါ်တွင် စိုးရွံ့ကြောက်လန့်စွာဖြင့် နေနေရ

သော ငှက်ကြီးသည် ရသေ့ ဓမ္မပါလ၏ လက်တွင်း ရောက်သွားသ ှ်နှင့် မျက်ဝန်း အစုံသည် တောက်ပ ဝင်းလက်သွားတော့သည်။

သည့်နောက် ကျွန်တော်သည် ရသေ့ ဓမ္မပါလနှင့် ငှက်ကြီးကို ကျောခိုင်းကာ ထိုနေရာမှ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းထွက်ခဲ့တော့၏။

ထိုသည်နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် အမဲလိုက်ခြင်းအလုပ်ကို စွန့် လွှတ်လိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော်သည် မုဆိုးဝတ္ထုကို စဉ်ဆက်မပြတ်ရေးနေလင်္က စကား ယခုအဖြစ်အပျက်ကို ရေးဖို့ရာ လက်တွန့်နေမိပါသည်။ ဘယ် တွက်မှ ကျွန်တော့်ကြောင့် ငှက်ကြီး ဒဏ်ရာ အကြီးအကျယ် ရသွား သည်ကို ရသေ့ ဓမ္မပါလက ကုသပေးလိုက်၍ ပျောက်ကင်းခြင်း ရှိမရှိ မသိရခြင်း၊ ထိုဒဏ်ရာဖြင့် သေသွားလေပြီလော ဝေခွဲမရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

သို့ပေမင် နှစ်တွေ ရှည်ကြာခဲ့ပြီး ကာလ။ ပြီးခဲ့သော တန် ဆောင်မုန်း လပြည့်ညက သန်းခေါင်ယံလွန်အချိန်တွင် အိပ်မပျော်လေ သည်က တစ်ကြောင်း၊ အိုက်လွန်းလှသည်က တစ်ကြောင်း၊ လျှပ်စစ်မီး ဖြတ်နေခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း စသည့်အကြောင်းတို့ကြောင့် လပြည့် ညလည်း ဖြစ်နေပြန်သည်ကြောင့် လပြည့်ည၏ အရသာကို ခံစားလိုခြင်း အလို့ငှာ ဝရန်တာဘက် ထွက်ခဲ့တော့၏။

အအိပ်အနေနည်းသော သမီးလည်း ပါလာ၏။ ဇနီးသည်ကား အိပ်ပျော်လျက်။

သားအဖနှစ်ယောက်သည် ထိန်ထိန်သာသော လမင်းကြီးကို ကြည့်ကာ ပီတိဖြစ်နေကြ၏။ ထိုစဉ်-

“ဟေ့ . . . ဖေ့ ဟိုမယ်ကြည့်စမ်း ဘာကောင်ကြီးတွေလည်း မသိ ဘူး” ဟု သမီးက လက်ညှိုးညွှန်ပြရာ ဝညားဒလလမ်း မီးပျိုင့်အနီး ကမ္ဘောဇဘဏ် အဆောက်အအုံ အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးဘက်

သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် လွန်စွာမျှ ကြီးမားသော အောင်လောင်း
ငှက်ကြီး နှစ်ကောင်ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတော့၏။

“ဟာ”

ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းပင်ဖြစ်ချေ၏။ မြို့ပြတွင် မြင်ရခဲသော
အောင်လောင်းငှက်ကြီး နှစ်ကောင် ဖြစ်၏။ ထိုမြင်ကွင်းက ကျွန်တော်
ရင်တွင်း ဆိုနင့်သွားစေသည်။

ဘယ့်အတွက်မူ တစ်ကောင်သည် ခြေတစ်ဖက် မရှိပါတကား၊
သုတိုဦးတည်သွားရာ နေရာသည်ကား ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးဆီသို့
ဖြစ်ချေတော့သည်။

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့က ကျွန်တော်တို့သားအဖကဲ့သို့ပင်
ငှက်ကြီးနှစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသူများ ရှိကောင်း ရှိနိုင်ပေမည်။ ထိုသူ
တို့အထဲတွင် ခြေတစ်ဖက်ပြတ်နေသော ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ကို သတိ
ထား တွေ့မိသူသည် ကရုဏာသက်မိပါက ကျွန်တော့်ကိုသာလျှင် အပြစ်
မြင်ချေတော့ဟု ပြောချင်ပါတော့သည်။

၁၂-၁၂-၂၀၀၁
မူခင်းရှုထောင့် မဂ္ဂဇင်း
မေလ (၂၀၀၂ခုနှစ်)

တွတ်ပိစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်တို့
တွေ့လိုက်ရသော

ထူးဆန်းသောစုန်းကောင်နှင့်ထိုသူငယ်

“ကိုဝိုက်ရေ... ဒီမယ်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ရှည်လေးတစ်ကောင် ခေါင်းပြတ် သေနပ်ရယ်လေရဲ့။”

အိပ်ရာထက်တွင် ဇိမ်ကျကျ မှိန်းနေဆဲ လင်းမြင့်လှိုင်၏ အော်ဟစ် ပြောဆိုသံကြောင့် ကျွန်တော်သည် လူးလဲထကာ စခန်းတံပေါ်မှ ဆင်း၍ ရှေ့သို့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ချောင်းစပ်ရှိ သစ်ပင်ပင်အောက်တွင် ရပ်နေသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ထံသို့ သွားလိုက်သည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ရှဉ့်ကောင်သေလေးကို သေချာကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုရင်း-

“ရော... ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ဘာကောင် ကိုက်သွားပြန်တုန်း မသိဘူး” ဆိုကာ ကျွန်တော်ကို လှမ်းပေး၏။

ခေါင်းပြတ်လျက် သွေးသံရဲ့ ရှိနေဆဲဖြစ်သော ရှဉ့်သေကောင်လေးကို လှမ်းယူလိုက်ကာ သေချာကြည့်လိုက်သည်။

“အေးဗျာ... ဒါပါနဲ့ဆို ကျွန်တော်တို့တွေတာ လေးကောင်

တွက်ပီစာအုပ်တိုက်

ရှိပြီဗျာ။ ခေါင်းပြတ်ပြီး သေနပ်တုတ်က တစ်ထေရာတည်းပဲ၊ အံ့ဩစရာပဲနော်။ ဘာကောင် ကိုက်တာလဲ မသိဘူး”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မနေ့မနက်က အမဲပစ်ထွက်ကြပြီး အပြန်တွင် စခန်းတံပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခေါင်းပြတ်သေနပ်သော ရှဉ့်ငယ်တစ်ကောင်ကို တွေ့ရ၏။ ညနေစောင်း ရေချိုးအပြန်တွင် တစ်ကောင် တွေ့၏။ ညဉ့်နက်ပိုင်းတွင် တဲအမိုးပေါ်သို့ “ဘုတ်” ကနဲ တစ်စုံတစ်ရာ ပြုတ်ကျသံကြောင့် ထကြည့်သည့်အခါတွင်လည်း ခေါင်းပြတ်ရှဉ့်တစ်ကောင်ကို တွေ့ကြပြန်၏။ ဘယ်လို ဖြစ်ပါလိမ့်။

စဉ်းစားမရ၊ မည်သို့ဖြစ်ရသည်မသိ။ ခေါင်းချည်းသက်သက် ကိုက်ဖြတ်စားသောက်သည့် ကြောင်ရယ်လို့လည်း မကြားဖူး မမြင်ဖူး။ သိန်းငှက် လက်ချက်လည်း မဖြစ်နိုင်၊ မြွေဆီပါလျှင်လည်း တစ်ကောင်လုံး မျှီသွားမည် ဖြစ်၏။ သို့ဆိုပါလျှင် ယခု ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေသည့်တောတွင် လင်းမြင့်လှိုင်ကဲ့သို့ သတ္တဝါနှင့် လက်နက်မမျှသော်ငြား စားသောက်ရန် အသားချည်းကျန်အောင် ပစ်ခတ်တတ်သော သေနတ်သမားတစ်ယောက် ရှိနေပြီလား။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်၊ မည်သည့် သေနတ်သမားမှ မကြားရသည်ကိုး။ ခုတော့စဉ်းစားစရာ ဖြစ်ချေပြီ။

“ကိုလင်းရေ ဘာကောင်လက်ချက်လဲတော့ မသိဘူး။ ဒီကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် ထားလိုတော့ မဖြစ်ဘူးနော်။ သတိဝီရိယ ရှိကြမှ ဖြစ်မယ်။ နို့မဟုတ် ကျွန်တော်တို့ဘက် မြားဦးလှည့်လာနိုင်တယ်ဗျ”

သို့နည်း ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က တစ်ချက် တွေဝေစဉ်းစားလိုက်ပြီး-

“နို့ဖြင့်... ဒီလိုလုပ်မယ်ဗျာ။ အခု ကျွန်တော်တို့တွေ တွေ့နေတဲ့ ရှဉ့်ခေါင်းပြတ်လေးတွေက စခန်းတစ်ဝိုက်မှာပဲ တွေ့တာဆိုတော့ အန္တရာယ်ကောင်ဟာ စခန်းတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှိနိုင်တယ် ဆိုတော့ကာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စခန်းက အထွက်ပြုပြီး ပြန်ချောင်း ကြည့်ရှုမြင်

တွက်ပီစာအုပ်တိုက်

မကောင်းဘူးလား"

သို့ပြောလာသည်ကို ကျွန်တော်က လက်ခံလိုက်ပြီး နှစ်ယောက် သား ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်လိုက်ကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ မနေ့ညနေစောင်းက ရလိုက်သော ရစ်ကောင် မီးကင် သားကို စားလိုက်ကြပြီး သေနတ်ကိုယ်စီ ဆွဲတိုင်ကာ အမဲလိုက်ရန် အလို့ ငှာ တဲမှခွာခဲ့ကြသည်။

စခန်းနှင့် အတော်လှမ်းလှမ်း အရောင်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ခေတ္တခဏထိုင်ကာ ဆေးလိပ်သောက်ကြပြီး အချိန်အနည်းငယ်ကို ဖြုန်း ပစ်လိုက်ကြ၏။ ဘယ်အတွက်မူ ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းသို့ ပြန်ချောင်း ကြမည်ဖြစ်သည်ကြောင့် ရွှေဆက် ခရီးဆန်ရန် အကြောင်းမရှိတော့၍ ဖြစ်၏။

"ကိုလင်းရေ... ခင်ဗျားဘယ်လို ထင်သလဲ"

"ကိုပိုက် ဘာဆိုလိုတာတုန်း။ ရှဉ့်လေးတွေ ကိစ္စကို ရည်ရွယ် တာလား"

"အဲဒီ အကြောင်းကလွဲလို့ ဘာရှိရမှာတုန်း"

သို့နယ် ပြောလိုက်ပြီး ကျွန်တော်သည် ဆေးလိပ်ကို မီးညှိရန် မီးခြစ်ဘီးလုံးကို လက်မနှင့် ဖိလှိမ့်ဆွဲချလိုက်၏။

"ရှိန်"

"ဒိန်း"

"ဘုတ်"

"ဟာ"

ကျွန်တော် မီးခြစ်ဘီးလုံးကို လှိမ့်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဆိုသလို သေနတ်သံ တစ်ချက်ကြားလိုက်ရပြီးနောက် မြေပြင်ပေါ်သို့ တစ် စုံတစ် ခုသည် ဘုတ်ကန် မြည်ကာ ကျလာသည်ကြောင့် မီးတောက်နေဆဲ မီးခြစ်ကို ကိုင်လျက် အံ့အားသင့်သွားမိတော့၏။

မိုးပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာ သည်မှာ သွေးသံရဲရဲဖြင့် ခေါင်းပြတ်သေနေသည့် ရှဉ့်လေးတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။

သို့နယ် နှစ်ယောက်သား တဒဂ် တွေဝေနေကြဆဲပင် သေနတ် ကို ပခုံးထက်ထမ်းလျှော် ကျွန်တော်တို့ထံ လျှောက်လှမ်းလာနေသော လူ ငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်သည်။ ဤအရပ်၊ ဤဒေသမှ ဖြစ်ဟန် ဓမ္မာ၊ မြို့ပြကြီးမှ လာရောက် တောပစ်ထွက်ခဲ့ဟန်တူ၏။ အဖော် အပေါင်းနှင့်လာရင်း လမ်းခွဲထွက်လာသူ (သို့မဟုတ်) လူစုကွဲလာသူ ဖြစ် ဝေလိမ့်မည်။ အသက်အားဖြင့် အစိတ်သုံးဆယ်ခန့်ပင် ရှိပေမည်။ သို့ငြား အရပ်အမောင်း ကောင်းခြင်း၊ ဝလကောင်းခြင်း၊ မျက်နှာတည်ကြည် လေး နက်ခြင်းနှင့် "ဒီကောင်လေးကို ကျွန်တော် ပစ်လိုက်တာပါ" လို့ ပြော လာသည့် သူ့အသံသည် အသံဩဇာကောင်းသောကြောင့် လေးဆယ် ကျော်ဟု ထင်ရ၏။ သို့ပေမင် ထိုအရပ်အမောင်း၊ ထိုအသံနှင့် မလိုက် ဖတ်မညီသော နုနုနုနုနုနု အသားအရေ၊ မျက်နှာပေါက်တို့ကြောင့် အစိတ် သုံးဆယ်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် ဒီရှဉ့်ကို မင်းပစ်တာပေါ့"

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်"

ပြုံးစစ မျက်နှာပေးဖြစ်ငြား တိုပြတ်ပြတ်ပင် အဖြေပေး၏။

"နို့ဖြင့် ကျုပ်တို့ စခန်းတစ်ဝိုက်မှာ တွေ့တွေ့နေရတဲ့ ရှဉ့်ခေါင်း ပြတ်လေးတွေကကော မောင်ရင် ပစ်တာပဲလား"

ကျွန်တော်က သို့နယ် မေးလိုက်သည်တွင် သူကခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး

"ကျွန်တော် ဒီကောင်ကိုပဲ ပစ်တာ"

ရယ်လို့ကာ ပြောလာ၏။

"နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် မောင်ရင်လေးအပြင် ဒီတောထဲမှာ လက်ဖြောင့်

သေနတ်သမားတစ်ဦး ရှိဦးမှာပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်ပြန်သည်။

“မသိဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ယောက်တည်းပဲ”

“ဘာပြောတယ်... မဖြစ်နိုင်တာချည်းကွာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့စကားကို မယုံကြောင်း ပြောလိုက်၏။

သူ့စကားကို ယုံလောက်စရာလည်း မရှိပေဘဲကိုး ကြည့်လေ။

“အသားလတ်လတ်” “ရုပ်ရည် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်” ရန်ကုန်သား
လေးတစ်ယောက်က ပဲခူးရိုးမတောနက်ကြီးထဲ တစ်ယောက်တည်း အဖော်
မပါ ထွက်လာသည်ဆိုတော့ လက်ခံစရာအကြောင်း မည်သို့ရှိပါ လိမ့်မည်
နည်း။

“မောင်ရင်လေး ရန်ကုန်က လာတာ မဟုတ်လား”

“လာနောက်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးဆိုတာ ကြားဖူးတာပဲ
ရှိတယ်။ ဘယ်ရှိမှန်းတောင် မသိဘူး။ ကျွန်တော်က “မီးတွင်းကုန်း”
ရွာသားပါ”

ထိုလူငယ်၏ စကားကြောင့် နှစ်ယောက်သား အံ့သြသွားကြ
သည်။ မီးတွင်းကုန်းရွာသည် ပဲခူးရိုးမတောင်ပေါ်ရွာများတွင် တစ်ရွာ
အပါအဝင်ဖြစ်၏။ မည်သို့ကြောင့် ထိုသူငယ်သည် မီးတွင်းကုန်း ရွာသား
ဖြစ်နေရပါသနည်း။

မီးတွင်းကုန်းရွာသို့ ကျွန်တော် ရောက်ဖူးသည်။ တောင်ပေါ်
တရင်များ ဖြစ်ကြသည်။ တောခုတ်၊ သစ်ခုတ် လုပ်ငန်းများဖြင့် ဝမ်းစာ
ရှာဖွေနေကြသူများ ဖြစ်သည်ကြောင့် အရွယ်ရောက်လာသည်နှင့် ပင်ပင်
ပန်းပန်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လုပ်ကိုင်ကြရသူများ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်
ခြင်းကြောင့် သူတို့၏ အသားအရေသည် ကြမ်းတမ်းကြ၏။ ရုပ်သဏ္ဌာန်
သည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ရင့်ရော်ကြ၏။ ထိုသူငယ်ကား သို့နယ်
မဟုတ် အသားအရေ စိုပြေ ဝင်းဝါနူးညံ့၏။ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်၏။ ထို

သူငယ်နှင့် ထိုရွာ လုံးဝဆက်စပ်၍ မရနိုင်ချေ။ သို့ငြား သူ့ကိုယ်နှိုက်က
ထိုရွာသားပါဟု ပြောလာသည်ကြောင့် စောဒက မတက်ကြတော့ပါချေ။

“ကဲပါလေ... ငါတို့ စခန်းတစ်ဝိုက်မှာရှိတဲ့ ခေါင်းပြတ် ရှဉ့်
လေးတွေက မောင်ရင်နဲ့ မပတ်သက်ဘူးဆိုတော့...”

ကျွန်တော့်စကား မဆုံးမိ ထိုသူငယ်က “မပတ်သက်လည်း ပတ်
သက်ရလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလာသဖြင့် သူ့ကို သေချာကြည့်မိလိုက်၏။
ထိုအခါသူသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ပြုံးပြလျက်-

“ကျွန်တော်လည်း အမဲပစ်ထွက်ရင်း ဦးကြီးတို့စခန်းနားမှာ
ခေါင်းပြတ်သေနေတဲ့ ရှဉ့်လေးတွေ တွေ့တယ်။ ထူးဆန်းလို့ သေချာ
ကြည့်မိတဲ့အခါ ခေါင်းပြတ်နေပုံခြင်းက တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေတယ်။
ခေါင်းပြတ်နေပုံက ထက်မြက်တဲ့ ဓားနဲ့လှီးဖြတ်ထားတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။
အသားစတွေ ဖွာလဲကျနေတော့တာ လက်အမှန်းအဆကောင်းတဲ့ မုဆိုး
တစ်ယောက် လက်ချက်ပေးလားလို့ သိချင်တာနဲ့ ခုလို ရှဉ့်လေး တစ်
ကောင်ကို ပစ်ကြည့်တာလေ။ အဲဒီ ရှဉ့်သေလေး ပေးပါဦးဗျာ၊ ကြည့်ချင်
လို့”

ကျွန်တော်သည် လက်တွင်းကိုင်းထားဆဲ ရှိနေသည့် ခေါင်းပြတ်
ရှဉ့်လေးကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“မောင်ရင်လေး မစိတ်အကောင်း၊ မောင်ရင်လေးပဲ ရသင့်တာ
ပေါ့” ဟုလည်း ပြောလိုက်၏။

ထိုသူငယ်သည် ရှဉ့်ခေါင်းပြတ်လေးကို သေချာစူးစိုက်ကြည့်
ရင်း ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။ ပြီးနောက်-

“ဦးကြီးတို့ စခန်းတစ်ဝိုက်မှာတွေ့တဲ့ ခေါင်းပြတ်ရှဉ့်လေးတွေ
အာဆိုရင် သေနတ်ကျည်ထိမှန်လို့ ခေါင်းပြတ်ထွက်တာ မဟုတ်လောက်
ဘူးဗျာ၊ အကောင်တစ်ကောင်က ကိုက်ဝါးဆွဲဖဲ့ထားတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“အေး အဲဒါ အဖြေပဲ... ဘာကောင် ဖြစ်နိုင်လဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

သူငယ်သည် လွန်စွာ စေ့စပ်သေချာသူ ဖြစ်၍ ထိုသူငယ်လေး အပြောမမှား မရှိပါချေ။ ခေါင်းပြတ်ပုံခြင်း မတူပါ။ သေနတ်မှန်ထားသော ဦးခေါင်းပြတ် ရှဉ့်လေးတွင် ဦးခေါင်းပိုင်း၏ အနီးစတို ကျန်နေဆဲ ဖြစ်၏။ စခန်းတဝိုက် ရှိနေသည့် ရှဉ့်ခေါင်းပြတ်တို့တွင် ဦးခေါင်းပိုင်း လုံးဝပျောက် ၍ လည်တိုင်တစ်ဝိုက် အသားစတိုသာလျှင် ဖွာလန်ကျနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မောင်ရင်လေးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ငါတို့လည်း အဲဒီကဲ့သို့ သိချင်တာနဲ့ ခဏရှောင်ထွက်လာတာ။ တော်ကြာနေ စခန်းဘက် ပြန်သွားချောင်းမလို့”

ကျွန်တော်က အစီအစဉ်ကို ပြောလိုက်သည်တွင် သူသည် အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကာ

“နို့ဖြင့် အတော်ပဲပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း ဦးကြီးတို့နဲ့ ပြန်လိုက် ခဲ့မယ်။ ကျွန်တော်လည်း သိချင်တယ်ဗျာ” ဟု ပြောလာတော့သည်။

“ကောင်းပြီလေ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့ သည်။ လမ်းတစ်လျှောက် စကားစမြည်ပြောခဲ့ကြရာမှ သူ့ကို သူတို့စွာ သွားများနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်များမှ ရွာသူရွာသားများသည် မင်းသားဟု ချစ်စနိုး ခေါ်ကြကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ သူ့ကို “မင်းသား” ဟုသာ သိထားဖို့ လိုကြောင်း ပြောလာသည်။

ကျောင်းပညာဆို၍ လုံးဝမတတ်ကြောင်း၊ သင်လည်း မသင်ခဲ့ ရကြောင်း၊ သို့ပေမင် သူ့ဆရာလည်းဟုတ်၊ မိတ်ဆွေကောင်း ဟူ၍လည်း ပြောရလေမည် မှုဆိုးကြီးက သူ့ကို မှုဆိုးပညာသာမက၊ သဘာဝနှင့် ကိုက်ညီအောင် အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်အောင် တွေးခေါ်ကြဆဲတတ်ဖို့ရာ သင်ပြ ညွှန်ပြခဲ့သည်ဟု ပြောပြန်၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုသူငယ်နှင့် စကားအတော်များများ ပြောပြစ်

လေမှ ပို၍ ခင်မင်သွားမိသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စခန်းနားရောက်လုတွင် စခန်းတစ်ခုရာသို့ ချောင်းမြောင်းသွားလိုက်ကြ၏။ ထူးခြားမှုဆို၍ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးအောက် တွင် ပဉ္စမမြောက် ရှဉ့်ခေါင်းပြတ်လေးကို တွေ့ရခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အခြား ထူးခြားမှု မရှိပါချေ။

သို့ဆိုပါလျှင် ထိုတရားခံသည် ဤနားတစ်ဝိုက်တွင်သာ ရှိချိန် မည်။ အဖြစ်နိုင်ဆုံးသည် သစ်ပုပ်ပင်ကြီးတွင်သာ ဖြစ်နိုင်ချေများပေ၏။

“ကဲ... မောင်ရင်လေး တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲလိုပဲ ရှဉ့်လေးတွေ ခေါင်းပြတ်သေနေရတာကွ။ ဘာကောင်ရဲ့ လက်ချက်လည်း မသိဘူး။ တစ်ခေါင်းလုံးစားပြီး ခေါင်းပြတ်ကိုယ်ကို ထားခဲ့တာနဲ့ တူပါ တယ်”

သစ်ပုပ်ပင်အောက်မှ ထပ်မံရရှိသည့် ခေါင်းပြတ်ရှဉ့်လေးနှင့် သူငယ်လေး ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်လိုက်သော ရှဉ့်သေလေးကို ယှဉ်တွဲ လေ့လာ သုံးသပ်ကြည့်နေရင်း သို့နယ် ပြောလိုက်၏။

ခေါင်းမရှိတာခြင်း တူပေမင် ခေါင်းပြတ်ပုံခြင်းမတူ၊ ခြားနား နေပေ၏။

“ဒီည ကျွန်တော် ဦးကြီးနဲ့ နေမယ်ဗျာ။ တရားခံအစစ်ကို အရ ဖော်မယ်။ ဒီည မအိပ်ဘဲ စောင့်ကို ဖမ်းမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းတစ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြပြီး ကျောဆန့်လိုသည်ဖြစ်၍ ကြမ်းခင်းပေါ် လှဲချလိုက်တော့၏။

ထိုသူငယ်ကား သူ့လွယ်ပုလင်းတွင်းမှ တောကြောင်သေ ကောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး-

“ကြောင်တော့ ရှိတယ်” ဆိုကာ ကြမ်းခင်းပေါ် “ဘုတ်”ခန့် ပစ်ချလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့အပြုအမူကို သဘောကျသွားဟန်ဖြင့်

ပြုံးစေဖြင့် ကြည့်ရင်း သူ့ဖီးဂျက်ကက ဘေးအိတ်တွင်းမှ “ဂျော်နီ လမ်း
လျှောက်” ဝီစကီပုလင်းကို တော့ကြောင်သေပေါ် လှဲချလိုက်ရင်း “ငါ
မှာတော့ ဒါပဲ ရှိတယ်” ပြောလိုက်သဖြင့် သုံးယောက်သား အဓိပ္ပာယ်
ပါပါ ရယ်မောလိုက်ကြတော့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

သို့ရယ်မောနေရင်း ကြောင်သေကြီးကိုကြည့်လိုက်သည်တွင်
ဦးခေါင်းတစ်ခြမ်း မရှိသည်ကို သိလိုက်သဖြင့်-

“မောင်ရင်လေးက သားကောင်ပစ်ရင် ဦးခေါင်းကိုပဲ ချိန်တွယ်
ပစ်ခတ်တတ်တယ်နော်” ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုသုငယ်က ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်ဖြ၍ ကြောင်သေကို
ကောက်ယူကာ ထင်းမီးဖိုရှိရာသို့ သွားပြီး အမွေးများကို မီးမြှိုက်နေ
လေတော့၏။

“ချာတိတ် ညှော်တယ်ကွာ၊ အရေခွံ ဆုတ်လိုက်ပါကလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလိုက်သည်တွင်-

“ကြောင်တို့ ရှဉ့်တို့ဆိုတာ အရေခွံပါမှ စားကောင်းတာလေ။
တလက်စတည်း ကျွန်တော် ပစ်ထားတဲ့ ရှဉ့်လေး ပေးပါဦး” ဟု ပြောလေ
၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် သူ့ထံသို့ ရှဉ့်သေလေးတို့ လှမ်းပစ်
ပေးလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလို ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အကျီ အဝတ်
အစားတို့ကို ချွတ်ကာ “ကဲ... ကိုလင်း... ရေသွားချိုးကြစို့ဗျ” ဟု
ပြောလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က “ကောင်းတယ်၊ ကဲ မောင်ရင်လေး ငါတို့
ရေသွားချိုးဦးမယ်၊ လိုက်ဦးမလား” ဟု ထိုသုငယ်လေးကို မေးလိုက်
သည်။

ထိုသုငယ်လေးက အမွေးများ မီးမြှိုက်ပြီး ကြောင်သေကို ဖျက်
နေရင်းမှ ခေါင်းခါပြန်၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် စခန်းနှင့် မဝေးလှသော ငှေ
ကြည်ချောင်းကလေးတွင် ရေဆင်းချိုးလိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရေချိုးပြီး စခန်းပြန်အရောက်တွင် ကြောင်သား
ချက် ကျက်လှချေပြီ။ ရှဉ့်ကမူ အမြည်းသက်သက်အလိုငှာ ကောင်လုံး
လိုက်ကြော် ထားပြီးဖြစ်သည်။

“ကဲ... မောင်ရင်လေး၊ ဟင်းအိုးကို ကြည့်ထားပေးမယ်။ ငှေ
သွားချိုးလေ၊ ပြီးရင် တို့တွေ ဆုံတဲ့ အထိမ်းအမှတ် မိတ်ဆက်ပွဲလေး လုပ်
ကြတာပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်တွင် သူက ခေါင်းခါပြန်ရင်း
“မချိုးတော့ပါဘူး၊ ဘာထူးမှာတုန်း၊ အရက်နဲ့ ကြောင်သားစားပြီး
ပြန်ပူမှာပဲလေ၊ တစ်အောင့်ဆို ဟင်းကျက်ပြီပဲ”

တစ်အောင့်အကြာတွင် ကြောင်သားချက် ကျက်ပြီဖြစ်၍ ဝိုင်းစ
လိုက်ကြသည်။

“ကဲ... ချီးယား... ချီးယားစ်”

ကျွန်တော်က စတင် အရက်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်မြှောက်လိုက်
ပြီး ချီးယားစ် လုပ်လိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ထိုသုငယ်သည် သူတို့ခွက်
ကို ကိုင်မြှောက်ကာ ခွက်ချင်း ထိခတ်လိုက်ပြီး ချီးယားစ် ပြန်လုပ်ကြ
သည်။

ထိုသုငယ်ကို လျှော့တွက်၍ မရချေ။ အံ့ဩစရာ ကောင်းသည့်
သုတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မြို့ပြဆိုတာ ကြားပင်မကြားဖူး၊ ကျောင်းပညာ
ဆို၍ နန်းတစ်လုံးမျှ မတတ်သူက အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုကို
သိနားလည်ပါကလား။

နောက်တစ်ခွက် ထပ်ငဲ့ကြပြီးနောက် “ဒါကတော့ အကြို
အောင်ပွဲအတွက်” ဆိုကာ ချီးယားစ် လုပ်လိုက်ကြပြန်၏။

ရေမရောဘဲ နှစ်ပက်ခန့်လောက် သောက်ပြီးဖြစ်၍ သင်္သကွေ့

ထူပူသွားတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ အမြည်းတစ်ဖက် ကောက်ယူဝါးစားမည်ဟု တွက်ကာ ကြောင်သားတစ်ဖက်ကို လှမ်းအနှိုက်တွင်...

“နေဦး... ဦးကြီး” ဟုဆိုကာ ထိုသူငယ်လေးသည် အရက် တစ်ပက်ခန့်စီ ခွက်များအတွင်းသို့ ထပ်ထည့်ကာ သူ့ခွက်ကို ကိုင်ခြောက် လိုက်ရင်း-

“ဒါကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အကြံနဲ့ဆက်ပွဲ” ဟု ပြောလာ သဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော် သူ့ကို အံ့ဩစွာ ကြောင်ငေးကြည့် နေမိကြတော့သည်။

“ချီးယား”

သို့နှယ်ပြောရင်း လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်ကိုင်ထားသည့် ခွက်ကို လာရောက် ထိခတ်လိုက်ပြီး “ဝှပ်” ခနဲ သောက်ချလိုက်၏။ ပြီးလေ မှ...

“ကဲ... ဦးကြီးတို့ ကျွန်တော့် လတ်ရာလေး မြည်းကြည့်စမ်း ပါ” ဆိုကာ သူက ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြောင်သားတစ်ဖက်စီ ကမ်းလင့်ပေးလာ၏။

“ဟာ... အချက်ကောင်းပဲဟေ့... ဒါနဲ့ နေပါဦး ဘာလို့ အကြံနဲ့ဆက်ပွဲရယ်လို့ ပြောတာတုန်း၊ မောင်ရင်လေးနဲ့ ငါတို့က ဒီမှာ ညအိပ်ပြီး သားကောင်ချောင်းမှာ မဟုတ်လား”

သို့နှယ် ကျွန်တော်က မကျေမနပ် မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ”

လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း “နက်ဖြန် ဘယ်သွားမှာမို့တုန်း” မေး ပြန်၏။

“ဘယ်မှ မသွားဘူး၊ မီးတွင်းကုန်း ပြန်မှာပဲပေါ့”

“အေးလေ၊ မီးတွင်းကုန်းရွာဆိုတော့ မီးလောင်ကုန်းရွာ ရောက် ရင် ရောက်ပြီပဲ၊ မီးတွင်းကုန်းနဲ့ မီးလောင်ကုန်းက နီးနီးလေးရယ်၊ ငါးမိုင်

တောင် ရှိလိမ့်မယ် မထင်ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် လေးမိုင်သာသာပဲ ရှိတယ်” ဟု ကျွန်တော့်စကား ကို သူကဖြတ်၍ ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကပင် ဆက်၍ ပြောလိုက်ပြန် ၏။

“မီးလောင်ကုန်းကို ငါတို့အမြဲရောက်တတ်တယ်၊ သည်တော့ မီးလောင်ကုန်း ရောက်တိုင်း မောင်ရင်လေးဆီ လာရတော့မှာပေါ့၊ ဘာ လို့လဲ ဆိုတော့ မင်းကို ငါတို့နှစ်ယောက်က ခင်နေပြီလေကွာ”

လူငယ်လေးသည် ကျွန်တော့်စကား နားထောင်ရင်း အဝေးသို့ ငေးမျှော်ကြည့်ကာ လေးတွဲစွာဖြင့်...

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ နောင် ပြန်ကြုံကြပါ့မလားရယ်လို့ တွေးမိနေတယ်”

သူသည်လည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို သံယောဇဉ်ဖြစ် ခင်မင်လိုဟန်ရှိ၏။

“မောင်ရင်လေးက မြို့ပြကို မရောက်နိုင်ပေမင် ငါတို့က အမြဲ တောတောင်ထဲ ရောက်တတ်ကြပါတယ်၊ နောင်... တို့လာတိုင်း မောင် ရင်လေးရှိတဲ့ မီးတွင်းကုန်းကို လာခဲ့မယ်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်တွင် ထိုသူငယ်လေး၏ မျက်နှာသည် ဝင်းလက်သွားတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် စကားပြောလိုက်၊ သောက်လိုက်၊ အမြည်း တားလိုက်နှင့် တစ်လုံး ကုန်လုချေပြီ၊ မူးလည်း မူးချေပြီ၊ သည်တော့...

“ကဲ ကိုလင်းနဲ့ မောင်ရင်လေးရေ ငါတော့ တိုက်ပွဲ ကျပြီဟေ့” ဆိုကာ ကြမ်းခင်းပေါ် လှဲချ အိပ်လိုက်မည်အလုပ်တွင်-

“ကွိစ် ကွိစ် ကွိ ကျလို့”

သတ္တဝါငယ်တစ်ကောင်၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံ ကြောင့် မျက်လုံးပြုန်းကျယ်လာပြီး ထိုအသံလာရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်

လိုက်သည်။

“ဟင်”

ကျွန်တော်တို့ စခန်းတဲရှေ့ ထင်းမီးဖိုခဲဘေး ကွက်လပ်လေးတွင် ရှဉ့်ငယ်နှစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ကြသည်။ တစ်ကောင်က ခပ်သေးသေး။ တစ်ကောင်က ခပ်ကြီးကြီး။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် သတ်ပုတ်နေကြသည်ဟု ထင်ရခြား တကယ်တော့မူ ငယ်သောအကောင်က ကြီးသောအကောင်ကို ကိုက်ခဲဆွဲယမ်းနေခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ အကြီးကောင်သည် အော်ဟစ် ရုန်းကန်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီကောင်လေး အတော်စွာတဲ့ကောင်ပဲ” ဆိုကာ လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့သေနတ်ကို ဆွဲယူကာ ပစ်ခတ်ရန် အလို့ငှာ မောင်းတင်လိုက်သည်။

“ချောက်”

“မပစ်ပါနဲ့ဦးဇာ... ကျွန်တော်တို့ သိလိုတဲ့ အဖြေ သိရတော့မယ်ထင်ပါ”

ထိုသူငယ်လေးက သို့နွယ် ပြောလာသဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်။ မောင်ရင်လေး ပြောသလို ဒီစွာတာတာ ကောင်လေးက ဇာတ်တူသား စားနေတာ ဖြစ်မယ်။ ကိုလင်း ခဏလေးစောင့်ဇာ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီကောင်လေးကို သံသယဖြစ်မိတယ်။ သာမန်တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ တစ်ဖက်စီးနင်း နိုင်ထက်ကလူ ပြုမူနေပုံပဲဗျ” ရယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

ထိုသူငယ်က မြင်ကွင်းကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း လင်းမြင့်လှိုင်၏ သေနတ်ပြောင်းကို သူ့လက်ဖြင့် အသာအယာ ဘေးဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီး-

“မရေရာ၊ မသေချာတဲ့ အဖြေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာနဲ့ တိကျသေချာတဲ့ အဖြေကို စောင့်ကြည့်တာပိုကောင်း ပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်နေဆဲမှာပင် အငယ်ကောင်သည် အကြီးကောင်၏ ဖျက်နှာပြင်ကို ကိုက်ခဲဆွဲယမ်း နေတော့၏။ သည်တွင် အကြီးကောင်သည် အားသွန်ခွန်စိုက် ရုန်းကန်ရင်းကြားမှပင် သူ၏ လှုပ်ရှားမှုသည် တဖြည်းဖြည်း နှေးကွေးလာတော့၏။ နောက်ဆုံး လုံးဝ ငြိမ်ကျသွားသည်တွင် အငယ်ကောင်က အကြီးကောင်၏ ဦးခေါင်းကို ကိုက်ခဲ ခါယမ်းဆွဲဖဲ့ကာ တကျွတ်ကျွတ် ဝါးစားနေသည်မှာ အသည်းယားစရာပင် ဖြစ်နေတော့သည်။ ကြက်သီးမွေးညင်းပင် ထမိသည်။

“ဘယ်လို သတ္တဝါပါလိမ့်” ရယ်လို့ ကျွန်တော် နှုတ်မှ ထွက်သွား၏။

“ရှဉ့်စုန်းပေါ့ဇာ”

“ဘာရယ်”

“ရှဉ့်စုန်းလေ သားပေါက်လေးတွေရဲ့ ဦးခေါင်းကို ကိုက်ဝါးစားတတ်တဲ့ ကြောင်စုန်းလိုမျိုးပေါ့”

ထိုသူငယ်သည် ပြောပြောဆိုဆို သူ့သေနတ်ကို ကောက်ယူပြီး ကျည်တစ်တောင့် ထည့်လိုက်၏။ သို့ပေမင် လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုရှဉ့်စုန်းကို လှမ်းပစ်လိုက်ပြီး ဖြစ်တော့သည်။

“ဒိန်း”

မူးနေသည်ကြောင့်ထင်၊ ပစ်မှတ်နှင့်တစ်ထွာလောက်နေရာမှ ကျည်ဖြတ်သွားသည်။ သေနတ်သံကြောင့် ရှဉ့်စုန်းကောင်သည် ဖျက်ခဲနေရာမှ ပြေးထွက်သွားတော့၏။ ပြီးနောက် သစ်ပုပ်ပင်ပေါ်သို့ တွယ်ဖက်တက်သွားတော့၏။

“ဒိန်း”

ကျွန်တော်က တစ်ချက် ပစ်လိုက်သည်တွင် ထိုရှဉ့်စုန်းသည် သစ်ပင်ကိုင်းများ တစ်ခုသို့ ရောက်သွားချေပြီ ဖြစ်သည်။ သူ ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်းသည် သစ်ပုပ်ပင်နှင့် ကိုင်းလက်ချင်းနီးနီး ရှိနေသည့် ပျဉ်း

ကတိုးပင်ကိုင်းများသို့ ကူးပြေးသွားရန် ဖြစ်သည်။

သို့ တွေးလိုက်မိချိန်မှာပင် ရှဉ့်စုန်းသည် သစ်ပုပ်ပင်ကိုင်းများ မှသည် ဖျဉ်းကတိုးကိုင်းများသို့ အားစိုက်လှမ်းခုန်လိုက်ပြီး ဖြစ်သလို ထို သူငယ်လက်တွင်းရှိ သေနတ်မှလည်း ကျည်တစ်တောင့်ကို တွန်းထိုးရိုက် ခတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်တော့၏။

“ဒိန်း”

ရှဉ့်စုန်းကောင်သည် သစ်ပုပ်ပင်ကိုင်းများမှသည် ဖျဉ်းကတိုး ပင်ကိုင်းများသို့ မရောက်မီ လမ်းခုလတ်မှာပင် မြေပြင်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ် ကျသွားချေတော့သည်။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုသူငယ်ကို အံ့အားသင့် စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထိုသူငယ်ကား ရီဝေစွာ မူးနေဆဲဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့်-

ကြက်ကန်း ဆန်အိုးတိုးလေသည် ကိန်းလေလား။ အမှန် တကယ် ထူးချွန်ထက်မြက် သူလေလား သူ့ကိုယ်နှိုက်ပင် သိနိုင်ပါလိမ့် မည်။ သို့ဖြစ်၍-

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ”

သို့နှယ် လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်ခြင်းကို ထိုသူငယ်က ပြုံး စစဖြင့်-

“ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ် ပြောလိုရတယ်။ ကျွန်တော့် လုပ်ရပ် အပေါ်မှာ ချီးမွမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ ကဲ့ရဲ့သည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စား မှ မရှိဘူး။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတာ ကိုယ့်အလုပ်အပေါ်မှာပဲ”

သို့နှယ်ပြောရင်း ရှဉ့်ကောင် ပြုတ်ကျရာသို့ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် သွားကောက်ယူပြီး ကျွန်တော်တို့ရှေ့ ပစ်ချပေးလေ၏။

“ဘုတ်”

“ဟင်”

“ဟာ”

ထိုရှဉ့်စုန်းကောင် အသေးလေးကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် လွန်စွာ စွာအံ့အားသင့်ခဲ့ရတော့၏။ ဘယ်တွက်မူ ရှဉ့်စုန်းကောင် ဦးခေါင်းသည် သေနတ်ကျည် ထိမှန်ထားသဖြင့် ကြေမှု ပြတ်ထွက်နေခြင်း ဖြစ်တော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုသူငယ်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ တစ်ချက်ကြည့် လိုက်ပြီး လက်ကျန်အရက်ကို သုံးခွက်မျှထည့်ပြီး-

“မောင်ရင်လေးကို လေးလေးစားစား ဂုဏ်ပြုပါတယ်” ဟုဆို ကာ သူ့ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်လာသည်ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ထိုသူငယ် သည်လည်း အပြီးသတ် ချီးယားစ် လုပ်ကြပြန်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် သစ်ပုပ်ပင်ကြီးပေါ်မှ ဇီးကွက် ကောင်အသံကို ထူးထူးခြားခြား မင်္ဂလာရှိစွာ ကြားလိုက်ရသည်။ စခန်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ရှဉ့်ကောင်ငယ်များ ဆော့ကစားနေကြသည်ကို ကြည့်နူးစွာ မြင်ကြရသည်။

ထိုနေ့မှာပင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နှင့် ထိုသူငယ် လမ်းခွဲ ထွက်သွားတော့၏။

“မီးတွင်းကုန်း” ကိုဝင်ပါရယ်လို့ သူက မိတ်မန္တက မပြုငြား ကျွန်တော်တို့က “မီးလောင်ကုန်း” ရောက်လျှင် မီးတွင်းကုန်းကို လာမှာ နော်ဟု အားတက်သရော ထပ်ပြန်တလဲ ပြောလိုက်ကြသည်။

သည့်နောက် သုံးလခန့် ကြာပြီးနောက် သစ်တောဝန်ထမ်း လေး မျိုးဝင်းနိုင်နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့သည် မီးတွင်းကုန်းတေးရွာသို့ သွားရန်အကြောင်း ဖန်တီးလာပေတော့၏။

ကျွန်တော် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍ သစ်တော ဝန်ထမ်းလေး မျိုးဝင်းနိုင်ဆိုသော သူငယ်တစ်ယောက်နှင့် ဆုံခဲ့ကြသည် တွင် လွန်စွာမျှ အံ့သြခဲ့ကြရသည်။ ဘယ်တွက်မူ တောကဲတွင် ဆုံခဲ့သည့် သူငယ်လေးနှင့် ချွတ်စွပ်တူနေခြင်းကြောင့်ပင်။ သို့ဖြစ်၍

“မျိုးဝင်းနိုင်မယ် အမြဲတမ်းအစ်ကိုများ ရှိသလား” ဟု မေးလိုက်သည်။ ဤတွင် မျိုးဝင်းနိုင်ဆိုသော သူငယ်လေးက

“ရှိတယ်၊ နီပေမင့် (၂)နှစ်သားကတည်းက ကွဲသွားကြတယ်”

“ဘယ်လိုကြောင့်များလဲကွဲသွားလို့” ဟု စပ်စပ်စုစု မေးလိုက်ပြန်၏။

“အဖေနဲ့ အမေ စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ ငယ်မင်းခွဲသွားကြတော့ အဖေနဲ့အတူ ကျွန်တော်ထက် ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်ကြီးတဲ့ အမြဲအစ်ကို ဝါသွားတယ်လေ၊ အမေပြောပြလို့ သိရတာ”

“နီဖြင့် အဖေက ခုဘယ်မှာလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်းက အလျင်စလို မေးလိုက်ပြန်၏။

“ကျွန်တော် နှစ်နှစ်သားကတည်းက ကွဲသွားကြတာဆိုတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ နီပေမင့် အဖေက အဲဒီအချိန်တုန်းက သစ်တောဌာနမှာ လုပ်တယ်ဆိုတာပဲ အမေပြောပြတာမို့လို့ သိတာ”

သို့သော်လည်း သိလိုက်ရပေမယ့် မျိုးဝင်းနိုင် မှတ်မိနေတာ တစ်ခု ကျန်သေးသည်မှာ သူ့အစ်ကို၏ ဘယ်ဘက် ရင်အုံပေါ်တွင် ကျပ်ပြား ဝိုင်းခန့် အမှတ်နီပါရှိသည်ကို သူ့အမေ ပြောပြဖူးသဖြင့် သိနေခြင်းဟု ပြောလာပြန်၏။ သို့ဆိုပါလျှင် တောထဲတွင် ဆုံခဲ့သော သူငယ်နှင့် မျိုးဝင်း နိုင် အမြဲတမ်းအစ်ကို ဖြစ်နိုင်ရန် အလားအလာ အများကြီး ရှိပေသည်။ အကယ်၍များ ထိုသူငယ်နှင့် ဆုံခဲ့စဉ်က သူ့ကို ရေချိုးခိုင်းရာတွင် သူ့ရေ ချိုးဖြစ်ခဲ့ပါမူ ထိုအမှတ် ရှိမရှိ ကျွန်တော်တို့ သိခဲ့နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က သူ့ရေခချိုးခဲ့ပေ။ လူတူမရှား၊ နာမည်တူမရှား ဖြစ်နိုင်သေး၏။ သို့ငြား မျိုးဝင်းနိုင်က ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ထိုသူငယ် နှင့် တွေ့ဆုံလိုသည်။ စရိတ်စက သူခံမည် ပြောလာသည်ကြောင့် မီးတွင်း ကုန်းရွာသို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ရန်ကုန်မှ ဥက္ကံမှ မီးလောင်ကုန်းကျေးရွာ၊ ထိုမှတဆင့် မီးတွင်း ကုန်းကျေးရွာသို့ ကူးခဲ့ကြသည်။

အာခါနောင်းသော်ငြား အလာကောင်းခြင်းဟု ဆိုရလေမလား၊ သိချေ၊ မီးတွင်းကုန်းရွာသို့ နံနက်စောစော ရောက်သွားပြီး ကျွန်တော် ထိုမီးတွင်းကုန်းရွာ ရောက်သည်နှင့် အသုဘတစ်ခုဖြင့် တိုးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ တွေ့လိုသော သူငယ်လေး၏ အသုဘ ဖြစ်ချေတော့သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်ရတာတုန်းဗျာ”

ဆိုနှင့် ကြေကွဲသံဖြင့် ကျွန်တော်က ထိုရွာသူကြီးကို မေးလိုက်သည်။

“အမဲပစ်ထွက်ရင်း ဝဲကောင်ရဲ့ အလစ်အငိုက် တိုက်ခိုက်ခံရတာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ” ဟုသာ ညည်းညူရုံမျှတစ်ပါး အခြားမရှိချေပြီ။

“နီဖြင့် ဒီသူငယ်လေး ရင်ဘတ်မယ် ကျပ်ပြားဝိုင်းခန့်ရှိတဲ့ အမှတ်နီနီ ရှိတာ သတိထားမိလေလား” ဟု မေးကြည့်လိုက်၏။

သည်တွင် သူကြီးက “ဒီလူငယ်က တစ်ယောက်တည်း နေတာ။ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က တို့ရွာကို ရောက်လာတာ။ ရွာခံမုဆိုး လူကြည်နဲ့ တူတူနေ၊ တူတူစား တပည့်ခံလေ။ ရွာသူရွာသားတွေနဲ့ အရောအဝင် သိပ်မရှိဘူး။ သို့ပေမယ့် ဖော်ဖော်ရွှေရွှေ ရှိပါတယ်။ မုဆိုးလူကြည်များနာသေတော့ သူ့အိမ်အိမ်မှာပဲ ဆက်နေတယ်။ သူ့ရွာရလာသမျှ အမဲနှင့်သမျှ ရွာသားတွေကို ပေးစားတယ်။ ရောင်းတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒီသူငယ် အင်မတန် လက်ဖြောင့်သူပဲ။ သူ့ ပစ်လိုက်တိုင်း ခေါင်းကိုချည်း ဖြစ်လေ။ သူ့ကို ရွာက မင်းသားလို့ ခေါ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ဘာသာ သီးသန့်နေတာကို တစ်မျိုး မထင်ကြတော့ဘူး။ နေတတ်သလို နေတာပဲ လို့ တွက်လိုက်ကြတယ်။ သူ့ကို ခင်ကြတယ်။ ခု သူဝဲကိုက်လို့ ဆုံးပြီ ဆိုတော့ တစ်ရွာလုံးက ဝမ်းနည်း ပူဆွေးကြတာပေါ့”

သူကြီးက သို့နယ် ရှင်းပြနေဆဲ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလိုက်

သည့်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်က...

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ သူ့ကို ကနေ ဘယ်အချိန် မြေမြုပ် သပြီဟ် မလဲ” ကယုတသိ မေးလိုက်၏။

“ကနေ... နေစောင်းလုမှာ သပြီဟ်မယ်လေ”

“ဟုတ်ပြီ။ နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သူ့အလောင်းကို ကြည့်ခွင့်ရ နိုင်မလား”

“ဘာကြောင့်များလဲ” ဟု သူကြီးက မေးလာသဖြင့် လင်းမြင့် လှိုင်ကအကြောင်းစုံကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

မျိုးဝင်းနိုင်တစ်ယောက် စိတ်လှုပ်ရှားနေချေပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားမိလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ကို သူကြီးက ရွာစပ်သုသာန် ဇရပ်သို့ ခေါ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ထိုဇရပ်ပေါ်တွင်ရှိ ထိုသုဇာယ၏ ရုပ်အလောင်းနား ရောက်သည်နှင့် ရင်ထဲတွင် ဆိုနှင့်သွားရသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပြန်မဆုံနိုင်မည်ကို ကြိုသိနေ၍ ကြုံခဲ့စဉ်က အကြံနုတ်ဆက်ချီးယားစ် လုပ်ခဲ့လေသည်လား မသိပါချေ။

ဇရပ်ပေါ်မှာ ပြင်ဆင်ထားသည့် သူ့ရုပ်လောင်းကို လှဲလွှမ်းထားသည့် ခပ်နွမ်းနွမ်း မုခ်စောင်ပါးလေးကို လှုပ်ဟ၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ”

“ဟင်”

ဝံကောင်၏ ကုတ်မဲ့ခြင်းခံရသဖြင့် သူ့မျက်နှာသည် ရုပ်ဖျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေတော့၏။ သူ၏ဦးခေါင်း မျက်နှာကို အဓိကထား တိုက်ခိုက်ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

မျိုးဝင်းနိုင်ကို သူနှင့် ချွတ်စွပ်တူပါသည်ဟု ပြောခဲ့သော စကားကို မည်သို့ သက်သေပြ၍ ရပါတော့မည်နည်း။ သို့ငြား ရင်ဘတ်ပေါ်မှ အမှတ်နံသည် မျိုးဝင်းနိုင်၏အစ်ကို ဟုတ်မဟုတ် သက်သေပြဖို့ရာသာ

ရှိတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ ရင်အုံပိုင်းကို ဖွင့်ဟကြည့်လိုက်ပြန်သည်တွင်လည်း စိတ်ဖျက်စရာနှင့် ကြုံတော့ပြန်၏။

ရင်ဘတ်တစ်ပြင်လုံးသည်လည်း ဝံ၏ ကုတ်ခြစ်ထားခံရခြင်းကြောင့် အသားစတို့ ဖွာလံကျနေသဖြင့် အမှတ်နံ ရှိမရှိ မသိနိုင်ပြန်ချေ။

သုဇာယ၏ ရုပ်ဖျက် ဆင်းပျက် ရုပ်နွာအား ငေးမောကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြဆဲမှာပင် သူကြီးပြောလာသော စကားတစ်ခွန်းသည် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ယောက်ျားတန်မဲ့ မျက်ရည်ကျစေတော့သည်။

“သူ့ရဲ့သေနတ်ကို သူ့မိတ်ဆွေတွေ ရောက်လာလျှင်ဖြင့် ပေးဖြစ်အောင် ပေးပါရယ်လို့ မသေခင်မှာ မှာသွားသေးတယ်လေ”

လွန်စွာမျှ အမျှော်အမြင် ကြီးသော သုဇာယ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ထံ တစ်နေ့နေ တစ်ချိန်ချိန် ရောက်လာမည်ကို သိထားပုံရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ အပြန်လမ်းတွင် သူ၏ လက်စွဲတော် တူမီးသေနတ်ကလေးသည် ညှိုးငယ်စွာ ပါလာချေတော့သည်။

မှိုခင်းရှုထောင့် မဂ္ဂဇင်း
ဇွန်လ (၂၀၀၂ခုနှစ်)

ကျားဆိုကြီး၏မာန်

နေဝင်ချေပြီ ဖြစ်သည်ကြောင့် အအေးဓာတ် ပိုလာ၏။ သို့ဖြစ်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထင်းမီးဖိုနေတော့၏။

အိပ်တန်းဝင်ငှက်များ ကျလီ၊ ကျလီ၊ ကွမ် ကွမ် - ကွမ် ကွမ် အော်မြည်ကာ စခန်းရှေ့မှ ဖြတ်သန်းပျံသန်း သွားကြသည်။

မနီးမဝေးလောက်မှ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လာသည့် ဝို(ချေ)တစ်ကောင်၏ အသံစူးစူးနောက်မှ “ဝေါင်း” ရယ်လို့ ကျားကောင်၏ ထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ် ဟိန်းဟောက်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ မြစ်၌ကျား၏အစာမှချွေကန် ဖြစ်ရပေတော့မည့် ဂျီ(ချေ)ငယ်တစ်ကောင်၏ အသက်လူ ပြေးလွှားကြိုးစားနေပုံကို မြင်ယောင်လိုက်မိတော့သည်။

“ဟင်းကောင်ကတော့ သူ့အတွက် ညစာတင်မဟုတ် နောက်နေ့စာပါ ရသွားပြီပေါ့။ ကျွန်တော်တို့မှာတော့ နောက်နေ့စာ မပြောနဲ့။ ဥညဇာအတွက် စောလူးရှာလာပေးတဲ့ ရစ်တစ်ကောင်ပဲ ရှိသမျှ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောသည်။ လူသုံးဦးနေလောက်သည့် ပါးတဲ

တစ်လုံးတွင် ထိုင်နေရာမှ ကျွန်တော်သည် “ဒီတစ်ညစာတော့ ရစ်သားနဲ့ပဲ
ဝေမျှ စားကြတာပေါ့ဗျာ၊ နောက်နေ့ကစလို့ မောမောသီသီ စားရပါစေ
မယ်၊ လာလမ်းတစ်လျှောက် သားတောင်ခြေရာစုံ တွေ့ခဲ့တာပဲဗျာ” ရယ်
လို့ ပြောလိုက်ခြား လင်းမြင့်လှိုင်က လက်ခံချင်ပုံ မရချေ။”

“နို့ဖြင့် စခန်းတဲထိုးပြီးလျှင် ဒီနားတစ်ဝိုက် အမဲ ထွက်ရှာကြ
စို့ဗျာ၊ ပိုသေချာတာတော့ စောစောက ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံလာရာ
ဘက်သွားကြည့်လျှင်ဖြင့် အကောင်ဆုံးဖြစ်မယ် ထင်သဗျ”

သို့ပြောလာသည်ကို “ဘာလဲ၊ ကျားစာကို သွားလုမလို့လား”
ဟု စောလူးက မေးလိုက်သည်။

“အဲလို... မလုပ်ဝံ့ပါဘူးဗျာ၊ ဟင်းကောင်က သူ့အစာကို
တစ်ကောင်လုံးစားမပစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူ့ရဲ့ စားကြွင်းစားကျန်လေးများ
ရလေမလားလို့ လွယ်လင့်တကူ ထွက် ပြောလိုက်ရတာပါ... ဟဲ...
ဟဲ... ဟဲ”

“ဆရာ လင်းက ရစ်သားနဲ့ မတင်းတိမ်နိုင်လျှင်ဖြင့် ဒီချော့မို့
နွေလေးနားမယ် ကျောက်အိုင်လေးတွေ့ခဲ့တယ်၊ အဲဒီမယ် ကျောက်
ငါးခုတွေ တွေ့ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်သွားဖမ်းခဲ့ပါမယ်ဗျ၊ ဟင်းကောင်ကြီးရဲ့
အစာကိုတော့ မမျှော်လင့်စမ်းပါနဲ့”

စောလူးက လင်းမြင့်လှိုင်ကို သို့နယ် ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့်
ကျွန်တော်က စောလူးကို ကြည့်လိုက်၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... ကျွန်တော်က တကယ်ပြော
တာမှတ်လို့လား၊ ကျွန်တော်လည်း မဆိုးပါဗျာ၊ သူများရှာတဲ့အစာကို
ဘယ်စားပါ့မလဲ... ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စနဲ့ ရှာစားမပေါ့ဗျ၊ ပြီးတော့ သူ
များ အစာကို လုလည်း မစားချင်ပါဘူး”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က စောလူးကို ပြောနေဆဲတွင် စခန်းရှေ့
ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်း တောစပ်မှ သတ္တဝါတစ်ကောင် တောတိုးကာ

ဝရုန်းသုန်းကား ပြေးထွက်လာသံကြောင့် သုံးယောက်စလုံး ထိုနေရာသို့
ကပ္ပာကသီ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဘေးဒုက္ခ အန္တရာယ်ဆိုးကြီးမှ လွတ်မြောက်ရန် အလိုငှာ အား
သွန်ခွန်စိုက် ပြေးလာသော ဂျီ(ချေ) တစ်ကောင် ဖြစ်နေ၏။ သူ့အသံ
ဝယ် နောက်မှ ကပ်ပါလာသည့် အန္တရာယ်ကို ရှောင်ရှားနိုင်ရန်သာ ရှိ
နေသည်ကြောင့် ရှေ့မှကြိုစောင့်နေသည့် အန္တရာယ်ကို သူမတွက် “စိုင့်
ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်ကိန်းဗျ” ဆိုကာ လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့လက်တွင်းမှ
သေနတ်ဖြင့် ထိုဂျီ(ချေ)ကို ထိုးချိန်လိုက်သည်။

“နေဦး ကိုလင်း”

“ဒိန်း”

ကျွန်တော်၏ ဟန့်တားမှုသည် နောက်ကျသွားချေပြီ၊ လင်းမြင့်
လှိုင်သည် သွားတက်လေး ပေါ်အောင် ရယ်လိုက်၏။

သူသည် ဂျီ(ချေ)ကို ပစ်လိုက်ခြင်း မဟုတ်၊ ချေကောင်၏
နောက်ပါးမှ ကပ်ပါလာသည့် ဟင်းကောင်ကို ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် ချောင်းစပ်သို့
ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဂျီ(ချေ)သည် ထိတ်လန့် ရပ်တန့်သွားကာ အမော
ဆို့ လဲပြိုကျသွားသလို ဟင်းကောင်သည်လည်း တောအုပ်တွင်းသို့ ပြန်
လှည့်ပြေးဝင်သွားတော့သည်။ ထိုဟင်းကောင် ပြေးလွှားသွားပုံကိုကြည့်
ခြင်းအားဖြင့် ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာရသွားကြောင်း သိလိုက်သည်။

“မတတ်နိုင်ဘူး ကိုပိုက်ရေ၊ ဒီနည်းပဲ လုပ်ရတော့တယ်”

“ဒါ မှန်တာပေါ့ ဆရာလင်းရယ်၊ သူများအစာကို ဟန့်တား
ရာ မရောက်ပါဘူး၊ ဒုက္ခဆိုးနဲ့ ကြုံနေရရှာတဲ့ ဂျီ(ချေ)တောင်လေးရဲ့
အသက် အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ပေးလိုက်တာပဲဗျာ”

စောလူးက သို့နယ်ပြောရင်း အမောဆို့ လဲကျသွားသည့်
ဂျီ(ချေ)ကောင်ထံသို့ ချောင်းကို ဖြတ်ကူးသွားသည်။ ကျွန်တော်နှင့် လင်း

မြင့်လှိုင်သည်လည်း သူ့နောက်မှ ကပ်လိုက်သွားကြသည်။

ဆောင်းကာလ ဖြစ်သည်ကြောင့် ရေသည် ခြေမျက်စိသာပင် ရှိ၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

ဂျီ(ချေ)ကောင် နားရောက်သည်တွင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား ကြသည်။ ကျားခံတွင်းမှ ကင်းရန် အားတို့ မှန်တက်ပြေးလွှားရှုန်းကန် ခဲ့စဉ် ကူညီသူ ပေါ်လာငြား သတ္တဝါတိုင်း ရှောင်လွှဲမရသော သေခြင်း တရားကြောင့် ကျားစားခံသေရခြင်းမှ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ရခဲ့ပေငြား အမော ဆိုသေဆုံးခဲ့ရချေပြီ ဖြစ်၏။

“မထူးပါဘူးဗျာ၊ တောတောင်စောင့် နတ်မင်းကြီးက ကျွန်တော် တို့အတွက် တမင်လာမန်တီးပေးတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မထီရေ ခီဂျီ(ချေ) တို့ ဖျက်ပေးပါဦးဗျာ”

ကျွန်တော့်နံဘေး ရောက်နေသည့် လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောရင်း စောလူးကို ပြောလိုက်ပြန်၏။

ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ဆိုဘိသကဲ့သို့ စခန်းတဲဆောက်ပြီး ထင်းမီးပုံကြီးလည်း မီးဟုန်းဟုန်းတောက်ချေပြီ ဖြစ်သည်ကြောင့် လွယ် လင့်တကဲ့ ရရှိလိုက်သော ဂျီ(ချေ)ကောင်ကို စခန်းသို့ သယ်မလာပြီး ကောင်လုံးလိုက် မီးကင်လိုက်တော့၏။

စောလူးက ဂျီ(ချေ)ကောင်ကို မီးကင်နေဆဲ ကျွန်တော်နှင့် လင်း မြင့်လှိုင်သည် ချောင်းအောက်ဘက်သို့ အနည်းငယ် စုန်ဆင်းလိုက်တာ တျောက်အိုင်ငယ်လေးတစ်ခုတွင် တိုယ်လက် သန့်စင်ဆေးကြောလိုက် ကြသည်။ ပေါ့ပါး လန်းဆန်းသွားတော့၏။

“ဝေါင်း”

နှစ်ယောက်သား အေးအေးလူလူ ခြေလက်ဆေး သန့်စင်နေကြ

ဆဲမှာပင် ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းမှ ကျားဟိန်းသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့အစာ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရသဖြင့် ဒေါသပူနံ့ထနေသောကျား ကောင်၏ ဟိန်းသံ ဖြစ်ချိန်မည်။ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ် ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးလိုက်ကြ သည်။

စခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင် ယူလာသည့် ဝိစကီနှင့် ချေသား မီးကင်စားရင်း စကားစမြည် ပြောနေကြတော့၏။

ရဲခါဆိုသလို ကျားဟိန်းသံကို ဝေးလိုက်၊ နီးလိုက် ကြားနေရ သည်။ စိုးရိမ်ဖွယ် မရှိပါချေ မီးတောက်အားကောင်းကောင်း မီးပုံကြီး ရှိ၏။ သေနတ်တိုယ်စီလည်း ရှိကြ၏။

“ဒီအကောင်ကြီး သူ့အစာအလှူခံရလို့ အတော်ကြီးကို မကျေ မနပ် ဖြစ်နေပုံဗျ” သို့နယ် ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဘာလို့များ ဒီအနားမှာတင် တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေပါလိမ့်၊ ဒီတောက တောကောင် ပေါတာပဲ။ တစ်နေရာ ထွက်သွားရှာချေပေါ့ဗျာ”

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာသဖြင့် “ဒီလို ဖြစ်လိမ့် မယ်ဗျ၊ ဒီကောင်ကြီးက ကျားအိုကြီးဖြစ်နိုင်တယ်။ နို့မဟုတ် ဒဏ်ရာအနာ စာရ ရထားတဲ့ကောင် ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဂျီ(ချေ)ကောင် လေးကို လွယ်လင့်တကူ လိုက်မဖမ်းနိုင်တာပေါ့”

“ဟာ... သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ဆရာပိုက်ရယ်”

မုဆိုးစောလူးက ကျွန်တော့် တွက်ဆချက်ကို ထောက်ခံပြော လေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် စားသောက်ပြီးကြသည်တွင် ထင်းမီးပုံနံဘေး ထိုင်ကာ စကားစမြည် ပြောနေကြပြန်သည်။ အတန်ကြာတွင်မှ အိပ်ရာ ဝင်လိုက်ကြတော့သည်။ မုဆိုးကြီး စောလူးသည် အိပ်ရာ မဝင်မီ ထင်း မီးပုံတွင်းသို့ ထင်းတုံးများ ထပ်ထည့်ပြီးလေမှ ကျွန်တော့်နံဘေး လာခွေ လေတော့၏။

ကျွန်းတော်သည် အိပ်ချင်စိတ် ပေါ်လာ၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပြန်။ အတော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်သေးချေ။ သို့ကြောင့် ဟိုတွေး၊ သည်တွေး တွေးနေဆဲတွင် ညီစိုစိုအနံ့ဆိုးက နှာခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာတော့၏။ သို့ ဖြစ်၍ မှိတ်ထားသော မျက်ဝန်းအစုံကို ဖွင့်လိုက်ကာ အနံ့ဆိုး ဘယ်က လာသည်ကို စူးစမ်းလိုက်သည်။ ပို၍ ပြင်းထန်စူးရှလာသည်ကြောင့် အိပ် နေရာမှ ကပျာကသီ ထထိုင်လိုက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် လှည့်ပတ် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

တောနက် အမှောင်ထုတွင်းမှ ခါးလေးကို ယိမ်းကာ နွဲ့ကာဖြင့် ကျွန်းတော်တို့က ရှိရာသို့ ဦးတည်လျှောက်လာသည့် ကျားကောင်ကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်တော့၏။

ထိုကျားကောင်သည် ထင်းမီးရောင်အောက် ရောက်လာသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်းတော်သည် လက်ဦးမှ ရယူထားရန်အတွက် သေနတ်ကို ကပျာကသီ ကောက်ယူကာ ကျားကောင်ကို လှမ်းပစ်လိုက်တော့၏။

“ဒိန်း”

“ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာကောင်တွေ့မိလဲ”

သေနတ်သံကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် စောလူးသည် နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာရင်း မေးကြသည်။

ကျွန်းတော်သည် ပေးလေးဆယ်သာသာမျှသာ အကွာအဝေးရှိ သော နေရာမှ ပစ်မှတ်ကို လွှဲချော်အောင် ပစ်ခတ်လိုက်မိသည်လား မသိ။ ကျားကောင်သည် တောနက်အမှောင်ထုအတွင်း လှည့်ပြေးဝင်သွားတော့ သည်။

“နီးနီးလေးပစ်ရပေမယ့် အိပ်မှုနံ့စုံများ ဖြစ်နေတာရယ်၊ ပြီးတော့ ပစ်မှတ်က “ဟင်းကောင်” ဖြစ်နေတော့ ကြောက်ရွံ့စိတ်ဝင်ပြီး တုန်လှုပ် နေတာရယ်ကြောင့် လွဲချော်သွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်းတော်က ဖာဖာထေးထေး ပြောလိုက်၏။ တကယ်တော့ ကျွန်းတော်သည် ကျားကို ခြောက်လှန့်ထုတ် လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်းတော်က ကျားကောင် ရောက်လာသည်ကို ဘယ်သို့သိရ ကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။ သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က စိုးရိမ်စိတ် လေသံ ဖြင့်-

“ကိုပိုက် အိပ်မပျော်သေးလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ နို့မဟုတ် ကျွန်းတော်တို့ သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်တော့ဖြင့် ဟင်း ကောင်ဆွဲသွားလောက်ပြီပေါ့ဗျ” ပြောလေသည်တွင် မုဆိုးစောလူးက “မီးကင်ပြီး နေသားကို လာဆွဲတာ နေမှာပါ” ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်းတော် က စောလူးကို မျက်လုံး စွေကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဟင်ကလည်းလေ၊ ဒီဟင်းကောင်တွေက သွေးသံရဲ့ အသား စိမ်းစားတဲ့ကောင်တွေပါဗျ။ ဘယ်နှယ် အသားကင် စားကြမှာတုန်း”

ကိုပိုက် ပြောလိုက်တော့မှ ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။

“ကဲ... ကဲ... ဟင်းကောင်ကြီးလည်း လစ်ပါပြီ၊ အိပ်ကြ စို့၊ နီးနီးကြားကြားတော့ ရှိပါစေနော်”

သို့ ကျွန်းတော်က ဆက်ပြောရင်း ဝါးကြမ်းခင်းပေါ် လှဲ၍ အိပ် လိုက်၏။ သည်တစ်ခေါက်တော့ဖြင့် ကြမ်းခင်းပေါ် ခေါင်းချလိုက်သည် နှင့် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ သို့ငြား...

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

ပြင်းထန်စွာ အော်မြည်ထွက်လာသော သေနတ်သံကြောင့် အိပ် ပျော်နေရာမှ နိုးလာရပြန်သည်။

စခန်းအနား ကျားလာကြောင်း၊ ညနေက ကျားဖြစ်နေခြင်း ကြောင့် ခြောက်လှန့်၍သာ ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း လင်းမြင့်လှိုင်က

ပြောလာသဖြင့်...

“အမှတ်သည်ခြေ မရှိတဲ့ကျား၊ သေချင်ပြီ ထင်တယ်။ ဒီတစ် ကျော့ ပြန်လာလျှင်ဖြင့် ထိအောင်သာ ပစ်တော့ဗျာ။ ဘယ်နှယ် အိပ်ရ တယ်ကို မရှိဘူး... အတော် ဒုက္ခပေးတာပဲ”

အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရသည်ကြောင့် သို့နယ် ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ နောက်ကြမ်းခင်းပေါ် လှဲချလိုက်သည်တွင် “ဝေါင်း... ဝေါင်း... ဝေါင်း” ရယ်လို့ ကျားဟိန်းသံများ ပေါ်လာတော့၏။

စခန်း ပတ်ပတ်လည်မှ ပေါ်လာသော အသံဖြစ်ချေ၏။ တစ် ပြိုင်နက် အော်သံ ပေါ်လာခြင်း မဟုတ်။ အသံတစ်သံ ထွက်လာလိုက်၊ နောက် ပျောက်သွားလိုက်၊ တစ်နေရာမှ အသံ ပြန်ပေါ်လာလိုက် ဖြစ်ခြင်း ကြောင့်... တစ်ကောင်တည်းမှ လှည့်ပတ်အော်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိသလှပေ၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ၊ ထိုကျားသံကို အလေးမမူ၍ မရတော့ချေ။ ထို ကျားသည် စခန်းတစ်ဝိုက်တွင်သာ ရှိနေ၏။ မည်သို့ အကြံ ရှိလေသည် မသိ။ ဂျီ(ချေ)သားကင်ကို လာချောင်းနေခြင်းတော့ မဖြစ်နိုင်။ ထူးခြား သည်ကား ကျားသံတို့သည် စခန်းနှင့် နီးနီးမှကြားလိုက်ရပြီး တစ်ခဏ အကြာတွင် အဝေးကြီး ရောက်သွားပြန်၏။ ကျားတော (ကျားပေါသော တော)များ ရောက်နေသည်များလားရယ် မှတ်ထင်ရတော့၏။

ကျားမာန်တက်ကာ အော်ဟစ်ခြိမ်းခြောက်နေသည်ဖြစ်၍ တစ်ညလုံး မအိပ်ရချေ။ သို့ ကျားကောင်ကို သတိထား စောင့်ဆိုင်းကြ ရင်း ကျလီ-ကျလီ၊ ကွစ်... ကွစ်... ကွံ... ရယ်လို့ ငှက်ငယ်များ အိပ်တန်းထသံ ကြားရလေမှ အလင်းရောက်လှချေပြီ သိလိုက်သည် ကြောင့် စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပျော်သွားသည် သိရသော်လည်း...

“အား”

ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာ

ရပြန်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် လက်ထဲတွင် သေနတ်ကိုယ်စီ ရောက်နှင့်ပြီး ဖြစ်နေတော့၏။

“ကိုလင်း... တပို့တပါး သွားတဲ့ဘက်ဆီက အသံဗျ”

သို့နယ် ကျွန်တော်ကပြောပြီး ကယျာကသီ စခန်းတဲပေါ်မှ ဆင်း ကာ တပို့တပါးသွားရန် လုပ်တော့သည်။

စခန်းတဲနောက်ဘက် မြောင်းငယ်လေးရှိရာသို့ သွားလိုက် သည်။

တောတောင်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ကြုံရာနေရာတွင် တပို့ တပါးသွားခြင်းကို ပြုလုပ်လေ့မရှိချေ။ သတ်သတ်မှတ်မှတ် လုပ်လေ့ လုပ် ထရှိ၏။ မြောင်းငယ်လေး တစ်ခုခုတွင် အန်လန်ဖြတ် သစ်တုံးနှစ်တုံးကို ထင်ထားလိုက်၏။ သို့တင်ထားရာ၌ အထိုင်ကျကျ စီမံတင်ထားခြင်း ဖြစ် ၏။ ပြီးလျှင် သစ်ခက် သစ်ရွတ်များဖြင့် အကာအရံသဘော လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ တပို့တပါးသွားလျှင် ထိုသစ်တုံးနှစ်တုံးပေါ် ခုထိုင်သွားကြခြင်း ဖြစ်တော့၏။ စခန်းတဲမှထိုနေရာသို့ သွားလမ်းကိုသာလျှင် ရှင်းလင်းထား ထတ်၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုနေရာသို့ ရောက်လှတွင် စုညသော အသံများကို ကြားရခြင်းအားဖြင့် လူနှင့်ကျား လုံးထွေး သတ် ပုတ်နေသည်ကို မလွဲဇကန်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သဖြင့် လူသားဘက်မှ အတူအညီ အလျင်အမြန် ပေးနိုင်ရန် ပြေးသွားလိုက်ကြသည်။

“ဝေါင်း... ဝေါင်း... ဝေါင်း”

“အား... ကဲကွာ... ကဲကွာ”

လူနှင့်ကျား တိုက်ခိုက်သံ ဆူညံနေတော့၏။ ထိုတိုက်ပွဲကို ထင်းထင်းကြီး မြင်တွေ့ရချေပြီ ဖြစ်သည်။

လူသားကား စောလုံးဖြစ်သည်။ ကျားသည် တစ်ညလုံး ကျွန် တော်တို့ကို ချောင်းမြောင်းနေသည့်အကောင် ဖြစ်သည်။

စောလူးသည် သူ့လက်တွင်းမှ ဓားမတိုဖြင့် လုံးထွေးရင်း ခုတ်နေသလို ကျားသည်လည်း လူသားကို ကိုက်ဖဲ့ ဆွဲလုနေသည်။

မမျှတသော တိုက်ပွဲ ဖြစ်သည်။ စောလူးသည် လူကောင် ထွားထွားဖြစ်ငြား ကျားသည် သူ့ထက်ပိုမို၍ တောင့်တင်းကြီးထွား၏။ စောလူးကကောင်းသည်ကား ကျားအိုကျားနာ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

“ဒိန်း”

ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကို မိုးပေါ် ထောင်ပစ်လိုက်၏။ လူသားနှင့် ကျား သဲကြီးမဲကြီး သတ်ပုတ်နေရာမှ တဒဂ် တွေဝေသွားကြကာ တိုက်ပွဲရပ်ဆိုင်းသွားချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ လင်းမြင့်လှိုင်းသည် ကျားကောင်ကို လျှပ်တစ်ပြက် ပစ်လိုက်သည်။

“ဒိန်း”

ကျားကောင်၏ ဦးခေါင်းသည် လည်ထွက်သွားကာ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ဘေးဘက်သို့ ခွေယိုင်လဲကျ သွားတော့၏။

“ဂရောင်း... ဝေါင်း”

လင်းမြင့်လှိုင်း ပစ်ခတ်လိုက်သော ကျည်သည် ကျားကောင်၏ နဖူးတည့်တည့် ဖြစ်ငြား လှုပ်ရှား ရုန်းကန်နေနိုင်သေးသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျားကောင်၏ နှလုံးသားနေရာဆီသို့ ကျည်တစ်တောင့် ပစ်ခတ်သွင်းလိုက်ရပြန်၏။

“ဒိန်း... ဖောက်”

သည်တော့မှ ကျားကောင် လုံးဝငြိမ်သွားတော့သည်။

စောလူးသည် ကျားကောင်၏ ကုတ်ဆွဲ ကိုက်ခဲခြင်း ခံရခြင်းကြောင့် မေ့မြောသွားတော့သည်။ အသားလွှာကွာခြင်း၊ အနည်းငယ် ဒဏ်ရာနှင့် အရေပြား စုတ်ပြဲဒဏ်ရများကြောင့် သူမသေနိုင်လောက်သည်ကို သိလိုက်ရသဖြင့် စောလူးအတွက် စိတ်အေးရတော့၏။

ကျားကောင်သေကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် မနေ့က ဂျီ(ချေ)

ကောင်ကို လိုက်ဖမ်းသော ကျားအိုဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်၏။ ဘယ်ကွက်မှ ကျားကောင်သည် တစ်ချိန်က မုဆိုးတစ်ယောက်နှင့် ကြုံပြီး ထိုမုဆိုးလက်ချက်ဖြင့် သူ၏ ပါးစောင်ကို သေနတ်ကျည် ထိမှန်ခံခဲ့ရဖူးသည်။ ထိုဒဏ်ရာကြောင့် ပါးတစ်ခြမ်းရှိ သွားစွယ်နှင့် သွားများ လုံးဝ မရှိတော့ခြင်း၊ ပြီးနောက် ကျားကောင်၏ ရှေ့လက်ဝါးပြင်တွင် လွန်စွာ ဖွူ ကြီးမားသော ငုတ်စူးဝင်နေခြင်းကြောင့် အနာဖြစ်ကာ ဖျောက်တင်းခြင်း မရှိ၊ လောက်ကောင်များပင် တွယ်နေလေပြီ ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် လတ်မသန်ခြင်းလည်း ဖြစ်နေပြန်သဖြင့် စောလူး ကကောင်းသွားခြင်း ဖြစ်၏။ နို့မဟုတ်ပါမူ စောလူးအတွက် မထွေးဝံ့ရာပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျားကောင်သည် ကျားအို ကျားနာ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဂျီ(ချေ) သတ္တဝါငယ်လေးကို လွယ်လင့်တကူ မဖမ်းယူနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ငြား ကျားကောင်သည် သူ၏ ဒေါသမာန်ကား နည်းနည်းလေးမျှ မလျှော့ပါချေ။ သူ့အစာလုသူဟု သတ်မှတ်ထားသည့် ကျွန်တော်တို့ကို ခုခွဲပြန်ပေးရန် အလို့ငှာ တစိုက်မတ်မတ် ဇွဲနဲပဲကြီးစွာ ချောင်းမြောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကြည့်... ဝေလီဝေလင်း အချိန်တွင် တပိုတပါးသွားထိုင်နေသည့် စောလူးကို ဒုက္ခပေးခြင်း ဖြစ်တော့၏။ သို့ငြား သူ့တွင် မာန်သာရှိ၏။ အားတော့ မရှိပါချေ။

ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုသည်ကို သူမသိ၊ နားမလည်၊ သူနှင့် မအပ်စပ်လေတော့သော ကျားမာန်ကို စွန့်လွှတ်ခြင်း မရှိခဲ့သည်ကြောင့် သူ့အသက် ပေးဆပ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

မူခင်းရွှထောင်မဂ္ဂဇင်း
ဇူလိုင်လ (၂၀၀၂ ခုနှစ်)

“သင်ခွ” စခန်းသို့ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည်ကို မုဆိုးကြီး လိပ်လှ
မိုလိုက်ပြီဖြစ်၍ သူ့မျက်နှာ ပြုံး၍သွားတော့သည်။ “သင်ခွ” စခန်း
စာရင်းတွင် တောဝက်အုပ် ပေါများသည်ကို သူသိထားသည်ကြောင့်
ပန်း . . .

သို့နယ် သူ၏ တပည့်ကျော်ကို မှာထား၏။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင်
 စာဖတ်ခန်းသို့ ရောက်သွား၏။ သူမှာထားသည့်အတိုင်း မောင်မောင်စိုး
 စသောသူစီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်သည်ကြောင့် ခဏတစ်ဖြုတ် နားပြီး “သင်ခွ”
 အထက်စခန်းဘက်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

လိုက်ခွေး ခြောက်ကောင်ပါ၏။ ဝက်လိုက် မုဆိုးခေါင်းဆောင်မှာ ချစ်ဦး ဖြစ်သည်။

မျှစ်ပေါ်ချိန်တွင် သင်္ဂဒူ စခန်းအနီးတစ်ဝိုက်တွင် ဝက်အုပ်လိုက် တွေ့ရတတ်၏။

မောင်မောင်စိုးနှင့် ဝက်လိုက်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ချစ်ဦးသည် လွန်စွာမျှ ရင်းနှီးချစ်ခင်ကြ၏။ မောင်မောင်စိုးသည် သေနတ်ကိုင် မုဆိုး ဖြစ်၏။ သို့ပေမယ့် ချစ်ဦး၏ သွန်သင်ပြသမှုကြောင့် ဝက်ထိုးပညာ အတန် အသင့်မက ရရှိထားသည်။ သူ့အား ဦးဆောင် ဝက်လိုက်ခိုင်းမှု စိတ်ချရ ခြင်း အဆင့်ရှိသူဖြစ်၏။

မောင်မောင်စိုးသည် သူ့ရှေ့မှ သွားနေသော သူ၏ဆရာ မုဆိုးကြီး လိပ်ပုနှင့် ချစ်ဦးတို့အဖွဲ့ကို နောက်ကျောမှ ကြည့်ရင်း သူနှင့် ဆရာ လိပ်ပုတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို ပြန်လည် စဉ်းစားလိုက်မိသည်။

မုဆိုးကြီး လိပ်ပုသည် သေနတ်ကိုင်မုဆိုးဖြစ်၏။ သင်္ဂဒူတော တစ်ဝိုက်တွင် လှည့်လည်ကျက်စားနေသည့် မုဆိုးများတွင် လူသိများသော မုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်လောက်က သူ့ထံတွင် မောင်မောင်စိုးသည် တပည့်ခံခဲ့ရသည်။ ပထမတော့ ဆရာကောင်းတစ်ယောက်ဟု ထင်ခဲ့မိ၏။

‘မုဆိုး အတတ်ပညာကိုလည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ မပေးချေ။ ရရှိသော အသားများကိုလည်း သူ့အား ဟင်းစားမှလွဲ၍ ကျန်တာ အကုန်ယူ၍ ရောင်းစားလေ၏။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင်ဖြင့် မောင်မောင်စိုးသည် မုဆိုးကြီး လိပ်ပုထံတွင် ပညာသင်တပည့်အဖြစ် ခံယူလိုသော်လည်း ထမင်းစားကျွန် ဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။’

မောင်မောင်စိုးသည် မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လို၏။ သို့ဖြစ်၍ မုဆိုးကြီး လိပ်ပုထံမှ ပညာအပြည့်အဝ မရခဲ့ငြား ချစ်ဦးထံတွင် ခိုးသင်ခဲ့ရတော့၏။ ချစ်ဦးကတော့ လိပ်ပုလိုမဟုတ်။ ပညာကုန် သင်ပေး

၏။ မခြင်းမချန် သင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်မောင်စိုးသည် မုဆိုးကြီး လိပ်ပုထံတွင် သုံးနှစ်သုံးမှီး ပညာသင်ယူခဲ့ငြား ပြည့်ပြည့်ဝဝ မရသည့်ပြင် တပည့်ရယ်လို့ အသိအမှတ်ပြု မခံရပြန်ဆိုတော့ ဆရာအပေါ် စိတ်ငြိုငြင်မိတော့၏။

လိပ်ပုကလည်း လိပ်ပု ဖြစ်သည်။ လူရှေ့ သူရှေ့တွင် မောင်မောင်စိုးအား...

“အလကားကောင် ဘယ်လိုသင်ပေးပေး မတတ်ဘူး၊ ထုံထုံစိုင်းထိုင်းကောင်” ဟု ရှုတ်ချတတ်၏။

“ဟေ့ကောင် အဲဒီအမဲကို ဖျက်ကွာ၊ ပြီးတော့ ထမ်းပိုးလာခဲ့။ ဝါပါတာပဲ။ မင်းသေနတ်ကြီးကို လွယ်ထားလိုက်။ ပစ်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့”

“အဲဒီ သားကောင်သေကို စခန်းပြန်ပို့လိုက်။ ပြီးလျှင်ဖြင့် ငါတို့နောက် ပြန်လိုက်ခဲ့ချေ။”

“ဒီကောင်ကွာ သားကောင်ကို မီးမကင်တတ်သေးဘူး၊ ညှဲလိုက်တာ လွန်ကော”

အမဲလိုက်ခြင်း၊ ပစ်ခြင်းပညာကို မပေးလေဘဲ သည်သို့နယ် အလုပ်သမားတစ်ယောက်လို ခိုင်းနေတော့၏။

သည်တော့ မောင်မောင်စိုး တစ်ယောက် နာကြည်းမှု ဖြစ်လာတာ မုဆိုးလိပ်ပုအပေါ် အငြိုးအတေး ထားလိုက်တော့၏။

ယခု မုဆိုးလိပ်ပုနှင့် ဧည့်သည်အချို့ကို သူက ဝက်ထိုးသမားအဖွဲ့နှင့် အတူ ဦးဆောင်ခေါ်ခဲ့ချေသည်။

မုဆိုးကြီးလိပ်ပု၏ မိတ်ဆွေများက ဝက်ထိုးပညာ လေ့လာချင်သည် ပြော၏။ ဝက်ပေါသော သင်္ဂဒူစခန်း အထက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

မုဆိုးကြီးလိပ်ပုက မောင်မောင်စိုး ဝက်ထိုးပညာ ကျွမ်းကျင်ခြင်းကို သိထားသည်ကြောင့် သူ့မိတ်ဆွေများက...

“ဆရာထက် တပည့် လက်စောင်းထက်ပါကလား”

သို့နယ် ပြောလာမည်ကို ကြောက်ရွံ့နေခြင်းကြောင့်...

“မင်း ဝက်မထိုးနဲ့။ ချစ်ဦးတို့ပဲ ထိုးကြပေစေ။ ငါ့နည်းသည်မိတ်ဆွေတွေရဲ့ လိုအပ်တဲ့ ဝေယျာဝိစ္စတွေပဲ လုပ်ကိုင်ပေးတာ။ အခွင့်အရေးရလျှင်ဖြင့် ငါဝက်ထိုးမယ်” ဆိုလာသဖြင့် မောင်မောင်စိုး ပြုံးလိုက်သည်။

သို့ကြောင့်လည်း... “ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုလုပ် ကျွန်တော် ဆရာသမားအတွက် အခွင့်အရေးရအောင် လုပ်ပေးမယ်။ ဆရာ မိတ်ဆွေတွေ ရွှေမှာ သက်စွန့်ဆဲဖျား ဝက်ထိုးပြလိုက်ဗျာ” ရယ်လို့ မြှောက်ပစ်ပြောလိုက်သည်။ ဤတွင် မုဆိုးကြီး လိပ်ပုသည် သဘောအလွန်ကောင်းသွားပြီးလျှင်

“ကောင်းသကွာ။ ဒါမှ ငါ့မိတ်ဆွေတွေ ငါ့ကို အထင်ကြီးကြမှာပိုလေးစားကြမှာ။ ချီးကျူးကြမှာ သေချာတယ်။ဟ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

သို့ပြောရင်း သဘောကျ နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောလေတော့၏။ သဘောကျစွာ ရယ်မယ့်သာ ရယ်နေရ၏။ ဝက်ထိုးရသည်မှာ လွယ်ကူသည့် အလုပ်မဟုတ်။ တကယ့် သက်စွန့်ဆဲဖျား အလုပ်ဖြစ်၏။

တောလိုက် ခွေးများနှင့်အတူ တောခြောက်သွေ့တစ်ခုစု ဝက်အုပ်အတွင်းမှ လိုချင်သော ဝက်တစ်ကောင်ကို အုပ်စုနှင့် ကွဲထွက်အောင် ခွဲထုတ်ပြီး ဝက်ထိုးမည့် လှံသမားရှေ့သို့ အရောက်မောင်း။ ညာသံပေး ထုတ်ပေးရ၏။

သို့ သူ့ထံသို့ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးဝင်လာသည့် ဝက်အား စောင့်၍ လက်ရင်းမှ လှံတဖြင့် ချက်ကောင်းကို မိမိရရ ထိုးသွင်းရမည်မှာ တော်တန်မုဆိုး မလုပ်ဝံ့ မလုပ်ရချေ။ ချိန်သား တစ်ချက်လွဲသည့်နှင့် အသက်ပေးလိုက်ရမည် ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ သူ့သတ္တိမွေးရမည်။ သူ့မိတ်ဆွေတွေ အထင်ကြီး လေးစားချီးကျူးအောင် သူပြုရမည်။ နို့မဟုတ်ပါမူ သူ၏ တပည့်ဖြစ်သူက သူ့မိတ်ဆွေများ ရွှေတွင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဝက်ထိုးပြခွင့်ရသွားပါမူ အထက်က ဆိုခဲ့လေသည့်အတိုင်း “ဆရာထက် တပည့် ပိုတော်သဗျ” ရယ်လို့ ချီးမွမ်းစကားကို သူမကြားလိုပါချေ။

သည်တော့ သူစဉ်းစားရပေတော့မည်။
“မင်း လူတွေပြောလိုက် ငါ့ရှေ့ဝက်တစ်ကောင် မောင်းသွင်းပါလို့”

သို့နယ် စကားကြောင့် မောင်မောင်စိုးသည် တစ်ချက်ပြုံးလျက်...

“နို့ဖြင့် ကျွန်တော့်လှံ ယူထားပြီး ဆရာသေနတ် ကျွန်တော့်ပေးထား” ဆိုကာ သူ့လက်တွင်းမှ လှံတံနှင့် လိပ်ပုထဲမှ သေနတ်ကို လဲယူထားလိုက်တော့၏။

သို့ဖြင့် သူတို့ တောဝက်အုပ်၏ အစာလု အော်ဟစ်နေသံများ ဆဲသဲကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဝက်ထိုးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ချစ်ဦးက မောင်မောင်စိုးတို့ကို ဤနေရာတွင် စောင့်ဆိုင်းနေရန် ဝက်တစ်ကောင် ခြောက်လှန့် ထုတ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုမှာကြားကာ သူ့လူများနှင့်အတူ အမဲလိုက် ခွေးများကိုပါ ဝက်အုပ်အသံကြားရာဆီသို့ ခေါ်ထွက်သွားတော့၏။

“ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါ လိပ်ပုရာ”
“ဖြစ်ပါ့မလား ဘိုလိပ်ပုရယ်”
သူ၏ မိတ်ဆွေများက သို့နယ် စိုးရိမ်တကြီး ပြောလာကြ၏။
“တစ်ကောင်လုံး ခင်ဗျားတို့ကို မြို့ပြန်လက်ဆောင် ပေးလိုက်မယ်ဗျာ” ရယ်လို့ပင် သူက ပြန်ပြောလိုက်သေးတော့၏။
သူတို့အဖွဲ့နှင့်အတူ ဝက်ထိုး ကျွမ်းကျင်သူနှစ်ယောက် အန်နေ

ရစ်ခဲ့ကြ၏။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ချစ်ဦးထွက်သွားပြီး မကြာမီ အချိန်ကလေးတွင် ခွေးဟောင်သံများ၊ ဝက်အုပ်အော်မြည်သံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဝက်ထိုးရန် အခန့်သင့် ပြင်ဆင်နေလိုက်ကြသည်။

ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလွှားလာသော ဝက်တစ်အုပ် အသံသည် နီးကပ်လာချေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် မောင်မောင်စိုးက မုဆိုးကြီး လိပ်ပု၏ မိတ်ဆွေများကို

“ဆရာတို့ ဒီအပင်ကြီး နောက်ကွယ်မှာ နေကြပါ။ ဒီကောင်တွေ အားကြီးကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ တစ်ရှူးထိုး ပြေးဝင်လာတတ်တယ်။ တုံးတိုက်တိုက်၊ ကမ်းတိုက်တိုက် ကောင်မျိုးတွေ” ဆိုကာ ကြီးမားသော ကညင်ပင်ကြီး နောက်ကွယ်သို့ ဝင်စေပြီး သူသည် မုဆိုးကြီး လိပ်ပုနှင့်အတူ သွားနေလိုက်၏။

“ဘာမှ မကြောက်နဲ့ဆရာ၊ ရွှေက တစ်ရှူးထိုး ပြေးဝင်လာမယ့် အကောင်ကို လှံဖျားနဲ့သာ ထောက်ထားလိုက်၊ သူ့အချိန်နဲ့သူ “စွပ်” ခနဲ လှံချက်ထိုးမိပြီး ဖင်ထိုင်ကျသွားလိမ့်မယ်။ လှံကိုတော့ မြဲမြဲကိုင်ထားနော်။ နောက်က အမာခနဲ အရင်းပိုင်းကို ထိထား၊ ကပ်ထား၊ ကွာမနေစေနဲ့။ ချော်လည်း မထွက်စေနဲ့။ ခွင်ကျကျ ထောက်မိဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ကိုယ်က စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ပြေးဝင်လာတဲ့ အကောင်ကို လှံဖျားနဲ့ မလှံအောင် ကိုယ်က ချိန်ဆပေးဖို့တော့ လိုတယ်နော်” ဆိုလိုက်သည်တွင်-

“အေးပါကွာ... ငါသိပါတယ်။ မင်းက ဆရာလား။ ငါက ဆရာလား” ရယ်လို့ လိပ်ပုက ပြောရင်း ရွှေသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေတော့၏။

“ကွိစ်... ကွိစ်... ကွိစ်... ကွိစ်”

သို့နှယ် အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ တောဝက်မကြီးတစ်ကောင်သည် ရွှေကိုင်းတောမှ တိုးထွက်လာကာ မောင်မောင်စိုးတို့ထံ ဦးတည် ပြေးဝင်လာတော့၏။

“ဟာ... လာပြီ... လာပြီ ကျွန်တော်တို့ တည်တည်ပုံမျိုး။

သတိထား သတိထား”

“အေးပါကွာ... ငါလည်း မြင်ပါတယ်။ ဖယ်တော့ မင်းသွားတော့”

“သိပ်ဖယ်တာပေါ့ဗျာ ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့” ရယ်လို့ မောင်မောင်စိုးက ရယ်မောပြောလိုက်၏။ ထိုပြောသံကား နှစ်ကိုယ်ကြား သဲသဲပင် ဖြစ်သည်။

မုဆိုးကြီး လိပ်ပုက အရန်သင့် အနေအထားတွင် ရှိနေ၏။ အရန်ဝက်ထိုးသမား နှစ်ယောက်သည် မောင်မောင်စိုးတို့၏ ရွှေနားလောက်မှနေ၍ ဘေးလမ်းကြောသို့ ဝက်မကြီး ကွင်းထွက်မသွားစေရန် ပိတ်ဆို့ထားကြ၏။

တောဝက်မကြီးက တစ်ရှူးထိုး ပြေးဝင်လာ၏။ မြန်လိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း။ သို့ကြောင့် မုဆိုးကြီး လိပ်ပုမှာ ဘာလုပ်ရမည်မသိ။ ဝက်မကြီး၏ ပြေးဝင်လာနှုန်း အရှိန်ကို ကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်သွား၏။ သို့ အရှိန်နှုန်းဖြင့် ပြေးဝင်လာသည့် ဝက်မကြီးကို လှံဖြင့်ထောက်ထားဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်။ ဇောချွေးများ ဖျံလာသည်။

သူ၏ လက်စွဲတော် သေနတ်ဖြင့် ဆိုပါလျှင် သူမမူပါလေ။ သို့ငြား သူ့သေနတ်သည် မောင်မောင်စိုးထံတွင် ရောက်သွားချေပြီ။ ခက်ပြန်ပြီ။ မောင်မောင်စိုးသည် သူ့ကို လှည့်၍ပင် မကြည့်လေတော့။ သူ့မိတ်ဆွေများရှိရာ ကညင်ပင်ကြီးနောက်ကွယ်သို့ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်သွားသည်။

ကမူးရှူးထိုးဖြင့် ဝက်ကြီး သူ့အနားရောက်လာချေပြီ။ မထူးတော့ပြီမို့ သူ့လက်တွင်းမှ လှံ၏ အရင်းပိုင်းကို နောက်ကျောရှိ တောင်သရက် ပင်စည်ဖြင့် အကျအန ထောက်ထားကာ လှံဖျားကို ဝက်ကြီး၏ ရင်ညွန့်ရှိရာသို့ အရန်သင့် ချိန်ဆထား၏။

“ကွိစ်”

သူ ချိန်ဆထားရာ တည့်တည့်သို့ ဝက်မကြီး တိုးဝင်လာ၏။
အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်သွားငြား... .

“ဖျောင်း... ဘုန်း”

လှဲရိုးကျိုးသံနှင့်အတူ တစ်စုံတစ်ရာကို အချိန်ပြင်းပြင်း ဝင်
တိုက်သံကြားမှ “အား” ရယ်လို့ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သံ
သည် ထိတ်လန့်ဖွယ်ပင် ဖြစ်ချေတော့၏။

“ဟာ”

သို့နှယ် အရန်ဝက်ထိုးသမား နှစ်ယောက်သည် အံ့ဩတကြီး
ဖြစ်သွားရာမှ လှဲရိုးကျိုး စိုက်ဝင်လဲကျနေသည့် ဝက်မကြီးအား ဝင်ရောက်
ထိုးနှက်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း... .

“ဒိန်း”

မောင်မောင်စိုးသည် မုဆိုးကြီး လိပ်ပု၏ သေနတ်ဖြင့် ဝင်ပစ်
လိုက်လေသည်။ အနီးကပ် ပစ်လိုက်ရသည် ဖြစ်၍ တောဝက်မကြီးသည်
ပင် မလှုပ်နိုင်တော့ချေ။

ရုတ်ခြည်း မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်လာရသည့် မြင်ကွင်းကား အရုပ်
ဆိုးလွန်း လှပေသည်။

တောဝက်မကြီးသည် လှဲချက်၊ သေနတ်ချက်ဖြင့် တုံးလုံးလဲကျ
ငြိမ်သက်နေသလို မုဆိုးကြီး လိပ်ပုသည်လည်း အချိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ဝက်
ပက်ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် ဝမ်းဗိုက်မှ အူများ အထွေးလိုက် ထွက်ကျကာ
မျက်လုံး မျက်ဆံပြုဖြင့် ခွေခေါက်လဲကျ ငြိမ်သက်နေတော့၏။

“ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲကွာ”

“ဖြစ်ရလေကွာ”

မုဆိုးကြီး လိပ်ပု၏ မိတ်ဆွေများက သို့နှယ် ညည်းတွားရင်း
မောင်မောင်စိုးတို့အနား ရောက်လာ၏။

“လှဲရိုးကျိုးသွားလို့”

မောင်မောင်စိုးက သို့နှယ် ပြောလိုက်၏။

“ကဆိုးလှချည်လား လိပ်ပုရယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါမလဲ ဆရာတို့ရယ်။ သူက လှဲထောက်မှ
မတတ်ဘဲ။ ဟန်ချက်လွဲသွားတော့ လှဲရိုးထက်ပိုင်း ကျိုးသွားရတာပေါ့”

မောင်မောင်စိုးက ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိသည်ကို ပြောလိုက်ငြား မုဆိုး
ကြီးလိပ်ပုသည် သူပေးလိုက်သည့်လှဲ နဂိုတတည်းက အက်ကြောင်းလိုက်
နေသည်ကို သတိမထားခဲ့မိခြင်းကြောင့် ယခုလို သူ့အသက် ပေးလိုက်
ရခြင်း ဖြစ်သည်ကို မောင်မောင်စိုးသာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်ပေသည်။ မုဆိုး
ကြီး လိပ်ပုတစ်ယောက် လှဲတွင် အက်ကြောင်းရှိခြင်းကို မသိရအောင်
လည်း မောင်မောင်စိုးသည် ထိုလှဲအက်ကြောင်းနေရာကို ဖာထားပြီး မူ
လ လှဲရိုးအရောင်နှင့် ထပ်တူညီမျှ တူညီသည့်ဆေး သုတ်ထားခဲ့သည်
ကိုး။

* * *

သူကြီး စောစံကြိုင် ပြောပြသည်ကြောင့် မောင်မောင်စိုး၏
အတိတ်ဇာတ်လမ်းကို သိရသည်။

ယခု ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ မောင်မောင်စိုး ပါလာချေ၏။ ဘယ်
တွက်မှ... .

“သင်ခွ တောဘက် တက်မယ်ဆိုလျှင် ရွာခံမုဆိုး မောင်မောင်
စိုးကို ခေါ်သွားကြဗျ။ သူက တောကျွမ်းတယ်”

သို့နှယ် သူကြီး စောစံကြိုင်ကပင် အကြံပြုလာသလို သူ၏
အကြောင်းကိုပါ ဂယဏန ပြောပြလေခြင်း ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့ သိရသလောက် သူ့အပေါ်
နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်သူကို ပညာသားပါပါ အနိုင်ယူခဲ့ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်
၏။

ဤတော ဤတောင်ကို ကျွန်တော်တို့ မရောက်ဖူးသည်ကြောင့် လမ်းပြတစ်ယောက် လိုအပ်သည်မှာ မဆန်း။

သင်ဒုတောသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းသည် အမဲပစ်ရန် သက်သက် ရောက်လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်ချေ။ ကြေးနက်ရှိသည် ကြားဖူး၍ ဖြစ်၏။

ကြေးနက်၏ ဂုဏ်သတ္တိသည် မိုးကြိုးသွားကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ မိုးကြိုး သွားထက် ပိုပေါ၏။

“ကိုယ့်ဆရာရေး... သင်ဒုတောဘက်မယ် ကြေးနက်ရတတ် တယ် ပြောသဗျ။ အဲဒါ ရလျှင်ဖြင့် ဈေးကောင်းရပြီမှတ်”

ရသေ့ ဓမ္မပါလ၏တပည့်ကြီး “အောင်စိုးဝင်း” က သို့နယ် ပြော လာသဖြင့်...။

“ကျွန်တော်တို့တော့ မမြင်ဖူးဘူး။ ခင်ဗျားသိလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော် တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ဗျာ။ သင်ဒုတောဘက်မယ် ပေါတယ်လို့ သိရတယ်။ တော ပစ်ရင်း ကြေးနက်ရှာတာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် မောင်စိုးဝင်း တစ်ယောက် အပျော်ကြီး ပျော်သွားတော့၏။

မီးသေ မီးကွင်း ပစ္စည်းမှန်လျှင် အရောင်းအဝယ် ဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။

ကြေးနက်သည် မီးသေ၏ဟု ပြောကြသည်။ ကြေးနက်ကို ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးပါက မီးငြိမ်း(မီးမလင်း)ချေ။ ၂ပေလောက်မှ ထိုးလျှင် မီးသေတတ်ခြင်း။ တစ်ပေလောက်မှ ဆိုလျှင် မီးသေခြင်း အစရှိသဖြင့် အစားစား ရှိတတ်၏ ဟု သိရသည်။ သူ့ဈေးနှင့်သူတော့ ကွာသည်ပေါ့။

ကြေးနက် စစ်မစစ်စမ်းလိုလျှင် ရရှိသော ကြေးနက်ကို လက် နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ပါ။ ထိုးထိုးချင်း မီးမငြိမ်းပါ။ အတန်ကြာမှ မီး သည် တဖြည်းဖြည်း မှိန်လိုက်လာကာ နောက်ဆုံး မီးလုံးဝပြတ်သွားခြင်း

ဟု သိရ၏။ သို့ ထိုးလိုက်၍ မီးငြိမ်းသွားသည်တွင် လက်နှိပ်သီးလေးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး အခြားတစ်နေရာသို့ ပြန်ထိုးကြည့်ပါက မီးသီးသည် ရုတ်ချည်း ပြန်လင်းလာပါက ထိုကြေးနက်သည် အစစ်ဖြစ်ကြောင်း မှန် တန်ပေသည်။

သို့မီးငြိမ်းသည် ဆိုရာ၌လည်း အချို့က စက္ကန့်ပိုင်းနှင့် ငြိမ်းခြင်း၊ အချို့ တစ်မိနစ်ခန့်ကြာမှ ငြိမ်းခြင်း၊ အချို့ ၄-၅မိနစ်ခန့် ကြာမှ ငြိမ်းခြင်း၊ အစရှိသဖြင့် အစားစား ရှိပြန်လေ၏။ အမျိုးအစားအပေါ် မူတည်၍ ဈေးပေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တခြား စမ်းသပ်နည်းမှာ ရေဒီယို ကက်ဆက် ဖွင့်ထားဆဲတွင် ထိုပစ္စည်းကို တင်ထားကြည့်ပါ။ တဖြည်းဖြည်း အသံတိမ်ဝင်ပျောက်ကွယ် သွားပါက ပစ္စည်းစစ်မှန်ပေသည်။

“ဝက်စွယ်ကင်းပိတ်” ရလျှင်လည်း လိုချင်၏ဟု ဆိုပြန်လေ သဖြင့် ဝက်ပေါသော သင်ဒုစခန်းတစ်ဝိုက်ကို ဈေးချယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ခရီးစဉ်ကို သိထားကြသည်မှာ ဝတ်ပစ်ရန်သာ ဖြစ်သည်။

ခရီးစဉ်၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်တော်၊ လင်းမြင့်လှိုင် နှင့် အောင်စိုးဝင်းသာလျှင် သိထားသည်။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မုဆိုးမောင်မောင်စိုး၏ လမ်း ပြမှုဖြင့် သင်ဒုစခန်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြတော့၏။

သင်ဒုစခန်းတွင် စခန်းချရာ၌ မောင်မောင်စိုးသည် ကျွန်တော် တို့နှင့် တွဲဖက်မနေလေဘဲ အတန်ငယ်ဝေးသော ချောင်းစပ်ဟစ်နေရာ တွင် တစ်ဦးတည်း သွားနေလေ၏။

ထိုသည်ကလည်း တစ်မျိုးကောင်းပေ၏။ တီးတိုးလွတ်လပ်စွာ ကျွန်တော်တို့ တိုင်ပင်၍ ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

စခန်းရောက်စနေ့တွင် နား... နားနေကြပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် အမဲပစ်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ သင်္ဂဒ္ဒစခန်းတစ်ဝိုက်တွင် အမှန်ပင် ဝက်များပေါ်လှ၏။ သားကောင်ခြေရာ အတော်များများသည် ဝက်ခြေရာများဖြစ်ကြ၏။ ထိုနေ့က ဝက်ပျိုတစ်ကောင်နှင့် ဆတ်ဖိုကြီးတစ်ကောင် ရလိုက်၏။

အောင်စိုးဝင်းသည် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရှိသည့် ကျောက်ခဲအတွဲမှန်သမျှ ရှာဖွေကောက်ယူကာ ညရောက်လျှင်ဖြင့် သူသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးစမ်းသပ် စစ်ဆေးနေလေတော့၏။ ကောက်လာသမျှ ကျောက်ခဲ အားလုံးသည် ဓာတ်မီးရှေ့အောက်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းမှ မနက်ထွက်ကြ၊ ညနေပြန်ဝင်၊ သုံးရက်ခန့်မှာ ထိုနည်းလည်းကောင်း ဖြစ်ချေ၏။ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းစ ပြုလာချေပြီ ဖြစ်သည်။

“နက်ဖြန် အထက်ဘက် တက်မယ်”

ဟု လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာသည်ကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး သဘောတူလိုက်ကြ၏။

ထိုညမှာပင် ထူးခြားဖြစ်စဉ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကြုံခဲ့ရသည်။ ထိုညက ကျွန်တော်သည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွား၏။

“ဆရာပိုက် ထမင်းပါ ထမင်းပါ” ရယ်လို့ လှုပ်နှိုးလာသူကြောင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာတော့ ၏။ အချိန်ကား ညဉ့်နက် သန်းခေါင်ကျော် ချေပြီ။

“ဘာတုန်း ကိုစိုးဝင်းရာ၊ အိပ်ကောင်းနေဆဲကို” ပြောလိုက်သည်တွင် အောင်စိုးဝင်းက ထင်းမီးပုံဘက် လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း တိုးညင်းသော လေသံဖြင့်...

“မီးပုံရှေ့ မှောင်ရိပ်စပ်မှ ဘာကောင်မှန်း မသိဘူး၊ လှုပ်...

လှုပ်... လှုပ်နဲ့ဗျာ” ပြောလာ၏။

ကျွန်တော် လှမ်းကကြည့်လိုက်သည်။ ဟုတ်ပါ၊ ခြေလေးချောင်း သတ္တဝါတစ်ကောင် လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ မှောင်ရိပ်တွင် သွားလာနေ၏။ ထိုသတ္တဝါကောင်သည် မီးပုံနားလည်း မလာရဲ ဖြစ်နေဟန်တူ၏။ သေချာစူးစိုက် ကြည့်နေရင်းမှ ကျွန်တော်က သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး သည်နှင့်

“ကိုစိုးဝင်း... အဲဒီအကောင်ကို ဓာတ်မီးနဲ့ လှမ်းထိုးဗျာ”

ဆိုရင်း လက်ရှိ သေနတ်ပြောင်းဝကို ထိုသတ္တဝါထံ ဦးတည် ထိုးချိန်လိုက်၏။ ပစ်ခတ်ရန် အသင့်အနေအထားတွင် ရှိနေဆဲမှာပင် အောင်စိုးဝင်းက မီးလှမ်းထိုးလိုက်၏။

ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် လွန်စွာမျှ ထွားကျိုင်းလှသော တောဝက်ထီးတစ်ကောင်ကို အံ့ဩဖွယ် ဖြင်လိုက်ရ၏။

ဖျက်လုံးသည် စူးရှ လင်းလက်နေ၏။ အမွှေးအဖျင်တို့သည် ခို၍ မည်းနက်နေ၏။ ထူးခြားမှုတစ်ခုမှာ သူ၏အစွယ်ကြိုးပင် ဖြစ်ချေတော့၏။ လွန်စွာမျှ တုတ်ခိုင်ကြီးမားပြီး ဆင်စွယ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ သူ၏ ခံညားမှုကြောင့် ကျွန်တော် တဒင်္ဂမင်တက်နေဆဲမှ သတိရလာသဖြင့် လက်တွင်းမှ သေနတ်၏ မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်ရန် စဉ်းစားလိုက်သည်တွင် အောင်စိုးဝင်းက လက်တွင်းမှ ဓာတ်မီးသည် မီးငြိမ်းသွားတော့သဖြင့်...

“ဟာ ဘာလုပ်တာလဲ ကိုစိုးဝင်းရာ... ကြည့်ဖို့သက်သက် မီးထိုးခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပစ်မှတ်ချိန်နိုင်ဖို့ရာ မီးထိုးခိုင်းတာဗျ”

ဟု သူကြိမ်းလိုက်သည်။

“ဆရာလေးရယ် ကျုပ်မီးပိတ်ပစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အလိုလို မီးပိတ်သွားတာဗျ။ ဒီမယ် ကျုပ် မီးသီးကို နှိပ်ထားဆဲပါ”

“နို့ဖြင့်လည်း သေသေချာချာ နှိပ်ချေဗျာ” ဆိုလိုက်၏။ “သေချာ

နှိပ်ထားတာပဲ” ရယ်လို့ ပြောနေဆဲမှာပင် မီးပြန်လင်းလာချေတော့၏။
တောဝက်ကြီးကား ထိုနေရာမှ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားချေတော့
သည်။

“တောက်... နာတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်က ဒေါသသံဖြင့် တောက်ခေါက် ပြောလိုက်သည်။
“ဒိန်း”

ထိုစဉ်မှာပင် မုဆိုးမောင်မောင်စိုး တဲဘက်မှ သေနတ်သံတစ်
ချက် ထွက်လာသည်ကြောင့် သူတို့ရှိရာသို့ အသံပြု သွားလိုက်ကြသည်။

“ဦးမောင်စိုးရေ... ကျွန်တော်တို့ပါဗျ။ စောစောက သေနတ်
သံကြားလို့ လာတာ။ ဘာကောင် ပစ်တာတုံး မှန်သွားလား”

ဓာတ်မီးထိုးကာ ဝင်ကာဖြင့် သူတို့သို့ ရောက်သွားကြ၏။

“တောက် အပိုင်ပစ်လိုက်ရရက်ဗျာ၊ နီးနီးလေး အံ့ရော”

“ဘာကောင်တုံး၊ စောစောက ကျွန်တော် တွေ့လိုက်တဲ့ ဝက်
ထင်တယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် တောဝက်ကြီးဗျ။ အမွေးကို စိုနေတာပဲ။ အစွယ်
ကလည်း ဆင်စွယ်ရောင် တောက်နေသဗျ။ နီးနီးလေး ပစ်ရတာဗျ။ လွဲ
သွားရတယ်လို့”

သူ မကျေမနပ် ဖြစ်နေ၏။

“မနက်ကျမှ ခြေရာခံပြီး ဒီကောင်ကြီးကို လိုက်ရှာမဗျာ” ဟု
လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် နောက်နေ့ နံနက်စောစောတွင်
ညက ဝက်ကြီး၏ ခြေရာကို ကောက်ကာ လိုက်ခဲ့ကြ၏။ ခြေရာကို ကြည့်
ခြင်းအားဖြင့် ပြေးလွှားသွားဟန်မတူ။ ခြေလှမ်းမှန် အေးအေးလူလူ
လျှောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘယ်တွက် ပြောနိုင်ပါမူ ဝက်ခြေရာများ
သည် နံရံရှိရာ မြေပြင်တွင် ခပ်တိမ်တိမ်သာလျှင် တင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော

ကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

“ဟာ... ရှေ့မယ်ဗျ။ ညကကောင်ကြီး”

ရှေ့မှသွားနေသော လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ ငါးကိုက်
ရုံရှိ ငှက်ပျောတောသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ပြော၏။

ငှက်ပျောရိုင်းပင်၏ ခြေရင်းမြေကို နှုတ်သီးဖြင့် ဆွကလော်နေ
သည့် ဝက်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ညက ဝက်ကြီးပင် ဖြစ်
ပေ၏။

“ချလောက်”

မောင်မောင်စိုးသည် သူ့လက်တွင်းမှ သေနတ်ကို မောင်းတင်
နှိတ်ပြီးသည်နှင့် ဝက်ကြီးထံသို့ ပြောင်းဝကို ထိုးချိန်လိုက်ပြီး ချိန်မှတ်
သေချာလောက်ပြီ ဖြစ်သည်တွင် မောင်းထိန်းခလုတ်ပေါ်ရှိ သူ၏ လက်
ညှိုးလေးကို အသာကလေး ကွေးချလိုက်၏။

“ဂျောက်”

ဘယ်လို ဖြစ်ပါလိမ့်။ ကျည်ထွက်မလာ။ သူ့သေနတ် ဂျမ်းဖြစ်
သွားချေပြီ။

“ဂျောက်”ရယ်လို့ အသံကြောင့် တောဝက်ကြီးသည် မြေပွများ
ထူးဆွနေရာမှ ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာပင် ကျွန်တော်
သည် လက်တွင်းပစ်ခတ်ရန် အသင့် မောင်းတင်ထားသည့် သေနတ်ဖြင့်
ဖျပ်တစ်ပြက် ထိုးချိန်ပစ်လိုက်သည်။

“ဂျောက်”

ကျွန်တော့် သေနတ်သည်လည်း ကျည်ထွက်လာခြင်းမရှိ။
အယံနယ် ဖြစ်ပါလိမ့်လို့ ဝေခွဲစဉ်းစားမရ ဖြစ်နေဆဲမှာပင်-

“ဒိန်း”

လင်းမြင့်လှိုင် လက်တွင်းရှိ သေနတ်မှ အော်မြည်ထွက်လာ
သော ကျည်တောင့်သည် ဝက်ကြီးရှိရာ လျင်မြန်သောအရှိန်နှုန်းဖြင့်

မြေးထွက်သွားငြား ပစ်မှတ်ကို လွဲချော်ကာ ဝက်ကောင်ကြီး တူးဆွနေသည့် ငှက်ပျောပင်စည်သို့ ဖောက်ဝင်သွားတော့သည်။

“ဖောက်”

ဝက်ကြီးသည် ဖင်ကိုယမ်းကာ အေးအေးလူလူပင် ငှက်ပျောတောအတွင်း ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ဘယ်လို ဖြစ်ပါလိမ့်။ မဖြစ်စေဖူး ကျွန်တော့်သေနတ် ဂျမ်းဖြစ်ခဲ့ချေပြီ။

မောင်မောင်စိုးသေနတ်သည်လည်း ကျည်မထွက်။

လွန်စွာမှ လက်မှန်းတည့်သော လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း အကွာအဝေး ငါးကိုက်သာ ရှိမည့် ပစ်မှတ်ကြီးကို လွဲချော်ရသည်ဆိုတော့ အံ့သြစရာပင်။

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ ဆရာဝိုက် ဒီဝက်ကြီးဟာ သေနတ်ပီးတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် အဲဒီကောင်ကြီးရဲ့ အစွယ်က ကင်းပိတ်ဖြစ် နိုင်တယ်။ ဝက်စွယ်ကင်းပိတ် ဆိုလျှင်ဖြင့် ကျည်မကူး မီးသေ သေချာ သလောက်ပဲဗျာ”

အောင်စိုးဝင်းက သို့နွယ် ပြောလာ၏။

“ဟုတ်မယ်... ဟုတ်လိမ့်မယ် ဥပမာ ကျွန်တော် နီးနီးကပ်ကပ် ပစ်လိုက်ရလျက်နဲ့ လွဲချော်ရတယ်လို့ဗျာ”

မောင်မောင်စိုးက ပြောပြန်၏။

“ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီကောင်ကြီးနောက် ဆက်လိုက်ကြစို့ဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က အားတက်သရော ပြောလေတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဝက်ကြီး ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားရာ ငှက်ပျောရိုင်းတောတွင်း တိုးဝင်ခဲ့ကြပြန်သည်။

ကဲအားလျော်စွာပင် ပြန်တွေ့ခဲ့ကြပြန်၏။ သည်တစ်ကြိမ် တွေ့

သည်ဆိုရာ၌ ဝက်ကြီးသည် ကျန်ဝက်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရွေ့တူမှုနေ၍ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ အားမာန်အပြည့်ဟန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို သူ့အား လိုက်ခွံကွပေးနေကြသူများဟု သိနေခြင်းကြောင့် မကျေမနပ် ကြည့်နေဟန် တူပေသည်။

“နေဦး ကျွန်တော် သိပြီ” ဆိုကာ မောင်မောင်စိုးသည် သူ၏ သေနတ်ပြောင်းကို မြေပြင်သို့ ထိုးစိုက်ချလိုက်ပြီး ကျင်ငယ်ရည်ဖြင့် ပန်းလိုက်၏။

“ဟာ... မောင်မောင်စိုး မင်းဘယ်လို လုပ်တာလဲ”

“ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲကွာ”

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ၏ လုပ်ရပ်ကို မသတိစွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဒီကောင်ကြီးကို နံနိမ်လိုက်တာ”

သို့ဆိုကာ သူ့သေနတ်ပြောင်းကို ဝက်ကြီးထံသို့ ချိန်ပစ်လိုက်တော့၏။

“ဒိန်း”

သေနတ်ကျည်တော့ ထွက်သွားသော်ငြား ဝက်ကြီးကို ထိမှန်ပုံမပေါ်။ သူ့သေနတ်ပြောင်းဝမှ မီးခိုးငွေ့ တလူလူ ရှိနေဆဲမှာပင် ဝက်ကြီးသည် “ကွီစ်” ရယ်လို့ အသံရှည် အော်ဟစ်ရင်း မောင်မောင်စိုးထံသို့ တစ်ရှူးထိုး ပြေးဝင်လာတော့၏။

“ဟာ”

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် ငေးကြောင်နေဆဲ ဝက်ကြီးသည် မောင်မောင်စိုးအား ပြင်းထန်သော အရှိန်နှုန်းဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် ပြေးထွက်သွားလေ၏။

“အား”

မောင်မောင်စိုး တစ်ယောက် ဘေးသို့ လွင့်စင်လဲကျသွားတော့

သည်။

“အား... အား... အား”

ဝက်ပက်ခဲလိုက်ရ၍ နာကျင်လွန်းသည်ကြောင့် ညည်းညူနေရင်းမှ အသံတိမ်ဝင်ပျောက်သွားတော့၏။

မောင်မောင်စိုးတစ်ယောက် သူ၏ ဆီးစပ်နေရာကို လက်အစုံဖြင့် အုပ်ကိုင်လျက် အနေအထားဖြင့် မျက်လုံးမျက်ဆံ ပြုထွက်ကာ ခွေလဲနေသည့် မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်က ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းလျက်...။

“သူ့ကြမ္မာသူ ဖန်တီးသွားတာပဲဗျာ” ဟု လေးတွဲစွာ ပြောလိုက်သည်။

“အေးဗျာ... အဲဒီလူ တော်တော်ပက်ဝက်ပြီး နိမ့်ကျတဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့် သူ့အသက် ပေးလိုက်ရတာ ဖြစ်မယ်”

အောင်စိုးဝင်းက သို့နယ် ပြောပြန်၏။

“တူသော အကျိုးပေး ဖြစ်လိမ့်မယ်” ရယ်လိုလည်း လင်းမြင့်လှိုင်ကပါ ပြောပြီးသည်နှင့် သုံးယောက်သား သူ၏ သက်မဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သယ်မပိုးကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာခဲ့ကြပေတော့သည်။

မူခင်းရောင်စုံမဂ္ဂဇင်း
ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၀၀၂ခုနှစ်)

ညိုစွမ်းအားရှင်

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်က သူ ခုန်ချလာရာ ကမ်းပါးယံတစ်ဝိုက် ဆူကြည်လိုက်သည်။

“ဟာ...”

မြေသလုံးခန့်ရှိ မြွေကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ ပါးဖျဉ်းထောင် လျက် ဘယ်ညာခါယမ်းနေသည်မှာ မြင်ရသူအဖို့ ကြက်သီးမွေးညင်း ထူထပ် ဖြစ်တော့၏။ တော်ရုံ တောအတွေ့အကြုံရှိသူ ဆိုပါလျှင် တစ်ချိုး ထပ် ထွက်ပြေးလောက်သည်။

“ဒိန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်ထဲမှ သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ မြွေကြီးသည်လည်း အရပ်ကြိုးပြတ် ခွေကျသွားတော့၏။ အမြီးပိုင်း ဆည်သာ မြေသို့ တဘုတ်ဘုတ်ရိုက်ရင်း လှုပ်ခတ်နေတော့၏။ အတန် ကြာတွင် တစ်ကိုယ်လုံး ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။

မရည်ရွယ်ဘဲလျက် မြွေတစ်ကောင်ကို သတ်ခဲ့မိကြသည်။

“ဆရာလင်းက တကယ်လက်ဖြောင့်ပါကလား။ နို့မဟုတ်လျှင်

ကျွန်တော်တို့တွေ မြွေလိုက်လို့ ပြေးနေရလောက်ပြီ”

မုဆိုးကြီး စောလူးက သို့ပြောရင်း မြွေသေကြီးကို သွားယူလာ

၏။ ဘာမြွေရယ်မသိ။ စပါးကြီး၊ စပါးအုံး မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။

မြွေငါး လေးလားမသိ။ အခြားသော သာမန်မြွေ ဆိုပါလျှင် ဤမျှလောက်

အကောင်ကြီးကြီး ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

“ကဲ... ကိုပိုက် ဒီကောင်ကြီးကို ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလာသည်။

“ကျွန်တော် ထမ်းလာမယ်။ စခန်းရောက်မှ ဖျက်တာပေါ့”

မုဆိုးကြီး စောလူးသည် ထိုမြွေကို ခွေလိပ်လိုက်ပြီး ထိုအလိပ်ထဲ

လက်လျှိုသွင်းကာ ပခုံးထက် တင်လိုက်၏။

ထိုနေရာမှနေ၍ မည်သို့မျှ မဝေးကွာလှသော နေရာအကွေ့က

ညိုစွမ်းအားရှင်

ကမ်းပါးယံတွင် တွယ်ကပ်ပေါက်နေသော ကြက်ခြမ်းသီးအုံကို မုဆိုးကြီး စောလူးက ဖဲ့ခွာခွဲဆွတ်ရင်း...

“အသီးတွေ အောင်လိုက်တာ။ ငါးလေးနဲ့ ချက်စားလိုက်လျှင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ” ဆိုလာသဖြင့် ကျွန်တော်က...

“အပြန်ကျ ငါးမြူးထောင်ထားတာ ဝင်ဖော်ကြတာပေါ့ ဖထိ ရယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

မုဆိုးကြီး စောလူးသည် ကြက်ခြမ်းသီးများကို ဖဲ့ခွာ ခွဲဆွတ် နေဆဲမှာပင် “ဇွီး... ဇွီး... ဇွီး” ရယ်လို့ မြွေတစ်ကောင်၏ တွန်သံကို ကျယ် ကျယ်လောင်လောင် ကြားလိုက်ရသဖြင့် ထိုကမ်းပါးယံမှ ကပျာကသီ ခုန်ချလာကာ...

“လုပ်ပါဦးဆရာပိုက်ရဲ့၊ ဒါ မြွေဆိုး ဖြစ်လိမ့်မယ်” ဟု ပြောလာ ၏။

တွင် “နှိုး... နှိုး... နှိုး... နှိုး” ရယ်လို့ မြွေတွန်သံ ကြားလိုက်ရသည်။
“နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ လာလမ်းအတိုင်း တစ်ရှုးထိုး လိုက်လာသည့်
မြွေတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထမ်းပိုးလာသည့်
မြွေအရွယ်အစားလောက်ပင် ရှိ၏။ မြေပြင်တွင် လျှောတိုက်ကာ လီ
ဖယ်လိမ်းဖယ်ဖြင့် တစ်ရှုးထိုး လိုက်ပါလာသည့် မြွေကိုတော့ဖြင့် မည်သို့
မျှ ပစ်ခတ်တားဆီးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ဘယ်တွက်မူ မြေပြင်ပစ်မှတ်
ဖြစ်သည့်ပြင် လှုပ်ရှားနေသည့် ပစ်မှတ်ကို မှန်အောင် ပစ်ခတ်ရန် လွန်စွာ
ခက်ခဲသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့ ဖြစ်သည်ကြောင့်... .

“ကိုလင်းရေ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်တို့ သားကောင် ဖြစ်
ဖို့၊ ပြေးနိုင်မှ လွတ်မယ်” ဆိုကာ ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်ခဲ့တော့၏။
သို့ပြေးရင်းဖြင့်... .

“ဖထီ အဲဒီ မြွေသေကြီးကို ထားခဲ့တော့ဖို့” ဆိုကာ မုဆိုးကြီး
စောလူးကို သတိပေးလိုက်ရသေး၏။

နောက်မှ လိုက်လာသော မြွေကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ ပစ်ထား
ခဲ့သော မြွေသေကြီးအနား ရောက်သည်တွင် ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ ရု
သွား၏။

“ဟူး... . တော်ပါသေးရဲ့”

သုံးယောက်သား ခေတ္တအနားယူလိုက်ပြီးလျှင် ခရီးဆက်ခဲ့ကြ
ပြန်သည်။ ထိုနေရာတွင် ကြာကြာလည်း မနေဝံ့ချေ။

“အင်း... . မြွေလည်းဆုံး ကြက်ခြမ်းသီးလည်း မရ ဖြစ်ပြီမို့
မုဆိုးကြီး စောလူးက ညည်းတွားရင်း ပြော၏။

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ဖထီရယ်။ ငါးမြူးထောင်ထား
တဲ့နား ရောက်လုပါပြီ။ ဒီကနေ ဘာသားကောင်မှ မရပေမင် ငါးတော့
စားရမှာ သေချာပါတယ်။ တဲစခန်းနားမှာ ရှိတဲ့ တောင်အုန်းအဖူးနဲ့ ရေ

• ချက်စားမယ်ဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့နယ် အားတက်သရော ပြောလာ၏။ ပြီး
နောက် သူက ဦးဆောင်တာ ငါးမြူးများ ထောင်ထားသော မြောင်ကျပ်
ကလေးအတွင်းသို့ ဝင်သွားတော့သည်။

မြောင်လေးထဲတွင် ခြေဖျက်စိသာသာ ရေရှိနေ၏။ အတွင်းပိုင်း
တွင်မူ ချိုင့်ခိုသော နေရာနှင့် အိုင်ခိုသောနေရာတို့တွင် ရေနက်သည်ဖြစ်၍
ထိုနေရာများတွင် ငါးမြူးထောင်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ လေးပုံးတွင် သုံးပုံး
ငါးဝင်နေကြ၏။ ခြောက်ကောင်ခန့် ရှိပေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ငါးမြူးများမှ ငါးများကို ထုတ်ယူ
လိုက်ကြ၏။ ငါးရဲ့ကြီးတစ်ကောင်နှင့် အရွယ်တော် ခြောက်ကောင်ခန့်
ရလိုက်၏။ ၎င်းငါးများကို မုဆိုးကြီးစောလူး၏ လွယ်ပုလိုင်းအတွင်းသို့
ထည့်လိုက်၏။

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။
အပြန်လမ်းတွင် မုဆိုးကြီးစောလူးသည် ဝါးရောင်းနွယ်များကို ဖြတ်လာ
သည်ဖြစ်၍... .

“ဘာလုပ်မှာတုံး ဖထီ” ရယ်လို့ မေးလိုက်၏။

“ဒီ ဝါးရောင်းရွက်တွေက ငါးနဲ့ ရောချက်လျှင် အလွန်ကောင်း
ပါ ဆရာလေးရယ်”

“နို့ဖြင့်လည်း စခန်းရောက်ရင် ချက်ဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလိုက်ရင်း စခန်းသို့ ခပ်သွက်သွက်
လျှောက်သွားလေတော့သည်။ မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ တဲစခန်းသို့ ပြန်
ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ဖထီစောလူး ပြောသည့်အတိုင်းပင် စခန်းပြန်ရောက်ကြပြီး
ချက်ပြုတ်စားရာတွင် ထိုဝါးရောင်းရွက်နှင့် ငါးရောချက်ထားသည်ကို စား
ရသည်မှာ ချဉ်ပေါင်ဟင်း စားရသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ချေသည်။

မုဆိုးကြီးစောလူးနှင့် တွဲမိလေမှ ကျွန်တော်တို့သည်လည်း တောထဲ တောင်ထဲတွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ရွာကြ စားတတ်ကြတော့သည်။ အသီးအရွက်များနှင့် ပတ်သက်၍ မုဆိုးကြီးစောလူးသည် အတော်ကလေး နဲ့နဲ့စပ်စပ် သိထားပုံရ၏။ သူ့ကြောင့် ဆေးပုစွန်ထုပ်၊ ဆေးမြင်းခွာ၊ ကြက်ခြမ်းသီး၊ တောင်ထန်းအဖူး၊ တောင်အုန်းအဖူး၊ ဝါးဖြူမျှစ် စသည်တို့ကို စားရမုန်း သိရတော့၏။ ပြီးနောက် ဆေးခါကြီးပင်ကို နှုတ်၍ သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ကျိုပြီး သောက်လျှင် ငှက်ဖျားကျကြောင်း သိကြရ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် စားသောက်ကြပြီးလျှင် တဲတွင်ထိုင်၍ စကားစမြည် ပြောနေကြပြန်၏။

သို့ စကားပြောရင်းမှ မုဆိုးကြီးစောလူးသည် ထင်းမီးပုံကြီးအတွင်းသို့ ထင်းများ မြောက်များစွာ ထပ်ထည့်လိုက်ပြီး “အိပ်တော့မယ်ဗျို့” ဆိုကာ ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်တွင် လှဲချလိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည် ဆိုပေမည် ကျွန်တော်သည် အတော်နှင့် အိပ်မပျော်၊ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် စောလူးသည် ကြမ်းခင်းပေါ် ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားကြ၏။

တောသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည် ဖြစ်၍ ထင်းမီးတောက်သံသာလျှင် ကြားနေရ၏။

သို့ရှိနေဆဲတွင် အဝေးမှ ကျားဟိန်းသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသည်။ တစ်ရံတစ်ခါ ငှက်ဆိုးထိုးသံ ကြားရ၏။ ရုတ်ခြည်း ထွက်ပေါ်လာသည် ငှက်ဆိုးထိုးသံကြောင့် ကျွန်တော် ထိတ်လန့်သွားမိ၏။ သည်နောက်...

မည်သို့ကြောင့်မသိ၊ မျက်ခွံများ လေးလံလာတော့သည်။ မည်သို့မျှ အားယူဖွင့်မရချေ။ ငိုက်ခနဲ တစ်ချက် ဖြစ်သွား၏။ ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် သားရဲကောင်ကြီး တစ်ကောင်က သားကောင်ငယ်လေးတစ်

ကောင်ကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်နေဟန် တူ၏။ သားကောင်ငယ်လေး၏ ဗာကျင်လွန်း၍ အော်ဟစ်လိုက်သံကြီးသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

စခန်းနှင့် မဝေးလှသော နေရာမှ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့ကြောင့် သတိဝိရိယတော့ ရှိလေမှဟု တွက်လိုက်ကာ ကျွန်တော်သည် နံဘေးရှိ သေနတ်ကို စမ်းလိုက်သည်။

“အာ...”

ကျွန်တော် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။ သေနတ်ကို မစမ်းမီလေသဲ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း အေးစက်စက် အရာတစ်ခုကို စမ်းတိုင် ထိက်မိသည်ဖြစ်၍ အလန့်တကြား အော်လိုက်ရင်း ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဟင်...”

ကျွန်တော်၏ လှုပ်ရှားမှုကား နှေးကွေးလွန်းလှ၏။ သို့ကြောင့်လည်း အသည်းကြွေလုမတတ် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ ဘယ်စွက်မှ ကျွန်တော် ကိုင်မိလိုက်ချိန်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ မြွေကြီး တစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်လျက် စူးစိုက်ကြည့်နေခြင်းကို ခံလိုက်ရ၏။ သူ့အဖော် မြွေကြီးအတွက် ကလဲစားချေရန် လိုက်လာခဲ့ပြီပဲ။

လွန်စွာမှ ဖျတ်လတ်သွက်လက်သည့် မြွေကြီးဖြစ်သည်။ သို့မြွေကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့လိုက်ရသည်မှာ လျှပ်တစ်ပြက်သာလျှင် ဖြစ်၏။ ဖျတ်ခနဲ ဆိုသလိုပင် ကျွန်တော်လည်တိုင်ဘယ်ဘက် အခြမ်းသို့ စစ်စုံတစ်ယောက် လာရောက်တိုးဝင်ခြင်းကြောင့် အေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။ လျှပ်တစ်ပြက် ထိုအတွေ့အထိကြောင့် ကြက်သီးထသွားသည်။ တစ်ပြိုင်တစ်ဆိုင်သလို ဆေးထိုးအပ် နှစ်ချောင်းကို အသားတွင်း ထိုးစိုက်သွင်းစိုက်သလို ခံစားလိုက်ရပြန်၏။ သည်တော့ ကျွန်တော် ကြောက်လန့်စကား အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“အား...”

“ကိုပိုက် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်၏အသံ

သူ၏ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် မေးလာသော အသံကြောင့် မှိတ်ထားသော ဖျက်လုံးအစုံကို အားယူဖွင့်ကြည့် လိုက်သည်။ ပြီး ကျွန်တော့် လည်တိုင်ကို ကိုင်၍ ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်တာတဲ့ ကိုပိုက်”

ပက်လက်အနေအထားဖြင့် ရှိနေသေးသော ကျွန်တော့်တို့ နံဘေးမှာ ထိုင်ကာ ငုံ့ကြည့်မေးလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့် လိုက်ပြီး...

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ အိပ်မက် မက်နေတာပါ။ သို့နယ်ပြောပြီး ထထိုင်လိုက်သည်။

“သိပါဘူးဗျာ ကိုပိုက်ရဲ့ အလန့်တကြားအော်သံကြောင့် ချောင်းစပ်မှာ ဖျက်နှာသစ်နေရင်း ကမန်းကတန်း ပြေးလာတာ”

“စောလူးကော...”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“ထုံးစံအတိုင်း သည်နားတစ်ဝိုက် စားစရာ သွားရှာတယ်လေ”

“အေးဗျာ ကျွန်တော် အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတာဗျ” ရယ်စရာ အစပျိုးပြီး အကြောင်းစုံကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါ... မြွေကြီးကို စိတ်စွဲပြီး ဖြစ်တာ နေမှာပါ” ရယ်စရာ နှစ်သိမ့်လာသည်ကြောင့်

“နို့ဖြင့် ဒါက ဘာသဘောလဲ၊ သေချာ ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ” ဆိုကာ ကျွန်တော့် လည်တိုင်ကို ငဲ့ပြလိုက်သည်။

“ဟင်...”

လင်းမြင့်လှိုင် အံ့သြသွားသည်။ ကျွန်တော့်လည်တိုင်မှ သွေး နေသည့် အပေါက်နှစ်ပေါက်ကို အံ့သြတကြီး ငေးကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ...

“အံ့သြစရာ ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော် မိုးလင်းတော့

တိုပိုက်နံဘေး ဆေးလိပ် ထိုင်သောက်နေသေးတယ်။ ဘာထူးခြားမှုမှ မတွေ့ဘူး။ သည်နောက် စောလူး အပြင်သွားတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ချောင်းစပ် ဆင်းသွားတာပဲ။ ကိုပိုက် အော်သံကြားတော့ ချက်ချင်း ပြန် ယာတာ။ ကိုပိုက် အိပ်နေရင်းနှင့် လူးလွန်နေလို့ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုပြီး လွမ်းနိုးလိုက်တာပဲလေ”

ကျွန်တော်လည်း လွန်မင်းစွာ အံ့သြနေမိသည်။ အိပ်မက် ဆို ပါလျှင်လည်း ကျွန်တော့် လည်တိုင်တွင် မြွေစွယ်ရာ ကျန်ရစ်ခဲ့မည် မဟုတ်။ ထူးဆန်းပါဘိနယ်။

“ကျွန်တော် ထင်တာတော့ မနေ့က မြွေကြီးနဲ့ ပတ်သက်နေ လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့”

ကျွန်တော်စဉ်းစားမိသည်ကို ပြောလိုက်၏။

“နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ ကိုပိုက်မှ လာဖြစ်ရတာတဲ့”

“အင်း... ဒါလည်း စဉ်းစားစရာပဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်တော်တို့ သတိဝိရိယတော့ ရှိမှဖြစ် လိမ့်မယ်၊ ဟော... ဟိုမယ် ဖထိပြန်လာပြီ”

သို့ နှစ်ဦးသား ပြောနေကြစဉ် မုဆိုးကြီး စောလူး ပြန်ရောက် လာ၏။ သူ့ကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော့်ကိစ္စ မပြောတော့ချေ။

မုဆိုးကြီး စောလူးသည် သူ့လွယ်ပလိင်းအတွင်းမှ နို့ပွင့်ကြီး အစုံပွင့်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ သို့ဖြစ်၍...

“ဖထိ ဝိမ္မိက စားလို့ကော ရရဲ့လားဗျ၊ ကျွန်တော်တော့ တစ် ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး၊ တော်ကြာ အဆိပ်အတောက် ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

သို့နယ် ကျွန်တော်က သတိပေး ပြောလိုက်ပြား...

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ချက်ပြီးရင် ကျွန်တော် အရင်စားပြီပယ်”

သို့ ပြန်ပြောလာသဖြင့်...

“ဒီမို့မျိုး ဖထိစားဖူးလို့လား” ဆိုတော့လည်း...

“ဟင်အင်း... မစားဖူးဘူး။ နို့ပေမင် တိရစ္ဆာန်တွေ စားပဲ
တော့ရတယ်။ အဲဒီမို့အံ့မှာ ကံကောင်းထောက်မလို့ ဒီတစ်ပွင့်ပဲ ကျန်နေ
တာ။ ဘယ်တိရစ္ဆာန်တွေ စားသွားလဲ မသိဘူး။ အဲဒီနေရာ တစ်ဝိုက်မှာ
အစာအနတွေ ပြန့်ကျဲနေတာပဲ။ ဒါတိရစ္ဆာန်ကောင်တွေ စားသွားတဲ့
လက္ခဏာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒီမို့ကို စားလို့ရတယ် အတပ်ပြောနိုင်တာ ဟေ့
ဗျာ”

သူ့ကြောင်းကျိုးပြ စကားကြောင့် ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိသည်။
မှန်ပါသည်။ သို့ပေမင် ကျွန်တော် မစားဝံ့ပါချေ။

“ကဲပါလေ ဖထိ စားပါ။ ကျွန်တော်တော့ မစားဘူး။ အမဲရ
အောင် ထွက်ပစ်မယ်”

“ကျွန်တော်လည်း မစားဝံ့ဘူး” ရယ်လို့ လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း
ဝင်ပြောရင်း သူ့လက်ခွဲတော် သေနတ် ဝင်ချက်စတာရိုင်ဖယ်ကို ပခုံးထက်
တင်ထမ်းကာ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်ပါခဲ့သလို မုဆိုးကြီး စောလူး
သည်လည်း ဌးလေးထမ်းကာ လိုက်ခဲ့ပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့ လျှောက်ခဲ့ရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လင်းမြင့်
လှိုင်က ကပ်ပါလာပြီး ကျွန်တော်လည်တိုင်တွင် သွေးစို့လျက် ရှိနေသည့်
ဒဏ်ရာ အခြေအနေကို မေးလေသည်။

ထူးခြားမှု ရှိမရှိ၊ နာကျင်မှု ရှိမရှိ ဖြစ်ချေ၏။ သူမေးသည်ကို
ခေါင်းခါယမ်း၍သာ ပြောလိုက်၏။ ထိုဒဏ်ရာဖြင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့
မျှ ထူးခြားမှုမရှိလေဘဲ။

ကျွန်တော်သည် တောဝက်တစ်ကောင်ကို ပစ်ခွင့်ရသော်လည်း
လှုပ်ရှားမှုက လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေသည်ဖြစ်၍ ချက်ကောင်းပစ်ခွင့် မရ
လိုက်ချေ။ သို့ကြောင့် တောဝက်သည် ဒဏ်ရာ အနည်းငယ်သာ ရလိုက်

သည်ဖြစ်၍ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွား တော့၏။

ထိုသည်ကား ဒဏ်ရာနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ထူး
ခြားမှု ဖြစ်ချိန်မည်။ သို့ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်သည် ထူးဆန်းသော မြေ
ဆိပ်မိနေလေပြီလား။ ကျွန်တော်ကား တစ်နေ့ နည်းနည်း အဆိပ်ကျွေး
သတ်ခံရသူနယ် ဖြစ်ချိန်မည်။

ခေါင်းကြည်ကြည်လင်လင် မရှိ၊ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး လေးလံ
ထိုင်းမှိုင်းနေ၏။ သည်အပြင်တော့ အခြား ဘာမှမဖြစ်။ လူကောင်း ပက
တိပင်ဖြစ်သည်။

ဤတောသည် တောတိရစ္ဆာန် ရှားပါးသည်လား။ သို့တည်း
မဟုတ် သားကောင်တို့သည် အကင်းပါးကြ၍လား တော့မသိ။ သား
ကောင်ကို တွေ့ခဲ့၏။ တွေ့ပြန်လျှင်လည်း လွန်စွာ အလှမ်းဝေးနေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သားကောင် မရခဲ့ပြန်ချေ။ သို့ငြား
မုဆိုးကြီး စောလူးအစွမ်းအစဖြင့် တောင်လိပ်တစ်ကောင်တော့ဖြင့် ရလိုက်
သည်။

စခန်းသို့ ပြန်ရောက်ကြလျှင် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်နှင့် လင်း
မြင့်လှိုင်သည် ခေတ္တနားနေပြီး ရေမိုးချိုးကြ၏။ ပြီးနောက် ဝိုင်းဖွဲ့လိုက်
ကြသည်။

မုဆိုးကြီး စောလူးကား ထင်းမီးပုံကြီး နံဘေးတွင် ဆွေးတလုံး
လုံးဖြင့် ချက်ပြုတ်နေလေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အမြည်းမပါ သောက်နေကြသည်
ဖြစ်၍ မုဆိုးကြီးစောလူးက သူ့ချက်နေသည့် အိုးအတွင်းမှ လိပ်သားကို
အုပ်ကာ လာချပေးသဖြင့်

“ဟာ ဖထိရယ် ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦး။ ကျက်မှ ကျက်သေးရဲ့
လား။ အမြည်းမပါဘဲ သောက်လို့လည်း ဖြစ်ပါတယ်”

သို့ဆိုလိုက်သည်တွင် မုဆိုးကြီး စောလူးက...

“ကျက်နေပြီးပါပြီ။ အနုလို့သေးလို့သာ ခွင့်ပေါ်က မချသေးတာ။ မြည်းစားလိုကတော့ ရပါပြီ” ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လိပ်သားတစ်တုံးကို ကောက်ယူ မြည်းလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် လိပ်သား အမြည်းလုပ်ကာ ဆက်သောက်ကြသည်။ တစ်လုံးကုန်လုတွင် သုံးဦးလက်ဆုံ ထမင်းစားလိုက်ကြ၏။

“မို့ ကောင်းမှကောင်း၊ နည်းနည်း မြည်းစမ်းကြည့်ပါကလား” မုဆိုးကြီး စောလူးက ပြောလာသဖြင့် သူ့ကျေနပ်စေရန် အလိုငှာ အနည်းငယ်မျှ ကောက်ယူစားလိုက်၏။ ထူးခြားသော အရသာ လျှာတွင်စွဲသွားတော့၏။

အချို့ အဆိမ့်ကြားမှ သက်သောအရသာပါလေသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ ထိုသည်ကား ထူးခြားချက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် လုံးဝမတို့ မထိ။ ကျွန်တော်နှင့် မုဆိုးကြီးစောလူး စားကြသည် ဆိုရာတွင် ကျွန်တော် ကြိုက်နှစ်သက်သွားမှန်း သိသောကြောင့် သူသည် မှီဟင်းကို မမှီက်တော့ချေ။ ကျွန်တော် စားရန်အလိုငှာ အမှတ်တမဲ့ ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ထိုမှီဟင်းကို ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းစားလိုက်မိသည်။

စားသောက်ပြီးကြသည်တွင် မုဆိုးကြီး စောလူးသည် မီးဖိုခံဘေးသွားကာ ထိုင်ရင်း ဆေးတံသောက်နေ၏။ တံပေါ်တွင် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်တ စကားစမြည်ပြောရင်း စီးကရက် ဖွာနေကြ၏။ စားသောက်ပြီး နာရိဝက်အကြာလောက်တွင် ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင် လှုပ်ခနဲ တစ်ချက် ဖြစ်သွားကာ ရင်ဘတ်တစ်ဝိုက် အောင့်တက်လာတော့သည်။ မခဲမရပ်နိုင်အောင် အောင့်တက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ချွေးပြန်လာသည်။ မူးနေောက် ခိုဝေလာ၏။ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။ အတော်ကလေး ထိတ်လန့်သွားမိသည်။ ရုတ်တရက် ကောက်ခါငင်ကာ ဖြစ်လာခြင်းပင်။ သို့ကြောင့်

မြင်းခင်းပေါ်တွင် အသာအယာ လှဲချငြိမ်နေလိုက်သည်။ ချာချာ နံနေ၏။ သို့ကြောင့် ဟိုလိမ့်နီလူး ဖြစ်နေတော့၏။

“ကိုပိုက် သက်သာလား။ ဘာဖြစ်တာတုံး။ ရော့ . . . ရော့ ဒါ ချွေလိုက်” ဆိုကာ လင်းမြင့်လှိုင်က ဘိပီဘမ်း ကျားပရုတ်ဆီဘူးပြားလေးကို ဖွင့်ကာ လက်တွင်း လာထည့်ပေးပြီး ကျွန်တော့် နားထင်သည့် ပွတ်လိမ်းပေး၏။

ကျွန်တော်သည် ခိုဝေမူးနေသည်ကြားမှ နာခေါင်းတွင် တေ့၍ ခိုက်သည်။ ပြီး ငြိမ်နေလိုက်သည်။ အတန်ကြာတွင် သက်သာသလို ရာမှ ကျွန်တော့်လည်တိုင်တွင် ထူးခြားမှု ရှိနေသည့် ဒဏ်ရာမှနေ၍ တို့ စီးကျလာတော့၏။ ထိုအပေါက်ရာလေး တစ်ဝိုက်တွင် နာကျင်စိုက်ခဲလာတော့သည်။ တစ်စတစ်စတိုးကာ နာကျင်လာ၏။

ကျွန်တော် “မို့” စားလိုက်၍ ဖြစ်ချိမ့်မည်။ အတော်ကလေး ခိုလန့် မျက်လုံး မျက်ဆန် ပြုသွားသည်။ စားပြီးမှတော့ မည်သို့လုပ်၍ ခိုမိမည် နည်း။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် နံဘေးမှနေ၍ စိတ်မကောင်းနေတော့၏။ မုဆိုးကြီးစောလူးက သူ့ကျွေးသည့် မှီစား၍ ဖြစ်ရလေ ဆိုတာ ရင်ထုမနာ ဖြစ်နေပြန်၏။

အနာမှ နာကျင် ကိုက်ခဲသည့် ဝေဒနာသည် နာရိဝက်ခန့် ကြာတွင် အနည်းငယ် သက်သာသွားပြန်၏။ သို့ငြား အနာပေါက်မှ ကျလာသည့် သွေးတို့သည် ဆိုးဝါးသော အနံ့အသက် ဖြစ်နေသည်နှင့် အကျီထလဲရပြန်သေး၏။ လည်တိုင် အနာပေါက်မှ စီးကျနေသော သွေးတို့သည် တဖြည်းဖြည်းရပ်သွားသည်နှင့် နာကျင်မှုသည်လည်း ချောက်သွားတော့သည်။

“ဟဲ့ . . . တော်ပါသေးရဲ့” ရယ်လို့ ပြောလိုက်ရုံ ရှိသေး မခဲနိုင်အောင် ဝိုက်အောင့် လာပြန်သည်။ အင်မတန် အဆိပ်ပြင်းသော ဝါးသော မှီဖြစ်ချိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် မှီနှင့် လိပ်သား ရောစား၍ ဖြစ်

www.burmeseclassic.com

မည်။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မုဆိုးကြီး စောလူးက မှီစားကြသည်မှ မဟုတ်ဘဲ သို့ကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဝေဒနာမျိုးစုံ ခံစားနေရခြင်း ဖြစ်မည်။

ကျွန်တော် ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်ကို နံဘေးမှ ကြည့်နေကြ သည် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မုဆိုးကြီး စောလူးတို့၏ မျက်နှာသည် မီးရေ လောက်ပင် ရှိတော့သည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။

သည့်နောက် ကျွန်တော်သည် ကြိမ်ဒဏ် အချက်ပေါင်းများစွာ ပြစ်ဒဏ်ပေးခံရသည့် ရာဇဝတ်သားလို နာကျင်မှု ဝေဒနာများကြားမှ မေ့မျောသွားသကဲ့သို့ ရောဂါပေါင်းစုံ ဖိစီးနှိပ်စက်ခြင်း ခံနေရသည်ကြား မှ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေသည်ဖြစ်၍ အံ့သြသွားမိသည်။ ညဉ့်နက်ချိန် ဖြစ်နေသေးငြား ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိနေ၏။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွား၍ ဖြစ်မည်။ ယခင် အိပ်ရာမှ နိုးလေ တိုင်း အပျင်းကြောဆွဲကာ အိပ်ရာမှ အတော်နှင့် မထဖြစ်ချေ။ အားလျှ အားမွေးပြီးလေမှ ထထိုင်တတ်၏။ ယခုမူ ထူးဆန်းစွာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်း နေသည်ဖြစ်၍ ရုတ်ခြည်းထထိုင်လိုက်သည်တွင် ပေါ့ပါးလွန်းသည်မှာ လေထဲမှ ငှက်မွေးကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ချေ၏။

“ဟင်... ”

နံဘေးမှ အိပ်နေကြသည့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မုဆိုးကြီးစောလူး ကို ကြည့်လိုက်သည်။ စောလူးသည် ငြိမ်သက်စွာ အိပ်ပျော်နေငြား လင်း မြင့်လှိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို ထူးခြား စွာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူသည် အိပ်နေရင်း မှ နံဘေးကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လက်ဖြင့်စမ်းကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေ နေဟန် ဖြစ်သည်ကြောင့် ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားလိုက်ရာမှ မနေ ညက ကျွန်တော့် အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်သတိရလိုက်သည်ကြောင့် ရုတ်

ချည်းပင် ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်း ကျင် တစ်ဝိုက် ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။

ထင်းမီးပုံကြီး နံဘေးတစ်ဝိုက်ကို ပို၍ သတိထား ကြည့်လိုက် သည်။ ကျွန်တော် ထင်သည့်အတိုင်းပင် မီးပုံနံဘေးတွင် စုပုံထားသည့် ထင်းခြောက်တုံးများကြားမှ မြွေကြီးတစ်ကောင် ပါးဖျဉ်းထောင် ငြိမ်သက် နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ဆိုပါလျှင်ထိုမြွေကြီးကို တွေ့နိုင် ရန် ခဲယဉ်း၏။ ထင်းခြောက်တုံးများ အရောင်နှင့် မြွေကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ် အရောင် တူနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပြီးနောက် မြွေကြီးကား ပါးဖျဉ်း ထောင် ငြိမ်သက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည်ကြည်လင်လင် မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် အံ့သြမိသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် မျက်စိ အား သိပ်ကောင်းသူ မဟုတ်။

ထိုမြွေကြီး၏ မျက်လုံးတစ်စုံသည် ရဲရဲတောက် နီနေ၏။ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်၏ သုံးပုံနှစ်ပုံခန့်သည် ကျောက်တိုင်သဖွယ် မားမားမတ်မတ် ရှိနေသည်။ လှုပ်ရှားမှုဆို၍ နှာမူတ်ရင်း လျှာနှစ်ခွသည် ရှည်လျားစွာ ထွက်လိုက် ဝင်လိုက် ဖြစ်နေ၏။ သူ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်မှာ လင်းမြင့် လှိုင်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ လှုပ်ရှားမှုကို သူ သတိမမူ မိချေ။ ထိုသည် အခွင့်ကောင်းကို လက်လွှတ်မခံတော့ဘဲ ကျွန်တော် သည် လက်တွင်းမှ သေနတ်ဖြင့် သေချာချိန်ရွယ် ပစ်လိုက်သည်။

“ဒိန်း... ”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအား ပေါက်ကွဲသံကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင် နှင့် မုဆိုးကြီး စောလူးလည်း နိုးလာကြသည်။ မုဆိုးပီပီ လင်းမြင့်လှိုင် သည် ကပ္ပာကသီ ထထိုင်ပြီး သေနတ်ကို အရန်သင့် ကိုင်ထားပြီး “ဘာ ဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု မေးလာသည်။

မုဆိုးကြီးစောလူးက ကျွန်တော့် နှုတ်ထွက်စကားကို စောင့်နေ

၏။

“မြေ...”

သို့နယ်သာ ပြောလိုက်သည်။

“ဪ...”

မုဆိုးကြီးစောလူးက သာမန်ကာလက ပြောလိုက်ပေမည် လင်းမြင့်လှိုင်ကမူ လွန်မင်းစွာ အံ့ဩထိတ်လန့်စွာဖြင့်...

“ဘာမြေလဲ ဘယ်မလဲ မြေ” ရယ်လို့ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့် မေးလာသည်။ ပြီးနောက်-

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာဗျာ။ ကျွန်တော် အိပ်မက်ဆိုး မက်နေတာဗျာ။ ကိုပိုက်ပြောတဲ့ အိပ်မက်အတိုင်းပဲ။ တစ်ထပ်တည်းပဲ။ နို့ပေမည် ကျွန်တော်အိပ်မက်က အဆုံးမတိုင်ခဲ့ဘူး။ မြေကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံလိုက်တဲ့ အချိန်မှာပဲ ကိုပိုက်ရဲ့ သေနတ်သံကြောင့် လန့်နိုးလာတာ ကံကောင်းလိုက်တာဗျာ”

သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် ကျွန်တော်သည်...

“ကိုလင်း အိပ်မက်နေတာကို သိတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အချိန်မီ ကယ်လိုက်နိုင်တာပေါ့။ နို့မဟုတ်လျှင်ဖြင့် ကျွန်တော့်လို မြေစွယ်ရာနှစ်ခု ကိုလင်းရဲ့ လည်မျိုမှာ ရှိနေလောက်ပြီ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြောသည့်စကားကို ဘာမျှ နားမလည်ဟန်ဖြင့် မုဆိုးကြီး စောလူးက တအံ့တဩ နားထောင်ရင်း ဝေးဝေးကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်တပင် ဆက်၍ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော် အိပ်ရာနီးတော့ အံ့ဩစွာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေတယ်ဗျာ။ ရုတ်ခြည်း ထထိုင်လိုက်ချိန်မှာ ကိုလင်းက အိပ်နေရင်း ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ တွန့်တွန့်သွားတယ်။ သည်တော့ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်ဆိုပြီး ဆက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ နောက်တော့ ကိုလင်းက အိပ်နေရင်း လက်နဲ့ တစ်ခုခုကို စမ်းရှာဖွေနေပုံ တွေ့ရတော့ ကျွန်တော်လည်း

မနေ့ညက အမြစ်ကို ပြန်သတိရလိုက်တော့ ကိုလင်းလည်း ကျွန်တော့်အိပ်မက်မျိုး မက်နေပြီ ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ထူးခြားမှု ရှိကိုရှိရမယ် ဆိုပြီး သေချာကြည့်လိုက်တယ်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲဗျာ။ ထင်းမီးပုံဘေးမှာ မြေကြီးတစ်ကောင် တွေ့ရတယ်။ အဲဒီမြေကြီးက အိပ်နေတဲ့ ကိုလင်းကို အဝေးကနေ လှမ်းညှို့နေတာကိုးဗျာ။ သည်တော့ ကျွန်တော်လည်း သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်တယ်”

“အံ့ဩစရာပေပဲဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့နယ်ပြောတာ ကျွန်တော်လည်တိုင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေပြီး

“ကိုပိုက် လည်တိုင်မှာ ရှိနေတဲ့ မြေစွယ်ရာနှစ်ခု မတွေ့တော့ပါကလား” ရယ်လို့ ပြောလာသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...”

ဟုတ်ပါရဲ့။ သွေးစို့ထွက်နေသည့် မြေစွယ်ရာ မရှိတော့ပါကလား။

လင်းမြင့်လှိုင်က အနား တိုးကပ်လာပြီး သေသေချာချာ ကြည့်ပြန်၏။

“လုံးဝ မရှိတော့ဘူး ကိုပိုက်ရေ၊ ဝမ်းသာလိုက်လေဗျာ”

“အေးဗျာ... ဘယ်လိုကြောင့် ပါလိမ့်။ ကဲပါလေ ဟိုမြေကြီးသွားကြည့်ရအောင်” ဆိုကာ ထင်းမီးပုံဘေး သွားလိုက်သည်။

သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် ဦးခေါင်းသည် ကြေမှုဖာလန်ကြပြီး ခွေခေါက်သေဆုံးနေသည့် မြေကြီးမှာ မနေ့က ကျွန်တော်တို့နှောက်လိုက်လာခဲ့သော မြေကြီးဖြစ်သည်။ လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်သတ်လိုက်သည့် သူ့ကြင်ဖော်မြေကြီးအတွက် ကလေးစားချေရန် ဖြစ်ချိန်မည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် မထင်မှတ်ဘဲ အာဟာရတစ်ခု

ကို မှီဝဲလိုက်ရသည်ကြောင့် ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလာ၏။ အမြင်ကြည်လင်လာ၏။ အသိဉာဏ်လည်း တိုးတက်လာ၏။

ထူးဆန်းသော အဆိပ်မီးထားခြင်းမှလည်း လွတ်ကင်းလာ၏။ ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်လံ ဒုက္ခပေးနေသည့် အဆိပ်ကောင်မြွေကြီးကို လက်ဦးမှ ရရှိကာ သတ်ဖြတ်လိုက်နိုင်ခြင်းကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အချိန်မီ ကယ်တင်လိုက်နိုင်တော့သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော် မသိခဲ့သည်မှာ အမှတ်မထင် စားလိုက်ရသည့် ထူးခြားသော အာဟာရသည် လိပ်သားလေလား။ ထူးခြား ရှားပါး မှီလေလား။ သို့မဟုတ် လိပ်သားနှင့်မှီ ရောနှော စားလိုက်ရ၍လေလား ဝိုးတဝါး ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ဤသည်ကား လွန်ခဲ့သော အနှစ် သုံးဆယ်ကျော်က အံ့ဖွယ်ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

နှစ်သုံးဆယ်ကျော် ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီး ယခုအခါတွင် ထိုအချိန်က အမှတ်မထင် မှီဝဲလိုက်ရသော အာဟာရသည် “မှီ” မှလွဲ၍ အခြား မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိခွင့်ရလိုက်တော့သည်။ မည်သို့ကြောင့် ပြောနိုင်ရပါသနည်း ဆိုပါမူ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ မောင်မောင်စိုးပြောပြသဖြင့် Ganoderma (ဂါနိုဒီးမား) မှီ၏ အစွမ်းသတ္တိကို သိခွင့်ရလိုက်ခြင်း ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

မထင်မှတ်ဘဲ ကျွန်တော် စားလိုက်ရသည့် “မှီ” သည် ထို Ganoderma (ဂါနိုဒီးမား) မှီမှလွဲ၍ အခြားမဖြစ်နိုင်ဟု ထင်ပါသည်။

မူခင်းရောင်စုံမဂ္ဂဇင်း
နိုဝင်ဘာလ (၂၀၀၂ ခုနှစ်)

က်ရခြင်းမှာ ခိုင်လုံသော အ
ကောင်လုံး မမြင်လိုက်ရ
ကတဝါ မဖြစ်နိုင်

ကို မှီဝဲလိုက်ရသည်ကြောင့်
လာ၏။ အသိဉာဏ်

အရပ်တစ္ဆေ

“တောက်... တောက်... တောက်... တောက်”

တောက်ခတ်သံများက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် နံဘေး
ထွက်ပေါ်လာလိုက် ရွှေခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပေါ်လာလိုက် ဖြစ်သည်ကြောင့်
အသံကြားရာ နေရာအနှံ့ သေချာစေ့စပ်ကြည့်လိုက်ငြား ချုံတောအတွင်း
မှ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တို့ ယိမ်းခါသွားသည်သာ တွေ့လိုက်ရ၏။ အကော
လုံးကိုကား လုံးဝ မြင်လိုက်ရခြင်း မရှိချေ။ တောတိုး ပြေးလွှားသံ
လျှင် ကြားလိုက်ရ၏။ မြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

“ကိုပိုက် လှုပ်ရှားမှု မရှိတဲ့ နေရာသာ ရမ်းသမ်းမှန်းဆ
လိုက်တာ”

စိတ်မရှည်တော့သည့် လေသံဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်းက သို့မဟုတ်
ပြောလာသည်။

“မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်။ ကိုလင်းရေ အသံက လူတစ်ယောက်
“တောက်” ခတ်သံဗျ။ ဒီလို အသံမျိုးနဲ့ သတ္တဝါ ကျွန်တော် မှန်းလို့
ဘူးဗျ။ တော်နေ လူဖြစ်နေလျှင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ”

ကျွန်တော်က သို့ ပြန်ပြော လိုက်ရခြင်းမှာ ခိုင်လုံသော အ
ကြောင်းအရာ ရှိပေ၏။ ထိုသတ္တဝါကောင်ကို အကောင်လုံး မမြင်လိုက်ရ
ဆိုငြား သူ၏ လှုပ်ရှားမှု သွားလာပုံမှာ ခြေလေးဆောင်း သတ္တဝါ မဖြစ်နိုင်
မှန်းကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
သို့ဖြစ်သည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်းပြောသလို ရမ်းသမ်းမှန်းဆမပစ်
ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ တော်နေ “လူ” ဖြစ်နေပါက ကိုယ်ကျိုးနည်းရချိန်မည်။

“တောက်”

“တောက်... တောက်”

ကြားရပြန်ချေပြီ။ တောက်ခတ်သံ၊ ဟုတ်ပြီ ကျွန်တော် အကြံ
တစ်ခု ရလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့က “တောက်” ခတ်သံကြားရာဘက်
ဆီသို့သာ လိုက်၍ကြည့်ကြခြင်းကြောင့် အကောင်လုံးကို ဂယဏန မမြင်
လိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခုမှ စဉ်းစားလိုက်မိသည်မှာ အသံလာရာသည်
တစ်နေရာတွင်းမှ မဟုတ်။ ဆိုပါစို့ ညာဘက်ခြမ်း ကြားလိုက်ရပြီး နောက်
တစ်ကြိမ်ကြားလိုက်ရသော အသံသည် ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှ ဖြစ်နေတတ်
၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ညာဘက်ခြမ်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော
အသံကို လိုက်မကြည့်လေဘဲ ဘယ်ဘက်ခြမ်းသို့ ကြိုကြည့်လေလျှင် သင့်
လျှော်ပေလိမ့်မည်ဟု တွက်လိုက်မိသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် တောက်
ခေါက်သံကို နားစွင့်နေလိုက်မိသည်။ တစ်ပြိုင်နက်ဆိုသလို သေနတ်ကို
လျှပ်တစ်ပြက် ပစ်ခတ်နိုင်ရန် အလို့ငှာ ကြိုတင်စီစဉ်ထားလိုက်ပြန်၏။

“တောက်”

ဟော ကြားရချေပြီ။ တောက်ခတ်သံ၊ ကြိုတင်စဉ်းစားထား
သလို တောက်ခတ်သံကြားရာ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း
သေနတ်ကို ရွှေသို့ ဦးတည်ချိန်ရွယ်လိုက်၏။ လျှပ်တစ်ပြက် ဆိုသလိုပင်-

“ဒိန်း”

မှန်းဆထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာချေတော့၏။ ရိပ်တစ်ခု ပြေး

လွှားသွားသော သက္ကန်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်ကြောင့် ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ ပြေးလွှားခြင်း အလျင်နှုန်းသည် ကျွန်တော်လက်တွင်း သေနတ်ဖြင့် ရုန်းကန်ထွက်သွားသော ကျည်ဖူးကို မျက်ခြေမပြတ် နိုင်ချေ။ “ကျွီ”ခနဲ အော်သံစူးစူးနှင့်အတူ ဟပ်ထိုး လဲကျလေတော့၏။ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

“ဟာ မှန်သွားသဗျ လာ ကိုပိုက် ဘာကောင်လဲ သိရပြီပေါ့ဗျာ” လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုသတ္တဝါကောင်ခွေလဲကျသွားရာဆီသို့ ပြေးလွှားသွားတော့၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့နောက်မှ ခြေလှမ်းသွက်သွက် ဖြင့်သာ လိုက်သွားတော့၏။ ထိုနေရာ ရောက်လုတွင် ကျွန်တော်အရင် ရောက်နှင့်နေသော လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်အား သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်ကာ စာအားသင့်သော လေသံဖြင့်...

“ဒုက္ခတော့ ရောက်ပြီ ထင်ပါ ကိုပိုက်ရေ” ဟု မျက်စိ မျက်နှာ ဖျတ်စွာဖြင့် ပြောလာတော့၏။

“ဘာလို့တုံး” ရယ်လို့ မမေးလေတော့ဘဲ ထိုသတ္တဝါတို့သာ ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဟင်”

မျောက်လည်း မဟုတ်၊ ဝံကောင်ငယ်လည်း မဟုတ်၊ ခွေခေါက် မောက်လျက် လဲနေသော သတ္တဝါကောင်သည် လူကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့၏။ လူကလေးတစ်ယောက်ဟု ပြောလိုက်ရငြား အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထားခြင်းတော့ မရှိချေ။ တစ်ကိုယ်လုံး မွေးနှလေးများတော့ ရှိ၏။ မျောက်များကဲ့သို့လည်း အမွှေးအမျှင် ရှည်လျား ထူထပ်ခြင်း မရှိချေ။ အသက် လေးငါးခြောက်နှစ်ခန့် ခန့်မှန်း၍ရသည် လူကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်၏။ သို့ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်တို့ လူသတ်မှုဖြင့် ထောင်နန်းစံမြန်း ရပေတော့မည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ကိုလင်းရယ်” သို့နှယ် ညည်းလိုက်မိ၏။

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဗျာ။ တောရဲ့ လှည့်စားမှုကို ကျွန်တော်တို့ ခံလိုက်ရပြီပဲ”

သို့နှယ် ပြောရင်း လင်းမြင့်လှိုင်က မောက်လျက် လဲကျသေဆုံးနေသော သတ္တဝါကောင်ကို ဆွဲလှန်လိုက်၏။

“ဟာ”

“အလိုလေးဗျာ”

နှစ်ဦးသား အံ့ဩထိတ်လန့်သွားကြသည်။ မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်၊ နားရွက်၊ လူမှလူ ဖြစ်နေ၏။ သို့ပေမင် မျက်ခုံးအလျဉ်း မရှိချေ။ မြီးတော့ လက်ချောင်း ခြေချောင်းလေးများကမူ မောက်လက်၊ မောက်ခြေ ဖြစ်နေသည်။ ထိုခြေလက်တို့ကြောင့် ကျွန်တော် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရလိုက်၏။ သည်တော့မှ သွေးအေးအေးဖြင့် စဉ်းစားလိုက်နိုင်တော့သည်။

“နေပါဦး ကိုလင်းရဲ့။ ဒါ လူမဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ။ ဘာလို့လည်း ဆိုတော့ သည်တောသည်တောင်က လူအရောက်အပေါက်မှ မရှိတာချည်း။ သစ်ခုတ် ဝါးခုတ်သမားတောင် မရှိတဲ့ တောနက်ကြီးထဲမယ် ဘယ်နှယ်ကြောင့် ကလေးငယ်တစ်ယောက် ရှိနိုင်မှာတုန်း”

“အေးဗျာ၊ ဟုတ်တယ်။ သို့ပေမင် တထစ်ချ ပြောလိုတော့ မရဘူးဗျာ။ သည်တော့ ဒီလို လုပ်ဗျာ။ သေချာအောင် သည်ကောင်ကို ခြေမြှုပ်လိုက်မယ်”

“ကောင်းတယ် လိုရမည်ရ ပေါ့ဗျာ” ဆိုကာ ကျွန်တော်က အဓိကတရားခံ ဖြစ်နေသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင် ပေးလာသည့် အကြံဉာဏ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီး ထိုသတ္တဝါကောင်ကို လက်မှနေ၍ တရွက်တိုက်ဆွဲ၍ မြေသားပျော့ပျော့ နေရာတွင် တွင်းတူးကာ မြှုပ်လိုက်တော့သည်။

“တောက်”

ကျွန်တော်သည် ဇောရွေးများကို သုတ်သင်နေရာမှ ရုတ်ချည်း

ကျယ်လောင်စွာ အနားကပ် ပေါ်လာသော “တောက်” ခတ်သံကြောင့် လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်သွားသည်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးပင် တုန်တက်သွားတော့၏။

ဇောချွေးများသည် သုတ်လေ ထွက်လေ။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် လည်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေတော့ကြောင်း နှုတ်လည်း ရ၏။ သို့ဖြစ်သည်ကြောင့်-

“ကဲ... ကိုလင်းရေ သည်ကနေပဲ ပြန်ကြစို့ဗျာ။ ကျွန်တော့် အလွန်ပဲ ထိတ်လန့် နေမိသလို့” ဟု ပြောလိုက်၏။

“လူတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နို့ပေမင်း လူကလေးတစ်ယောက် ချွတ်စွတ်ပဲဗျ။ ကဲပါလေ စိတ်ထဲမှာ ထားမနေပါနဲ့တော့ဗျာ” ဆိုကာ သူ ကပင် ဦးဆောင်၍ ထိုနေရာမှ ဖယ်ခွာလိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်တို့ ဦးတည်ရာ ခြေလှမ်းများက စခန်းရှိရာသို့ပင် ဖြစ်ချေ၏။ အတွေးကိုယ်စီနှင့်မို့ တစ်ဦးကို တစ်ဦး စကားမပြောဖြစ်သည့် မှာ စခန်းရောက်သည့်တိုင် ဖြစ်ချေတော့၏။

လာလမ်းတစ်လျှောက် “တောက်” ခတ်သံများ မကြားရတော့ချေ။ စခန်းရောက်သည်နှင့် အချိန်လည်း ရှိနေသောကြောင့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို ကယျာကသီ သိမ်းဆည်းကာ ထွက်ခဲ့ရာ အရပ်သည်ကား ‘ကောင်တထောင်’ ကျေးရွာလေးသို့ပင် ဖြစ်ချေတော့၏။

ကောင်တထောင် ကျေးရွာလူကြီး “ရယ်ဒမ်းခင်” က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့်-

“ဘာသားကောင်မှ မပါဘဲ ပြန်လာကြတယ်လား။ ဘာလဲ သားကောင် မတွေ့လို့လား။ သည်တောက သားကောင်တွေ ပေါပါတယ်ဗျာ ဆိုစမ်းပါဦး။ ခါတိုင်းသွားလျှင်ဖြင့် အနည်းဆုံး သုံးလေးရက် ကြာတတ်တော့ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်ဗျာ။ ဘာလဲ ကျွန်တော် မလိုက်လို့ နားလှည့် ယောက်တည်းမို့ မပျော်လို့ ပြန်ခဲ့ကြတာလား” ရယ်လို့ မေးလာသည်ကို

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်တစ်ကြည့်ကာ မည်သို့ ပြန်ပြောရမည်မသိ ဖြစ်နေကြ၏။

ရွာလူကြီး ရယ်ဒမ်းခင် ပြောသလိုပင် “အင်ဒုံဗွမ်” တောနက်ထဲသို့ သားကောင် ပေါပါသည်။ “ပုတာအို” သို့ ရောက်လေတိုင်း ကောင်တထောင်ကျေးရွာရှိ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ရယ်ဒမ်းခင်အိမ်တွင် ချစ်ကြတာ ထိုရွာအနီးရှိ အင်ဒုံဗွမ်တောတွင် အမဲလိုက်ကြ၏။ သူ့ထံ တစ်ပတ်၊ ဆယ်ရက်နေပြီး သားကောင် ရိက္ခာများ စုဆောင်းကာ ပြန်သွားမည် ဟု ပြောကြ၏။ ထိုသည်ကား သုံးနှစ်တစ်ကြိမ် လုပ်နေကျ အလုပ်ချေ၏။

ယခု ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ထိုတောအတွင်း သွားဖူးသည့် ကျေးရွာ ဖြစ်သည်ကြောင့် ရပ်ရေး ရွာရေး ကိစ္စအလုပ် မအားရှာဘဲ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ဒုက္ခပေး အတင်းအကြပ် မခေါ်လေတော့ဘဲ ယောက်သား အမဲပစ် ထွက်ခဲ့ရာမှ သို့နယ် ပြဿနာနှင့် ကြုံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်တော့၏။ ကျွန်တော်တို့ ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောမပြောရနိုး စဉ်းစားဆင်ခြင်လိုက်ပြီး-

“အေးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ ပျင်းတာမရှိဘဲ ကျွန်တော်ကလည်း ငှက်ဖျားဖြစ်ချင်တာရယ်ကြောင့် ပြန်လာကြလေ” ဟု သူ့စကားအပေါ် လိုက်နင်း၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် “ရယ်ဒမ်းခင်” ကျွန်တော်လည်း ဒီတစ်ခေါက် အမဲလိုက်တာ စိတ်မပါဘူးဗျ။ ကိုပိုက်ကလည်း ငှက်ဖျားတက်ချင်နေတော့တာမို့ပါ။ သို့သော် ပြန်လာကြတာ” ဟု လင်းမြင့်လှိုင်က ဝင်ပြောလိုက်ပြန်၏။

“အေးဗျာ သုံးနှစ်တစ်ကြိမ် တကူးတက ကျွန်တော့်ဆီလာလာ အမဲပစ်နေကျ ဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို အားနာလိုက်တာမို့ပါ။ ဒီလို လုပ်ပါလား ကိုပိုက်ကလည်း ငှက်ဖျားတက်ချင်ဆိုတော့ သုံးနှစ်တစ်ကြိမ် နားနေလိုက်လျှင်ဖြင့် ကျန်းမာရေး ကောင်းလာမယ်။ ကဲ”

ရက်ပိုင်းလောက်မှာ ကျွန်တော်လည်း အားပြီ။ ဒီတော့မှ တောထဲ ပြန်ဝင်ကြတာပေါ့ဗျာ”

သို့နယ် “ရယ်ဒမ်းခင်” က ပြောလာသည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ကယာကသီပင်

“အား... ရတယ် သူငယ်ချင်း။ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မယ် အလုပ်ကလေးတွေ ရှိသေးလို့ ဒီတစ်ည သည်မယ်အိပ်ပြီး နက်ဖြန် ခပ်စောစော မြစ်ကြီးနားဆင်းမယ်”

“မြစ်ကြီးနားမယ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ အလုပ်ကိစ္စ တိုင်ပင်ဖို့ ရှိသေးလို့ပါ” ရယ်လို့ ပြောလိုက်ကြသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရယ်ဒမ်းခင်အိမ်တွင် တစ်ညတာ အိပ်လိုက်ကြသည်။ ရယ်ဒမ်းခင်အိမ်သည် ကောင်ကထောင် ကျေးရွာကလေး၏ ရွာအလယ်တွင် ရှိသည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာသော “အင်ဒိုဗွမ်” တောစပ်ကို ရေးရေး လှမ်းမြင်နေရ၏။ တောစပ်နှင့် ရွာများ အကြားတွင် ကွင်းဖြစ်နေ၏။ ရယ်ဒမ်းခင်အိမ်နှင့် မနီးမဝေး ရွာစပ်တွင် “သုဿန်” ရှိ၏။

ကျွန်တော်သည် အတော်နှင့် အိပ်မပျော်။ အင်ဒိုဗွမ်တောအတွင်း ပစ်သတ်ခဲ့မိသော ကလေးငယ်ကိစ္စကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်နံဘေးမှ လင်းမြင့်လှိုင်သည်ကား ခရီးပန်းထင့် နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေပုံရ၏။ တစ်ရွာလုံး အပ်ကျသံပင် ကြားနိုင်လောက် သည့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုမျိုး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် လူးကာ လှိမ့် ကာ ဟိုထွေး သည်ထွေး။ သို့ရှိနေဆဲတွင် “တောက်” ရယ်လို့ တောက်ခတ်သံ သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်သဖြင့် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွေးရတော့သည်။ စိတ်ထင်နေခြင်းရယ်လား မှတ်သည်ကြောင့် အိပ်ရာမှ ထထိုင်နားစွင့် ပြန်သည်။

“တောက်”

“တောက်”

“တောက်”

တောက်ခတ်သံများ ဆက်တိုက် ဆိုသလို ပီပီသသ ပေါ်လာ၏။ သို့ဖြစ်သည်ကြောင့် ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ “တောက်” ခတ်သံများလာရာ ကွင်းဘက်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

လမိုက်ည ဖြစ်သည်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင် မည်းမှောင်နေ၏။ သို့ဖြစ်၍ အမှောင်ထုတွင်း ခပ်ကြာကြာ စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။ ကျင့်သားရလာသည့်အခါတွင် သဏ္ဌာန်များကို ရေးရေး မြင်ရ၏။ ဦးဆုံးမြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားရ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကား မှတ်တိုင်များ မြေပုံများ ဖြစ်နေ၏။ သုဿန်ကို ခမြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့မှ သုဿန်အဝင်လမ်းပေါ်တွင် လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ် တရွေ့ရွေ့ သွားနေသည့် ပုံရိပ်သဏ္ဌာန်ကို မြင်လိုက်သည်ကြောင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

အသက်အားဖြင့် ငါးနှစ်ခန့်၊ အရပ်အမောင်းအားဖြင့် သုံးပေခန့်သာ ရှိလောက်သည့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို တရွတ်တိုက်ဆွဲကာ သုဿန်တွင်း ဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဘုရားရေ”

သူတရွတ်တိုက် ဆွဲလာသည့် အရာကို သေချာမြင်လိုက်ရသည်ကြောင့် ကျွန်တော် ဘုရားတမိတော့၏။ သူ့အရွယ်အစားရှိ ကလေးငယ် အသေကောင်လေးကို ဆွဲယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ညကြီးသန်းခေါင်ကျော် အချိန်တွင် ကလေးငယ်တစ်ယောက်သည် အသေကောင် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ဆွဲကာ သုဿန်တွင်း ဝင်ရောက်လာခြင်း မြင်ကွင်းသည် အံ့ဩထိတ်လန့်ဖွယ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

“တောက်”

“တောက်... တောက်”

ကလေးငယ်သည် “တောက်” ခတ်သံကိုလည်း ပါးစပ်မှ မြည်
တမ်းလျက် ရှိနေပြန်၏။

တရွေ့ရွေ့ဆွဲကာ သွားနေသည့် မြင်ကွင်းသည် သုဿန်တွင်း
ရှိ မြေပုံများ မှတ်တိုင်များကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ သည်
တော့မှ တောက်ခတ်သံသည်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် မိမိကိုယ်ကို ပြန်၍ ဆန်းစစ် ကြည့်လိုက်ပြန်၏။
အိပ်မက်နေခြင်းများလား ရယ်လို့ပင်။

အိပ်မက် မဟုတ်ချေ။ လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ အိပ်
ပျော်နေဆဲ ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် ကွဲကွဲပြားပြား သိရန် အလို့ငှာ ကျွန်တော်
သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှုပ်ခိုးလိုက်၏။

ကျွန်တော်၏ လှုပ်ခါနီးမှုကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ညည်းကာ
ညှကာ နိုးထလာတော့၏။

ကျွန်တော်က မြင်တွေ့ရသော မြင်ကွင်းကို ပြောပြလိုက်သည်
တွင် လွန်မင်းစွာ အံ့သြခြင်းဖြင့် ဖွင့်ထားသော ပြတင်းတံခါးမှ သုဿန်
ဘက်ဆီ လှမ်းကြည့်လျက်-

“ကိုပိုက်ပြောတဲ့ အဖြစ်အပျက်အတိုင်း ကျွန်တော်လည်း အိပ်
မက်ရလိုက်တယ်။ ဆန်းကြယ်လိုက်တာဗျာ” ရယ်လို့ ပြောလာ၏။

ထူးခြားလှပေစွာ ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်မဟုတ်။ လင်းမြင့်
လှိုင်ကား အိပ်မက် ဖြစ်နေ၏။ သို့ငြား ထပ်တူ ဖြစ်နေ၏။

နံနက် မိုးလင်း၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ရယ်ဒမ်းခင် ပြော
လာသော စကားတစ်ခွန်းက ပိုအံ့အားသင့်စေပါသည်။

“ညက တောက်ခတ်သံတွေ ကြားသဗျ။ ဟဲ... ဟဲ ကိုလင်း
နဲ့ ကိုပိုက် ဘာတွေ မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး အိပ်မက်ထဲမှာ တောက်ခတ်နေ
ကြသလဲ မသိဘူး။ ဟီး ဟီး ဟီး။”

လင်းမြင့်လှိုင် မျက်နှာကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

မဟုတ်တော့ဘူး” ရယ်လို့ ပြောလာဟန် သဘောရသည့် ခေါင်းခါရမ်း
ခြင်းကို ပြုပြလေ၏။

ကျွန်တော်သည် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့၊ လင်းမြင့်လှိုင်သည် အိပ်
မက်၊ ရယ်ဒမ်းခင်သည် နားနဲ့ဆတ်ဆတ် အသံကြားလေသူ။

မထူးဆန်းပေဘူးလား။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ထိုကိစ္စကို
ပြောမဖြစ် ရယ်ဒမ်းခင်ကို ဖွင့်ဟ ပြောလိုက်တော့၏။

ကျွန်တော် ထင်ထားသလို “ရယ်ဒမ်းခင်” သည် အံ့သြမှုဖြစ်
လာဘဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်တော့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်
တော်က-

“ဘာလဲ ကျွန်တော်ပြောတာ မယုံလို့ ရယ်မောနေတာလား”
ဟု စိတ်ဆိုးစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်သိပ်ယုံတာပေါ့ဗျာ။ ဟဲ ဟဲ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်
နဲ့ ကြုံကြုံဖန်ဖန် ဒီကောင်လေးတွေနဲ့ သွားတိုးတာကိုး။ ဟုတ်တယ်
ခင်ဗျားကြုံခဲ့ရတာတွေက အမှန်ချည်းပဲ ဖြစ်နိုင်သဗျ။ အင်ဒိုဗ္ဗင် တောထဲ
သွား အဲဒီ သတ္တဝါဆန်းလေးတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ရာနှုန်းပြည့် လက်ခံကြ
တယ်။ သို့ပေမင် မြင်တွေ့ဖူးတဲ့သူတော့ ရှားတယ်။ တောက်ခတ်သံ
ကြားရတဲ့သူတော့ အနည်းအကျဉ်း ရှိတယ်။ နွေးလူကြီး အတော်များများ
သိတော့ မြင်တွေ့ဖူးသူတွေ ရှိကြတယ်။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် ခင်ဗျား
တို့ မပြောပြခဲ့မိတာ ခုလို ကြုံတွေ့နိုင်လိမ့်မယ် မထင်လို့ပဲဗျ”

“ရယ်ဒမ်းခင်” စကားကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်အနည်းငယ် ချမ်း
သာမိတော့၏။ ဘယ်တွက်မူ ပစ်သတ်ခဲ့မိသော သတ္တဝါကောင်သည်
ပျံ့သွားစစ်စစ် ဖြစ်မနေခြင်းကြောင့်ပင်။ သို့ပေမင် တောနက်တွင်းမှ သည်
ရွာထိတိုင် လိုက်လံခြောက်လှန့်နေခြင်းကို စိတ်ပျက်မိတော့၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် ကောင်ကထောင် ကျေးရွာက
လေးမှ မြစ်ကြီးနားသို့ လာခဲ့ကြတော့၏။ မြစ်ကြီးနားမှနေ၍ ရန်ကုန်သို့

လေယာဉ်ဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အင်ဒိုဗွမ် တောနက်တွင်း ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်သည် လည်း မေ့ပျောက်လုမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့ငြား ရန်ကုန်သို့ရောက်ပြီး ၁၅-ရက်ခန့် အကြာတွင် ထူးဆန်းသော ကြုံတွေ့မှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ တော့၏။

ထိုညက ကျွန်တော့်မိသားစု နှင့်အတူ စောစောအိပ်ရာဝင်ခဲ့၏။ သို့ စောစော အိပ်ယာဝင်ခဲ့ခြင်းသည် မီးပြတ်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ရံခါဆိုသလို မီးပြတ်တတ်၏။

ည သန်းခေါင်ယံကျော် အချိန်တွင် အလိုလိုနေရင်း အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။ ဟိုတွေး သည်တွေး နေဆဲတွင် “တောက်” ခတ်သံကို ကြား လိုက်ရသဖြင့် ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားမိတော့၏။

“တောက်”

“တောက်... တောက်”

ကျွန်တော် သိလိုက်ချေပြီ။ စိတ်ထင်နေခြင်း မဟုတ်နိုင်။ အသံ လာရာသည် အိမ်ရှေ့လမ်းမကြီးပေါ်မှ ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော် သည် အိပ်ရာမှ ညင်သာစွာထကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်ပြီး ဧည့်ခန်း၏ ဖြတ်ကာ ဝရန်တာတံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။ တံခါးဖွင့်သွားသည်နှင့် တောက် ခတ်သံ တစ်ချက်သည်လည်း တိုးဝင်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝရန်တာဘက် ထွက်လိုက်ပြီး လမ်းမပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် နေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းသည် မြေပြင် အထက်ခြောက်လွှာတွင် ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

လမိုက်ည ဖြစ်နေသည်။ လျှပ်စစ်မီးများလည်း ပြတ်နေခြင်း ကြောင့် မြင်ကွင်းများ ခပ်မှိန်မှိန် ရေးရေးသာ ဖြစ်ရ၏။

“တောက်”

“တောက်... တောက်”

တောက်ခတ်သံသည် ယုဇနပလာဇာဘက်ဆီမှ လာနေခြင်း ဖြစ်သည်ကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ”

ကျွန်တော် လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်သွားမိသည်။ ဝညားဒလ လမ်းမကြီးသည် ရှင်းလင်းနေ၏။ မီးပျံ့ဘက်တွင်မူ ဆိုက်ကားသုံးစီးခန့် ရပ်ထား၏။ ထိုဆိုက်ကားပေါ်တွင် ဆိုက်ကားဆရာတို့ အိမ်မောကျနေကြ၏။

သို့ရှင်းလင်းနေသော ဝညားဒလလမ်းမကြီးပေါ်တွင် လှုပ်ရှား သွားလာနေသော သဏ္ဌာန်တစ်ခုကိုတော့ ခပ်ရေးရေး မြင်လိုက်ရ၏။

ကလေးငယ်တစ်ယောက်သည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို လက်မှဆွဲ၍ တရွတ်တိုက် ဆွဲလာချေ၏။

ပါးစပ်မှလည်း တတောက်တောက် အော်မြည်ကာ တရွေ့ရွေ့ လာနေ၏။ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော် ရပ်နေသည့် ဝရန်တာအောက်ဖက် လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်လာတော့၏။

ကျွန်တော် ဇောချွေးများ ယုံနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် အောက်ဖက်တည့်တည့်တွင် ရောက်နေသည့် ထိုသဏ္ဌာန်ကို မရဲတရဲ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

တစ်ပြိုင်နက်ဆိုသလို အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လာသော ကလေး ငယ်၏ မျက်နှာကို ပက်ပင်းတိုးမိတော့၏။ ကလေးငယ်၏ မျက်နှာသည် ကြောက်စရာ မကောင်းသလို ချစ်စရာလည်း မဟုတ်ချေ။ သနားစရာ မျက်နှာသေလေး ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော့်ကို မြင်တွေ့သွားသည်နှင့် အသေကောင်လေးကို တရွတ်တိုက် ဆွဲကာ ကျွန်တော့်အခန်းပေါ် တက်လာနိုင်သည့် မြေပြင် တံခါးပေါက်ဝသို့ မျက်နှာမူလိုက်ပြီး ခြေဦးလှည့်လာခြင်းကြောင့် ကြောက် လန့်တကြား ဖြစ်သွားကာ ပါးစပ်မှ အသံထွက်လုမတတ် “ဗုဒ္ဓတေဇာ”

www.burmeseclassic.com

ဘယ်နှည့် သံသတေနေ ဘယ်နှည့်” ရယ်လို့ ရွတ်ဖတ်လိုက်တော့၏။

သည်တွင်မှ ကလေးငယ်သည် “ကျွန်ခနဲ” အော်မြည်ကာ မီး ပျံ့ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်သည် တစ္ဆေသရဲက ကြောက်လန့်သော ဂါထာကို အဆက်မပြတ် ရွတ်ဖတ်ရင်း ဝရန်တာ အပြင်သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်ကာ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

မီးပျံ့ထောင့်တွင်ရှိ ဆိုက်ကားဆရာ သုံးဦးသည် အသီးသီး ဆိုက်ကားထက်တွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေကျဆဲ ဖြစ်သည်။

ကလေးငယ်သည် မီးပျံ့ကို တရွေ့ရွေ့ ဖြတ်တော်ကာ ယခင် သုဿန်ဟောင်း မြေနေရာတွင် ဆောက်လုပ်ထားသည့် မင်္ဂလာဈေးသစ် ကြီးဝင်းအတွင်း ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ထံ သို့ ဖုန်းဆက်ကာ ပြောပြလိုက်သည်တွင် သူက-

“တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ညက ကိုပိုက် ဖြင်တဲ့အတိုင်း အိပ်မက်ရတယ်” ဟု ပြောလာသလို ကျွန်တော်၏ ဇနီး နှင့် သမီးဖြစ်သူကလည်း-

“ညက ဦးဖက် ယောင်ပြီး “တောက်” ခတ်နေတယ်” ဟုပြော သကြားရတော့၏။ ကျွန်တော်၏ ညီဖြစ်သူသည် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင် အိပ်သူ ဖြစ်၍ သူတောက်ခတ်နေခြင်းဟု ထင်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တကယ် တော့ ညက သူတောက်ခတ်ခြင်း မဟုတ်မှန်း ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်၍ ဝရန်တာဘက်ထွက်ခဲ့သော ကျွန်တော်သာလျှင် အသိဆုံးမဟုတ်ပါကလား။

သို့ဆိုလျှင်ဖြင့် လကွယ်ညတိုင်း အရိပ်တစ္ဆေ ခြောက်လှန့်ခြင်း ကို ခံရလေမည်လား မသိပါချေ။

မနုစာရီမဂ္ဂဇင်း
ဧပြီလ (၂၀၀၂ ခုနှစ်)

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

ထောက်အကူ ပေးနိုင်လိမ့်မည်။

သို့ယုန်ကို တစ်စုံတည်းမီးကင်နေဆဲ ကျွန်တော်တို့သည် အရိပ်
ကောင်းကောင်း တောင်သရက်ပင်အောက်တွင် ပင်စည်ကို ကျောမှီကာ
နေကြတော့၏။

“လှပဒါး” ရွာကလေးမှ နံနက် ဝေလီဝေလင်း အချိန်မှ ထွက်
လာခဲ့ခြင်းကြောင့် ခရီးပန်းခြင်း၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေကြခြင်းကြောင့်
ယောက်စလုံး သတိလက်လွတ် အိပ်ပျော်သွားကြတော့သည်။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ၊ ရွက်ကြွေသစ်ရွက်
များကို နင်းဖြတ်ကာ ဝရန်းသုန်းကား ပြေးလွှားဆုည့်စွာ ဖောက်
သွားသည် တိရစ္ဆာန်တစ်အုပ်၏ အသံကြောင့် သုံးယောက်လန့်နိုး
လာကြ၏။

“ဟာ”

ခြောက်ကောင်ခန့်သော တောင်ဆိတ်အုပ်ဖြစ်သည်။ မြန်လိုက်
သည် ဖြစ်ခြင်း၊ တောင်ကြောလေးပေါ်မှ ဆုည့်သော အသံများဖြင့် ပြေး
သွားကာ ခပ်ဝေးဝေးရှိ ကျောက်တောင်များရှိရာသို့ သွားနေကြတော့၏။
အဆုံးမှ ဦးဆောင်ပြေးသွားသော မုတ်ဆိတ်ဖားဖားနှင့် တောင်ဆိတ်
တို့နောက်မှ ကျန်အကောင်များ ကပ်ပါသွားကြ၏။

“ကိုလင်း... ဒီကောင်တွေ အဲဒီကျောက်တောင်တစ်ဝိုက်မှာ
နေကြတာ ဖြစ်မယ်ဗျ”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ကိုပိုက်... ကျွန်တော်တို့နားနေ စားသောက်
ပြီးလျှင် အဲဒီဘက် သွားကြစို့ဗျာ... ကြုံတဲ့နေရာ စခန်းချအိပ်ကြမယ်”

“ကောင်းတယ် ကိုလင်း”

“ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ပြီးမှ သွားမယ်၊ မလုပ်နဲ့ဗျ၊ ခုပဲ
သွားကြမယ်”

သို့နယ် မျိုးဝင်းက ပြောလာသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်က...

ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိ

အချိန်ကား ဒီဇင်ဘာလ ဖြစ်သည်ကြောင့် ညဉ့်အခါတွင် ချမ်း
အေးမှု ရှိပေမည် နေ့တွင်မူ ပူပြင်းလှပေ၏။

ငမိုးရိပ်ချောင်းဖျား တောတွင်းတစ်နေရာတွင် ကျွန်တော်တို့
ရောက်ရှိနေကြ၏။ ချောင်းဖျား အထက် ဖြစ်သည်ကြောင့် “တော
ခြောက်” ဖြစ်ပေသည်။

သစ်တောဝန်ထောက်လေး မျိုးဝင်း၊ မုဆိုးလင်းမြင့်လှိုင်၊ ပြီး
တော့ ကျွန်တော်တို့သည် မနက်ကတည်းက “လှပဒါး” ရွာကလေးမှ နေ၍
အမဲပစ် ထွက်လာခဲ့ကြရာ ယုန်တစ်ကောင်သာလျှင် ရခဲ့ကြသည်ကြောင့်
အရိပ်ကောင်းကောင်း တစ်နေရာတွင် ထိုင်လျက် နားနေရင်း ထိုယုန်
ကို အရေဆုတ် မီးကင်လိုက်သည်။ နားနေရင်း အဆာပြေအလို့ငှာ စား
ရန်ဖြစ်သည်။

ထိုယုန်ကင်သည် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်၏ ဆာလောင်
မွတ်သိပ်နေခြင်းကို ပြေပျောက်ရန် အလို့ငှာ အနည်းငယ်တော့ဖြင့်

“ဆာပြီဗျ... စားပြီးမှ သွားစို့ဗျာ” ပြောလိုက်သဖြင့် မျိုးဝင်းသည် ပြုံးစိစိဖြင့်-

“ဟဲ... ဟဲ... ဆာတာတော့ ဆာတာပေါ့ဗျာ... စာစရာ ဘာရှိလို့တုန်း” ဟု မေးလိုက်သည်တွင်...

“ယုန်ကင် ရှိတယ်လေဗျာ... ” ရယ်လို့ ပြန်ပြောပြီး ယုန်ကင်ထားရာ နေရာသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်တွင်...

“ဟင်... ယုန်ကင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ... ” ဆိုတာထိုနေရာသို့ အပြေးကလေး သွားကြည့်လိုက်၏။

ထင်းမီးများ ပျံ့ကွဲလို့နေ၏။ ယုန်ကင်သည်လည်း တောင်ဆိတ်တို့၏ တိုက်ခတ်နင်းမိခြင်းကြောင့် မွေ့ကွဲကာ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနှင့် စားပွဲမရလောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“တောက်... အတော် ဒုက္ခပေးတဲ့ ကောင်တွေဗျာ... ကျွန်တော်တို့မှာ စားစရာဆိုလို့ ဒီယုန်ကင်လေးတစ်ကောင်ရှိတာ... ခုတော့... ငတ်ပြီပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့နယ် ညည်းရင်းတစ်ဆက်တည်း ဆိုသလို ပင်...

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ။ ကဲ... ကိုပိုက်၊ စားစရာတွေ မရှိတော့တဲ့ အတူတူ အဲဒီကောင်တွေနောက် လိုက်ကြစို့ဗျာ... ” ရယ်လို့ ပြောရင်း သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် မျိုးဝင်းသည်လည်း ထိုင်လျက်မှ ထလိုက်ကြရတော့သည်။

ထိုတောင်ဆိတ်တစ်အုပ် ပြေးလွှားသွားရာ လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ခဲ့ကြသည်။ အတန်ငယ်အကြာတွင် တောင်ဆိတ်တို့ ခိုအောင်းနေထိုင်ကြသည်ဟု ထင်ရသော ကျောက်တောင်များ ရှိရာသို့ ရောက်လာကြသည်။

“ကိုလင်းဇေ... ဒီနေရာတစ်ဝိုက် ထောင်ဆိတ်တွေ ခိုအောင်း

နေတာ ဖြစ်နိုင်သလျှင် ဒီမဏ္ဍိပ်ပါးဘူး။ သူတို့ မေးဖျားမှာ ပေါက်နေတဲ့ ပဲထိုး၊ ပြီးတော့ ဂူတွေ၊ ကျောက်ကမ်းပါးယံတွေ၊ ကျောက်လျှိုတွေ ပေါ်မှပေါ့ဗျာ။ ဒီကောင်တွေ အကြိုက်ပေါ့”

သို့နယ် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျောက်ဆောင် ကျောက်ကမ်းပါးများတစ်ဝိုက် ဖြန့်ကျဲနေသည့် တောင်ဆိတ်ချေးများကို ကြည့်ရင်းပြောသည်တွင် မျိုးဝင်းက...

“အင်း... နို့ပေမင်း... သူတို့တို့ ရှာရတာ ခက်မယ်ဗျာနော်... ကျွန်တော်တို့ကို အကာအကွယ် မဲသမဲ့ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို အရင်ဦးတွေ့နိုင်တာကြောင့် ရှောင်တိမ်း ပြေးလွှားခွင့် သူတို့မယ်အများကြီး အခွင့်အရေး ရှိနိုင်သလျှင်” ဟုပြောလာ၏။ ကျွန်တော်က “ဒါကတော့ သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားက သူတို့ရဲ့လုံခြုံရေးကို အထောက်အကူပြုတာပေါ့” ပြောလိုက်သည်တွင် မျိုးဝင်းက “သူတို့ကို ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ဖို့ရာ ကျွန်တော်တို့မှာ အခွင့်အရေး နည်းသွားပြီပေါ့နော်” ဟု စိတ်ဓာတ်ကျစွာဖြင့် ပြောလေတော့၏။

“ဒါတော့ ဒါပေါ့... ကိုမျိုးဝင်းရယ်... နို့ပေမင်း ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို အကာအကွယ် ပြုတဲ့ ကျောက်တောင်၊ ကျောက်လျှိုတွေကိုပဲ ပြန်အသုံးပြု အကာအကွယ် ယူနိုင်လျှင်ဖြင့် အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်ဗျာ။ နို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အဲဒီနေရာတွေဆီ အရောက် သွားနိုင်ဖို့က အရေးကြီးတယ်လေ”

သို့နယ်ပြောရင်း ကျွန်တော်ကပင် ဦးဆောင်၍ ကျောက်တောင်ခြေသို့ အလျင်အမြန် သွားလိုက်သည်။

ကျောက်တောင်ငယ် တစ်ခု၏ အခြေသို့ ရောက်သွားသည်တွင် ခေတ္တနားနေလိုက်ကြသည်။ သို့နားနေရင်း ကျောက်ကမ်းပါးယံများ ကျောက်လျှိုများ ရှိရာသို့ မျက်စိဝှေ့ယမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ နံအားလျော်စွာပင် ကျောက်ကမ်းပါးယံစွန်း ထိပ်တစ်ခုတွင် တောင်ဆိတ်သုံး

“ဆာပြီဗျ... စားပြီးမှ သွား”

ကျွန်တော့်တို့ အစာကု ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးသွားသော
ခြောက်ကောင် အုပ်စုမှ သုံးကောင် ဖြစ်၏။ ခေါင်းဆောင်ဆိတ်ကြီးနှင့်
နောက်လိုက် နှစ်ကောင် ဖြစ်သည်။

အတန်ငယ်တော့ လှမ်း၏။ သို့ငြား ဆာလောင်နေကြသည်
လည်းဖြစ်၍ ရရှိသော အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံလိုသဖြင့်...

“ကိုလင်း... နည်းနည်းတော့ လှမ်းတယ်။ နို့ပေမင့် သေချာ
ချိန်ပစ်မယ်ဆိုလျှင်တော့ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်”

“နို့ဖြင့်... ကိုပိုက် ပစ်ချေ့ဗျာ”

မျိုးဝင်းက သို့နယ် ပြောလာသဖြင့်...

“ကျွန်တော်က စိတ်မရှည်ဘူးဗျ။ ကိုလင်းပစ်လျှင်ဖြင့် သေချာ
လောက်တယ်။ ကဲပါ... ကိုလင်း ပစ်စမ်းပါ”

ပြောလိုက်သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်က သွားတက်လေးပေါ်အောင်ရယ်၍...

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း ကျွန်တော်တော့
တရားခံ ဖြစ်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့” ဟုပြောလာ၏။

သည့်နောက်... သူ့သေနတ်ပြောင်းဝကို ထိုတောင့်ဆိတ်သုံး
ကောင် ရှိရာသို့ ချိန်လိုက်၏။

ကျွန်တော်နှင့် မျိုးဝင်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ငေးကြည့်နေ
ကြသည်။ လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း သူ့တွင် လုံးလုံးလျားလျား တာဝန်
ကြီးဖြစ်လာသည်ကြောင့် ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရ၏။ သို့ငြား-

“ကျွန်တော် တောင်ဆိတ်တွေကို ကြည့်မရတာ ကြာပြီဗျ”

သို့ ပြောလာသဖြင့်... မျိုးဝင်းက

“သူ့ဟာသူ နေတာပဲဗျ... ဘာလို့များပါလိမ့်” ဟုမေးလိုက်
သည်။

“ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ မေးဖူးမှာ ပေါက်နေတဲ့
တံဆိတ်ကို ကြည့်မရဘူးဗျာ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ကိုလင်းကတော့ ပြောရော
မယ်”

မျိုးဝင်းက သို့နယ်ရယ်လျက် ပြောရင်း တစ်ဆက်တည်း...

“နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တောင်ဆိတ်သားစားရဖို့ သေချာသွားပြီ
ဗျာ” ဟု ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ကြည့်ကာ ပြောလေသည်။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် တောင်ဆိတ် သုံးကောင်ထံသို့ မမှိတ်မသုန်
ကြည့်ရင်း...

“ဟိုမယ် ကြည့်စမ်းဗျာ... တောင်ဆိတ်သုံးကောင်ထဲမှာ တစ်
ကောင်က ပိုကြီးတယ်။ ပြီးတော့ ဟန်ပန်အပြည့်နဲ့ ရွှေဆုံးက မားမား
ပေါ်ပြီး သူ့ရဲကောင်းကြီးတစ်ယောက်လို ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်းနေပုံက
အမြင်ကတ်စရာကြီးဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ ဆောင့်ကြွားကြွားနိုင်လှတဲ့
ခဲဒီကောင်ကိုပဲ ပစ်ချေ့တော့မယ်”

သို့နယ်ပြောပြီး သေနတ်မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်
တော့သည်။

“ဒိန်း...”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ တောင်ဆိတ်
ကြီးသည် ခွေခနဲ လဲကျသွားတော့၏။ ကျန်နှစ်ကောင်သည် နောက်
လှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားကြသည်။

“မှန်သွားသဗျ... ”

မျိုးဝင်းက ဝမ်းသာအားရ ပြောလေ၏။

“ကဲ... အဲဒီကို သွားကြစို့ဗျာ...”

ကျွန်တော်က ပြောရင်း ရွှေက သွားလိုက်သည်။

မျိုးဝင်းသည် တစ်လမ်းလုံး လင်းမြင့်လှိုင်ကို ချီးမွမ်းစကားဆို

နေလေတော့၏။ သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ဆိတ်ကြီး လဲ ကျသွားရာ ကမ်းပါးစွန်းသို့ ခက်ခဲစွာ ကုပ်တွယ်တက်လိုက်ကြသည်။

“ဟင်... ”

“ဟာ... ”

“ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ... ”

ကမ်းပါးယံစွန်းထိပ်တွင် တောင်ဆိတ်ကြီးကိုမတွေ့။ အိုင်ထွန်း

နေသော သွေးများသာ တွေ့ကြရ၏။

“ပစ်မှတ် အလွမ်းဝေးတော့ ထိချက်အား ပျော့သွားတယ် ထင် ပါ။ ဒီကောင်ကြီး ဒဏ်ရာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မရလိုက်တာကြောင့် ထွက် ပြေးသွားနိုင်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

သို့နယ် ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက် လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း သွေးစက်များကို ခြေရာခံလိုက်ရန် အဆိုပြုလာတော့ ၏။

“ဒီကောင် ရသွားတဲ့ ဒဏ်ရာက မသေလောက်ပေမယ့် ချက်ချင်း ကြီးဝေးဝေးတော့ ပြေးနိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူးဗျ။ သွေးစက်ခြေရာကောက် လိုက်ကြစို့ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်... ဒီကောင်ကို ရဖို့က သေချာလောက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့လဲ ဆာနေပြီ။ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ရှာမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဒီ ကောင်ကြီးကို သေချာပေါက် ရနိုင်တယ်”

မျိုးဝင်းက သို့နယ်ပြောလာ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်

“ကဲ... နို့ဖြင့်လဲ... အချိန်ရှိတုန်း လိုက်ကြစို့” ဟုပြော လိုက်၏။

အတော်လှမ်းလှမ်းသို့တိုင် ဒဏ်ရာရ တောင်ဆိတ်ကြီးသည်

ပြေးလွှားသွားနိုင်ပုံ ရလေ၏။ ခြေရာကောက် လမ်းမပျောက်သော်ငြား အကောင်လုံးကိုတော့ဖြင့် မတွေ့သေးပါချေ။

ဇွဲနပဲကြီးစွာဖြင့်... ဆက်လိုက်ခဲ့ကြရာမှ... ကျောက်ဂူ ပေါက်လေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ သွေးစက်များကို ကြည့်ခြင်း အားဖြင့် ထိုကျောက်ဂူအတွင်းသို့ ဒဏ်ရာရ တောင်ဆိတ်ကြီး ဝင်ရောက် သွားပုံရလေသည်။

“ကဲ... ဒီကောင် ဘယ်ပြေးတော့မလဲ။ ဂူထဲမယ် ပိတ်မိလေ ပီလေ... ဟဲ... ဟဲ... မုတ်ဆိတ်ကို ကြည့်မရလို့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဇာတ်သိမ်းပေးရလိမ့်မယ်”

သို့ဆိုကာ လင်းမြင့်လှိုင်က ဂူပေါက်ဝနား သွားရင်း ပြောလေ ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်က ကပျာကသီပင်-

“ကိုလင်း နေဦး။ ဂူထဲ အရမ်းစွတ်မဝင်နဲ့ဦး။ အထဲမှာ ဘာ အန္တရာယ်တွေ ရှိနေဦးမလဲ မသိဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိနိုင်ပါဘူးဗျာ... ကျွန်တော်တို့မှ မသေတော့ ပါတာပဲ။ ရှိနေမယ့် အကောင်မှန်သမျှ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ချိကွာချည်းလို့သာ မှတ်စမ်းပါဗျာ... ဟဲ... ဟဲ”

သို့စကားကြောင့် ကျွန်တော်သည်...

“ဒီလို လွယ်လင့်တကူ ပြောလို့မရဘူးလေ။ ဂူပေါက်ဝမှာချုံ နွယ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေသလို၊ ဂူထဲမှာလဲ ရှုပ်ထွေးနေမှာ သေချာသဗျ။ ဒီ တော့ မှောင်နေခြင်းအားဖြင့် သားရဲကောင်တွေ ခိုအောင်းနေနိုင်သဗျ”

သို့နယ် ပြောလိုက်သည်ကြောင့်...

“နို့ဖြင့်... ”

“ဂူက အထဲမှာ ဘယ်လောက်ကျယ်မှန်း၊ ရှည်မှန်းမသိတဲ့အပြင် မည်းမှောင်နေတော့ကာ စမ်းတဝါးတဝါး သွားရမှာ။ တောင်ဆိတ်က အန္တရာယ်မပြုနိုင်ဘူး ဆိုပေမယ့် အထဲမှာ ရှိနေနိုင်တဲ့ သားရဲကောင်တွေ

အန္တရာယ်ပေးလာနိုင်တယ်။ ရှိနိုင်မယ် ဆိုလျှင်ပေါ့ဗျာ”

“သည်တော့ ကိုပိုက်က ဘယ်လို လုပ်ချင်သလဲ... ”

မျိုးဝင်းက မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အကာအကွယ် ကောင်းကောင်းတစ်ခု ယူပြီး ဂူထဲကို သေနတ်ပစ်ဖောက် ခြောက်လှန့်ထုတ်မယ်ဗျာ။ ဒီအခါ တောင် ဆိတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခြား သားရဲကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဂူပေါက်ကနေ ထွက်လာ နိုင်သဗျ။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်တို့က လက်ဦးမှု ရယူပြီး ပစ်ခတ်နိုင် လျှင်ဖြင့် အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ”

သို့နွယ်... ကျွန်တော်၏ အစီအစဉ်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... ဂူပေါက်ဝနားမယ်တော့... ကျွန်းပင်အို ကြီးတစ်ပင် ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်အတွက် လုံလောက်တဲ့ အကာအကွယ် ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောလျက် ကျွန်းပင်အိုကြီးနောက်ကွယ်သို့ သွားလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သည် ကျွန်းပင်အိုကြီး နောက် ကွယ်တွင် နေသားတကျ ကပ်လိုက်ပြီး လင်းမြင့်လှိုင်က သူ၏သေနတ် ဖြင့် ဂူပေါက်တွင်း ထိုးချိန်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

“ကျလို့... ကျလို့... ကျလို့... ဖလပ်... ဖလပ်... ဖလပ်”

“ဖလပ်... ကျလို့”

သေနတ်သံဆုံးသည်နှင့် ဂူပေါက်အတွင်း ခိုအောင်းနေသည့် လင်းဆွေနှင့်များ အော်မြည်ကာ ယုံသန်းသွားကြ၏။ အခြား မည်သည့် သားတောင်မျှ ရှိပုံမပေါ်ချေ ဆိုပါလျှင် ဂူအတွင်း သားရဲကောင် မရှိ သည်မှာ သေချာပေ၏။ သို့ပေမင် လုံးဝ စိတ်ချ၍တော့ မဖြစ်သေး။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒဏ်ရာဖြင့် ပြေးဝင်သွားသော တောင် ဆိတ်ကြီးတော့ ပြန်ထွက်လာခြင်း မရှိချေ။ ဂူထဲတွင် ရရှိသော ဒဏ်ရာ ဖြင့် မပြေးနိုင်၊ မလွှားနိုင် ဖြစ်နေပြီလား။ သေနေပြီလား မသိချေ။

“ဝင်ကြည့်ကြစို့ဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာသဖြင့်... ကျွန်တော်က ပိုသေချာ စိတ်ချနိုင်ရန် အလို့ငှာ... လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် တစ်ချက်ပစ် လိုက်ပြန်၏။

“ဒိန်း”

မည်သည့် ထူးခြားမှုမျှ ဖြစ်မလာချေ။ သို့ကြောင့်...

“ကဲ... သေချာလောက်ပြီ... ဝင်ကြစို့ဗျာ” ဆိုလျက် ကျွန်တော်က ဦးဆောင်၍ ဂူအတွင်း လှမ်းဝင်လိုက်၏။ ပြီး အမဲလိုက် ဓာတ်မီးဖြင့် ဂူအတွင်း ဝေဝိုက် ထိုးကြည့်လိုက်၏။

လင်းဆွေချေးများ ဝရပူ ရှိနေ၏။ လင်းဆွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အနံ့ အသက်ကား ဆိုးဝါးလှချေ၏။ သို့ငြား ဆာလောင်ခြင်း ဒုက္ခကြောင့် ဂူ အတွင်း ရှိနေမည့် တောင်ဆိတ်ကြီးကို သေချာပေါက် ရှိနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သဖြင့် ထိုဒုက္ခကို အောင့်အီးခံ၍ ဂူတွင်း ဝင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ဂူသည် သိပ်ကြီးမားခြင်း မရှိ။ ကျွန်တော်တို့ ခွာနေသော တောင်ဆိတ်ကြီးကို ဂူနံရံဘေးတွင် ခွေခေါက်လဲကျ ငြိမ်သက်နေသည် ကို လွယ်လင့်တကူ တွေ့လိုက်ကြသည်။

“ကဲ... ကိုလင်းရေ... ဒီကောင်ကြီးကို အမြန်အမြင်ဆွဲ ထုတ်ချေဗျာ။ နီဖြင့် လင်းဆွေချေးနဲ့တွေ့ကြောင့် မူးမေ့သွားနိုင်သဗျ”

သို့နွယ် ကျွန်တော်က ပြောရင်း တောင်ဆိတ်ကြီး၏ ခြေတစ် ခုကို ကိုင်ဆွဲလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မျိုးဝင်းကပါ ခြေတစ်ဖက် ဖက်တစ်ဖက် ကိုယ်စီ ဝင်ဆွဲလိုက်ကြသည်။

“ဟာ... နေဦး ကိုလင်း...”

ကျွန်းတော်သည် တောင်ဆိတ်ကြီး သေနပ် ထူးခြားခြင်းကြောင့် သိနယ်ပြောရင်း တောင်ဆိတ်ကြီး ဦးခေါင်းပိုင်းကို အသေအချာ မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်လိုက်သည့် ကျည်သည် တောင်ဆိတ်ကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်အလယ် ဖြစ်ငြား ဘယ်အတွက် ဦးခေါင်းခွဲခဲ့ကာ ဦးချိတ်စံချောင်း ကျိုးနေပါလိမ့်။ သို့ဖြစ်၍ ဂုန်ရံမှ မညီမညာ ချွန်ထွက်နေသည့် ကျောက်သားနံရံ အဖုအထစ်များကို မီးထိုးကြည့်လိုက်၏။ သွေးများ ပေးကျနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့ဆိုပါလျှင် တောင်ဆိတ်ကြီးသည် အာဂအကောင်ကြီးပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရန်သူ့လက်ချက်ဖြင့် အသေမခံလို၍ လား။ ရရှိသော ဒဏ်ရာ၏ နာကျင်မှုကို မခံစားနိုင်တော့၍လား မသိ။ ကျောက်သားနံရံကို သူ၏ ဦးခေါင်းဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ထိုးတိုက်သက်သေ သွားခြင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ တိရစ္ဆာန်ပင်ဖြစ်လင့်တစား တင်းမာသော စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော် အလေးမထား၍ မရပါတော့ချေ။ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် တောင်ဆိတ်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ထို တောင်ဆိတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် တွေးဆမိသည်ကို ပြောပြလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က...

“နို့ဖြင့်ဗျာ... ဒီတောင်ကြီးက ဘာလို့ ဒီထိတိုင် ပြေးလာပါလဲ။ ဒဏ်ရာ စရတဲ့နေရာမှာပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်လို့ ရတာပဲ”

သို့နယ်... စောဒက တက်လာသလို မျိုးဝင်းကလည်း...

“ဂူပေါက်ထဲ... ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်တဲ့ ကျည်ဆန်မှန်သွားတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဟုမေးလာပြန်၏။

“ကိုလင်းက သုံးချက်၊ ကျွန်တော်က တစ်ချက် ပစ်တာ ဟောဒီမယ်ကြည့်” ဆိုကာ ကျွန်တော်သည် ဂူ၏ နံရံများတွင် နစ်မြုပ်ဝင်နေသည့် ကျည်ထိပ်ဖူးများကို ထိုးပြလိုက်ပြီး မျိုးဝင်းကို အလျင် ရှင်းပြ

စိတ်၏။ သည့်နောက် လင်းမြင့်လှိုင်ဘက်လှည့်ပြီး...

“ကိုလင်းကို ကျွန်တော် ပြောမယ်နော်။ ဒီတောင်ဆိတ်ကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ဒဏ်ရာ စရတဲ့နေရာမှာပဲ အဆုံးစီရင်မယ်ဆို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ ကမ်းပါးယံ ကျောက်စွန်းပေါ်က ခုန်ချလိုက်ရဲ့ပဲ။ နို့ပေမင့် သူ့ရုပ်နွှာကိုယ်ကြီးကို ရန်သူက လွယ်လင့်တကူ ရသွားနိုင်တာကို မလိုလားလို့ နေမှာပေါ့။ ဒုလို ပြေးထွက်လာသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ရန်သူက ရေနိုင်လောက်ဘူးလို့ ထွက်လိုက်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဘာပြောပြော သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားတာတော့ သေချာတယ်ဗျ”

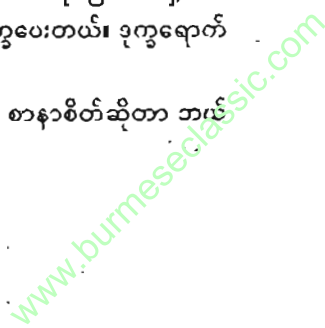
သို့နယ် ရှင်းပြလိုက်၏။

“အင်း... ကိုပိုက် တွေးချက် မှန်နိုင်ပါတယ်။ နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် ဒီတောင်ကြီးက လေးစားစရာ ကောင်းတဲ့ အကောင်ကြီးပေါ့။ ဒီတော့ ဂုန်မြဲတဲ့ အနေနဲ့ တောင်းတောင်းမွန်မွန် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်လျှင် စကောင်းပေဘူးလား”

ပြုံးစေဖြင့် ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် “ဒါတော့ ဒါပေါ့ဗျာ။ နို့ပေမင့် ဒီတောင်ကြီးအုပ်စုက ကျွန်တော်တို့ရဲ့အစာ ယုန်ကင်လေးတို့ တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးသွားတယ်။ စိတ်အေး လက်အေး နားနေအပ်နဲ့ ပြေးနေတာကို မလိုတမာ ဖျက်ဆီးသွားတယ်။ နို့ကြောင့် သူ့မယ် အပြစ်ကြီး ဖြစ်စေတယ်။ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ သူ့အသားကိုပဲ စားရတော့မယ်ပေါ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ်က သူ့နောက်လိုက် တောင်ဆိတ်တွေ သူ့ကို လေးစားအောင်၊ အားကျအောင်၊ အထင်ကြီးအောင် လုပ်ပြတာပဲ ရှိတာ။ အဲလို ဖြစ်အောင်လည်း သူက တစ်ပါးသူကို ဒုက္ခပေးတယ်။ ဒုက္ခရောက်စေတယ်။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဆိုတာ မရှိဘူး။”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဗျာ။ ဒီတောင်ကြီးက စာနာစိတ်ဆိုတာ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။ တိရစ္ဆာန်ပေပဲ”

“တိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေလို့လဲ လူသားတွေနဲ့ ဉာဏ်ရည်ချင်း ယှဉ်
မရတာပေါ့ဗျာ”

သို့နယ် ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ ထိုတောင်ဆိတ်ကြီး
ဆွဲထုတ်ရန် တာဝန်လိုက်သည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မျိုးဝင်းကပါ ဝင်ရောက်
ကူညီကြလေသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့လို လူသားတွေလည်း ဝမ်းနည်း
ပတ်သက်လာလျှင် “ကမ္ဘာမီးလောင်၊ သားကောင်ချနင်း” ဆိုဘိသကဲ့သို့
ကျင့်ကြံတတ်ကြစမြဲပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါကလား။

မူခင်းရှုထောင့်မဂ္ဂဇင်း
ဧပြီလ (၂၀၀၂ခုနှစ်)

နွေပင်မကူး

ပိတောက်ပင်ဖျိုတို့အောက်မှ သစ်ရွက်ခြောက်များကို နုတ်
 လျှောက်လျက် "ဒရယ်" လေးသည် အေးအေးလူလူ ဆော့ကစားနေ
 နေ၏။

မိခင်ဒရယ်မကြီးသည် တောင်ကမူအစွန်းလေးမှ အေးအေး
 လှမ်းကဲကြည့်နေ၏။

နားရွက်အစုံသည် ရံခါဆိုသလို တစ်ဆတ်ဆတ် တုန်ခါသွား
 ၏။

သို့နယ် မိခင် ဒရယ်မကြီးသည် ဘေးဘီတစ်ဝိုက် လှည့်လည်
 ကြည့်လိုက်၊ "ဒရယ်" လေးကို ကြည့်လိုက်ဖြင့် ရှိနေစဉ် -

"ဒွန်း"

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံ ထွက်လာသည်နှင့် တစ်
 ပြိုင်နက် သူ၏ ခါးရိုးသည် ပူခနဲ ဖြစ်သွားကာ သွေးတို့ စီးကျလာတော
 သည်။

မိခင် ဒရယ်မကြီးသည် ဖျတ်ခနဲ မြေပြင်မှ ခြေအစုံကို မြှောက်
 ဖြတ်ပြီး "ဘွီးလ်" ရယ်လို့ အသံပြုလျက် "ဒရယ်" လေးထံ ပြေးလွှား
 လေတော့၏။

"ဒရယ်" လေးသည်လည်း မိခင်ဒရယ်မကြီးကို ငေးကြည့်နေ
 သူ့အနားမှ ဖြတ်ကျော် ပြေးလွှားသွားသည်ကြောင့် သူသည်လည်း
 နာကျင်မှု ကဆုန်ပေါက် ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားတော့၏။

ဂနာမငြိမ်သော မိခင်ဒရယ်မကြီးကို ကြည့်ရင်း သူသည်လည်း
 အလုပ်ရမည်မသိ၊ "ဘွီးလ်" "ဘွီးလ်" ရယ် အော်ဟစ်နေရုံမှလွဲ၍
 မိန်းမရှိချေပြီ။

ကြောက်လန့်ကြား ပြေးထွက်လာခဲ့သော ဒရယ်မကြီးသည်
 သားငယ် သူနှင့်အတူ တပ်ပါလာသည်ကို သိလိုက်ရခြင်းကြောင့်
 ပြေးနှုန်းကိုလျှော့လိုက်၏။

ဒရယ်လေးသည် မိခင် ဒရယ်မကြီးနား ကပ်ကာ ပွတ်သီးပွတ်
 သိပ်နေလေ၏။

နို့ချိုသောက်လိုပြီ ဖြစ်ချိန်မည်။ သို့ကြောင့် မိခင်ဒရယ်မကြီး
 ဒရယ်လေးသည် သူမ၏ နို့ချိုကို အသာငမ်းငမ်း စုပ်ယူနေ
 ရှေ့လျှောက် သူမ၏ နို့ချိုကို သားဒရယ်လေး မည်မျှကြာကြာ
 စုပ်နိုင်ပါမည်နည်း။ သို့ စဉ်းစားလိုက်သည်နှင့် မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်
 စီးကျလာတော့၏။

ခါးရိုးသည် နာကျင်လာ၏။ ကြာကြာ မရပ်နိုင်၊ အားတင်းနေ
 သူ့ သတိလစ်မသွားစေရန် အားတင်းထား၏။ သည်ကြားမှ
 အမြင်တို့ မှုန်ဝါးလာသည်။ သို့ကြောင့်-

မျက်ဝန်းအစုံကို စုံမှိတ်လိုက်သည်။ သူ မှိတ်လိုက်ခြင်းသည် နားနေလို၍ ခဏတာမျှ မှိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး ဘယ်သောအခါမှ သူ ပြန်ပွင့်လာမည် မဟုတ်တော့ပါချေ။

ထိုစဉ်တွင် မရမ်းမြောင်ရွာသား မုဆိုးအားသယ်သည် မုဆိုး ဦးထောက်ထိုင်လိုက်ကာ လက်စွဲတော် သေနတ် ခိုင်ဖယ်အုံကြီး၏ ပြောင်းဝကို ဒရယ်ပေါက်လေးထဲ ထိုးချိန်လိုက်သည်။

သူ ခြေရာခံလိုက်ရကျိုးနပ်သည်ဟု ထင်လိုက်၏။ သူ၏ ချိန်မှတ်ကို စိတ်ချလေပြီဟု မှတ်လိုက်ပြီး သေနတ်မောင်းထိန်း ခလုတ်ပေါ်မှ သူ၏ လက်ညှိုးလေးကို ကွေးညွတ်ဖို့သာ ကျန်တော့သည့် စက္ကန့်ပိုင်း အချိန်လေးတွင်-

“ဒိန်း”

သူ့နောက်ကျောမှ ပေါ်လာသော နေသနတ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မုဆိုးစည်းဖောက် မလုပ်ချင်ပါနဲ့ကွာ”

သို့နည်း ကျွန်တော်က သူ့အနားသွားရင်း ပြောလိုက်၏။ အားသယ်တစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာ ဖျက်သွားပြီးလျှင်

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်မိလို့လဲဗျာ”

“မင်းဘာလုပ်လို့လဲဆိုတာ မင်းတကယ် မသိလျှင်ဖြင့် ပြောရတာပေါ့”

လင်းမြိုင်လှိုင်က ကျွန်တော်တို့အနား ရောက်လာသည်နှင့် သို့ပြောလိုက်၏။

ပြီးနောက် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်ကာ မီးညှိဖွာခွက်လိုက်ပြီး-

“သားပေါက်လေးရှိတဲ့ မိခင်ဒရယ်မကြီးကို သတ်ဖြတ်တာတောင် အားမရဘဲ သားပေါက်အကောင်လေးကိုလဲ မညာမတာ ပစ်ခတ်

ချင်ပြန်ပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတောက သားကောင် ပေါပါတယ်ကွာ။ မြားအကောင်တွေ ရွာပစ်စမ်းပါ။ စည်းမရှိ၊ ကမ်းမရှိ မလုပ်ချင်ပါနဲ့။ . . . သားပေါက်ကောင်လေးကို ငါ ခြောက်ထုတ်လိုက်လို့ လွတ်ရာထုတ်ရာ ပြေးပြီ၊ အမေမကြီးကတော့ သေပြီ။ အဲဒီ သားကောင်အသား ငါတို့ ဘယ်တော့မှ မစားဘူး။ မြေမြှုပ်လိုက်တော့။ ငါပစ်ရလာတဲ့ (ချေ)သား စခန်းမှာ ရှိတယ်။ ကဲ. . . အချိန်လဲ မရှိတော့ဘူး။ စခန်းကြမ်းမယ်။ မင်း. . . ဒီကောင်မကြီးကို မြေမြှုပ်ပြီး ပြန်ခဲ့။ တို့သွားနှင့်. . . ဟုတ်လား”

သို့ အားသယ်ကိုမှာပြီး စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အားသယ်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ပါလာသော လမ်းပြမုဆိုးဖြစ် ကျွန်တော်တို့၏ မိတ်ဆွေကြီး၊ မီးလောင်ကုန်း ကျေးရွာသူကြီး ဦးဇာတိ၏ တူတော်သူလည်း ဖြစ်၏။

“ဒီတောင် မရမ်းမြောင် ရွာသားပဲ။ ငါ့နှမက မွေးတာ။ မိန်းမရပြီး လေးတောင် နို့စို့အရွယ် ရှိပြီ။ သူ့မိန်းမလေးက မီးတွင်းထဲမှာ ဆုံးသွားတယ်လေ။ အလုပ်ကိုလဲ မယ်မယ်ရရ မလုပ်ဘူး။ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို အမဲစွက်တာပဲ ရှိတယ်။ သူ့တွက် အလုပ်လေးဘာလေး ရှိလျှင်ဖြင့် ခိုင်းပါကွာ”

သို့နည်း ဦးဇာမဏိက ပြောလာသည်ကြောင့်-

“အတော်ပဲ ဖထိ။ ကျွန်တော်တို့ “စဉ်အိုး” ဘက် အမဲပစ် ဘူး မလို့။ အရင်တုန်းက အဲဒီတော ဘက်ကို သွားဖူးလာဖူးပေမင်္ဂအင်း ကောင်း မမှတ်မိနိုင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ဖထိးတူကို လမ်းပြအဖြစ် ခေါ် သွားမယ်။ သူ့တွက် ဈေးဖိုးရတာပေါ့”

သို့နည်း လမ်းပြအဖြစ် ခေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ အားသယ်သည် အမှန်တကယ်လည်း တောကျွမ်းသူ ဖြစ်ပြီး လက်မှန်းတည့်သူ မဟုတ်။ တော့ လုံးဝစည်းကမ်းရှိသူ မဟုတ်။

ကျွန်တော်တို့ ပစ်မည်ဟု ရည်ရွယ်ကာ ပစ်မှတ်ချိန်ရွယ်ထားသော အကောင်ကိုလည်း ဝင်ရောက် လုပ်စိတ်တတ်၏။

ဆိုးသည်ကား ကျွန်တော်တို့ကို လမ်းပြဖို့ထက် သူသားကောင်ပစ်ဖို့သာလျှင် စိတ်ရှိသူ ဖြစ်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူနှင့်ပတ်သက်၍ လွန်စွာ စိတ်ညစ်နေပေပြီ။ သို့ကြောင့်လည်း သို့နယ် ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

စခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်တွင် နားနေ အမောအပန်းဖြေပြီး ရေမိုးချိုးလိုက်ကြ၏။

သို့တိုင် အားသယ် ပြန်ရောက်မလာသေးချေ။ ဘယ်တွက်ရောက်မလာရပါသနည်း။ တကယ်ဆိုလျှင် ထိုနေရာနှင့် ဤစခန်းနေရာသည် နာရီဝက်ခရီးပင် မရှိပါချေ။

သို့ဖြင့် စားရင်းသောက်ရင်း မိုးမှောင်သွားသည်။ အားသယ်ကား ပြန်ရောက်မလာ။

“ဟိုနား ဒီနား လမ်းမှားသွားစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးဗျာ။ ဒီလမ်းက သူ့တွက် မျက်စိမှိတ်သွားတောင် ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့တောင် သူ့ကို လမ်းပြအဖြစ် ခေါ်လာရတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုလင်း။ သည့်တွက်တော့ ပူစရာ မလိုပါဘူး။ သားကောင် ထပ်ရှာနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အင်း... ဒါလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီ ဒရယ်မကြီးကို မြေမြှုပ်လိုက်ပြောခဲ့တော့ မြေမြှုပ်နေလို့ ကြာတာရယ်။ နောက်ထပ် သားကောင် ထပ်ရှာနေလို့ရယ်ကြောင့် ပြန်မရောက်နိုင် ဖြစ်မှာပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောသည်လည်း ဖြစ်နိုင်ချေရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် သူ့တွက် လုံးဝစိုးရိမ်ပူပင်မှု မရှိကြတော့ဘဲ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် အိပ်ရာထက်တွင် လဲလျောင်းလိုက်ကြ၏။

စကားစမြည် ပြောရင်းမှ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

* * *

တွတ်ပိစာအုပ်တိုက်

တကယ်တော့ အားသယ်သည် သူ့သဘောနှင့်သူ စခန်းသို့ ပြန်မလာတော့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူပစ်ခတ်ရရှိထားသည့် ဒရယ်မကြီးကို မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်ရမည် ဆိုတော့ သူ့နှမြောသွားမိ၏။

ကိစ္စမရှိချေပြီ။ သူ့ရရှိမည့် လမ်းပြအကြေးငွေသည် ဒရယ်မကြီးနှင့် ဆိုပါလျှင် မပြောပလောက် ငွေဖြစ်၏။

သို့ကြောင့် သူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်မှာ သူတို့နှင့် လမ်းခွဲတော့မည်။ ဒရယ်မကြီးကို သူ အရေဆုတ်၊ အသားကို မီးကျပ်တိုက်ပြီး ရွာနှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်တွင် ပြန်ရောင်းလျှင် သူတို့ပေးမည့် လမ်းပြခစရိတ်ငွေထက် မနည်း ရရှိမည်ဖြစ်၏။ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ကံကောင်းလျှင် သားကောင်များ ရနိုင်သေး၏။

သို့ သူတွက်ကာ စခန်းသို့ ပြန်လိုက်မသွားတော့ဘဲ ဒရယ်မကြီးကို ထမ်းကာ အပြန်လမ်းသို့ လှမ်းခဲ့တော့၏။

အလေးအပင်ကို ထမ်းပိုးလာရခြင်းကြောင့် ခရီး မတွင်လှချေ။ လျှောက်ခဲ့သော ခရီးတစ်မိုင်ခန့်တွင် မှောင်လုမှောင်ခင် ဖြစ်လာသည်ကြောင့် စခန်းသာသည့် ဝါးတောတွင်းသာ ညအိပ်စခန်းချရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် သူသည် မီးဖိုရန် သစ်တုံးခြောက်၊ သစ်ကိုင်းခြောက်များကို စုဆောင်းလိုက်၏။ အသားဖျက်ရန် မီးကျပ်တိုက်ရန်များ လုပ်ဆောင်ရမည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အိပ်ချိန်လည်း သိပ်ရှိမည် မဟုတ်သဖြင့် ဝါးတောအတွင်း ပေါက်ရောက်နေသည့် ကျွန်းပင်ကြီးတစ်ပင် ခြေရင်းတွင် ရှင်းလင်းလိုက်၏။ ထိုသစ်ပင်ကြီးကို ကျောမှီ၍ အိပ်လျှင် အဆင်ပြေနိုင်သည်ကို တွက်မိပြီးဖြစ်၏။ မီးပုံကြီးကိုလည်း ထိုနေရာလေးတွင် လုပ်လိုက်၏။

နေရာထိုင်ခင်းနှင့် မီးပုံလုပ်ပြီးသည်နှင့် ချောင်းစပ်သို့သွားကာ

တွတ်ပိစာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ဒရယ်မကြီးကို အရေဆုတ်လိုက်၏။

အသားဖျက်လိုက်၏။

အသားဖျက်ရာမှ ရရှိသော အသည်း၊ အမြစ်၊ ကလီဇာတို့ကို မီးကင်လိုက်၏။

ညစာအလို့ငှာ သူစားဖို့ဖြစ်၏။ အသားများကို မီးကျပ်တိုက် ထားလိုက်၏။ ဦးခေါင်းနှင့် အရေကိုလည်း မီးပုံနားတွင် ဖြန့်ကျက်၍ မီးကင်လိုက်၏။

သားကောင်ကို ထမ်းပိုးလာရခြင်း၊ အရေဆုတ်ရခြင်း၊ အသား ဖျက်ရခြင်းကြောင့် သူ့ကိုယ်လက် ညောင်းညာကိုက်ခဲလေပြီ။ သို့ကြောင့် ကျွန်းပင် ကျောမှီခိုနိုးလျက် အနားယူလိုက်တော့၏။

အတန်ကြာတွင် သူ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

သို့အိပ်ပျော်နေဆဲ အိပ်ပျော်စတွင် “ခွေးအ” တို့၏ အသံ ကြောင့် ဖျတ်ခနဲ နိုးလာရသည်။

“ခွေးအ” တို့ အသံသည် ချောင်းဘက်မှ လာခြင်းဖြစ်၏။ သို့ ကြောင့် သူသည် နံဘေးတွင်ရှိ ရှိပ်ဖယ်အုံကြီးကို ယူလိုက်ပြီး ချောင်းစပ် သို့ မှောင်ရိပ်ခို ချောင်းမြောင်းသွား လေတော့၏။

“ခွေးအ” သားကို အခြောက်လှန်း တောင်ဆိတ်သားဟု ပြော ရောင်းလျှင် သူ့အတွက် ငွေရပေါက်တစ်ခုဟု တွက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အား”

“အား”

“အား” “အား”

ချောင်းစပ်တစ်ဝိုက် အစာရှာရင်း အူနေကြသည့် “ခွေးအ” တို့ သည် ခြောက်ကောင်ခန့် ရှိချေ၏။

သူသည် အမှောင်ရိပ်မှ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် ပစ်ခွင့်ရလျှင် အနည်းလေး နှစ်ကောင်တော့ဖြင့် ပြေးမလွတ်ဟု တွက်လိုက်၏။

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

သည်သို့ဖြင့် သူသည် ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ရန် အသင့်လျော် ဆုံးနေရာကို ကြည့်လိုက်၏။

ချောင်းစပ်နှင့် မဝေးလှသော နေရာလေးတွင် ကျွန်းတစ်ပင် ရှိနေ၏။ ထိုကျွန်းပင်နောက်ကွယ်မှ ချောင်းမြောင်းပစ်ပါက အဆင်ပြေ နိုင်သည်ဟု တွက်ကာ မှောင်ရိပ်ခိုတွားသွားလေတော့၏။

ထိုကျွန်းပင်နား ရောက်လုတွင် သူသည် တွားသွားနေရာမှ ကယျာကသီထကာ ကျွန်းပင်နောက်ကွယ်သို့ ပြေးကပ်လိုက်၏။

“ဟင်”

ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားသည်။

“အား” ရယ်လို့ အော်လိုက်မိသည်။

ကျွန်းပင်နောက်ကွယ်သို့ ပြေးအကပ်တွင် ပျော့စိစိ အရာတစ်ခု ကို နင်းမိလျက် ဖြစ်သွားသည်ကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ ကယျာကယာသူထိုခြေကို မလိုက်ငြား နောက်ကျသွား ချေပြီဖြစ်သည်။

* * *

“ကိုလင်း...” ထစမ်းပါဦးဗျာ။ ညက အားသယ် ပြန်မလာ ဘူးထင်တယ်”

ကျွန်တော်က နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်ရာ မှ နိုးသည်တွင် မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ ဖြစ်၏။

“အားသယ်” ကို သတိရလိုက်သည်ဖြစ်၍ စခန်း ပတ်ဝန်းကျင် တွင် ရွာကြည့်လိုက်သေး၏။ ညက ပြန်ရောက်လာပုံမပေါ်။ သို့ကြောင့် သူ့တွက် စိုးရိမ်သွားမိသည်။

သို့ဖြစ်၍ အိပ်ပျော်နေဆဲ ဖြစ်သည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို နိုး၍ လိုက်သည်။

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

“အင်... တစ်ညလုံး ပြန်မလာပုံထောက်တော့ အားသယ် စခန်းပျောက်နေလို့လား မသိဘူး။ အေးလေ... ခဏတဖြုတ် စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ အချိန်တန်လို့မှ ပြန်ရောက်မလာလျှင်ဖြင့် လိုက်ရှာကြမယ်လေ”

သို့ပြောကာ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဖျက်နှာသစ် ခြေလက်ဆေးရန် ရေအိုင်လေးရှိရာသို့ ထွက်သွားလေ၏။

အတန်ကြာတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် မီးပုံနံဘေးတွင် ပြန်ဆုံကြပြီး ညက အကျန် အသားကင်များကို နံနက်စာ အလို့ငှာ စားလိုက်ကြ၏။

နံနက် ၈နာရီ ထိုးလုတိုင် အားသယ် ပြန်ရောက်မလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အားသယ်ကို ရှာရန် စခန်းမှ အပြီးတိုင် ထွက်ခဲ့တော့သည်။

အားသယ်နှင့်တွေ့လျှင်လည်း ဤစခန်းသို့ ပြန်လာကြမည် မဟုတ်။ ခရီးဆက်ကြမည် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ ဦးတည်ရာသည် မနေ့က အားသယ်နှင့် လမ်းခွဲလာခဲ့သည့်နေရာ ဖြစ်၏။

ထိုနေရာတွင် သဲလွန်စ ရှာရမည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် စကားတပြောပြောဖြင့် လျှောက်ခွဲကြရာမှ နာရီဝက်ပင် မကြာလိုက်။ မနေ့က အားသယ်နှင့် လမ်းခွဲခဲ့သော နေရာကို ရောက်လာတော့၏။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သည်တွင် မြေတူးထားသော နေရာကို လိုက်ရှာခဲ့ကြ၏။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက် မြေကျင်းတူးထားပုံမရ။ သို့ဆိုပါလျှင် အားသယ်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ဒရယ်မကြီးကို မည်သည့်နေရာတွင် မြေမြှုပ်လိုက်ပါသနည်း။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ထံ ဘာကြောင့် ပြန်ရောက်မလာရပါသနည်း။

“လာဗျာ... ကိုပိုက် ရွှေနားမယ် တစ်ချက် သွားကြည့်ကြတာပေါ့”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ထိုနေရာလေးမှ ခွာခဲ့ကြပြန်၏။

“ဟာ... သည်မယ် အားသယ်ခြေရာဗျ”

“အင်း ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ။ အားသယ်က ခိုင်းတဲ့အတိုင်း မလုပ်ဘဲ ဒရယ်မကြီးကို တစ်နေရာ ထမ်းသွားပုံရတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် သူ့ခြေရာက မြေပျော့ထဲကို အတော် နစ်ဝင်ထင်ကျန်ခဲ့တာပေါ့”

“အင်း... ဟုတ်လိမ့်မယ်ဗျို့ လာဗျာ... သူ့ခြေရာနောက် လိုက်ကြမယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ”

အားသယ်၏ခြေရာ ဦးတည်သွားရာဘက် လိုက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

“သားကောင်ကို ထမ်းသွားတယ်ဆိုတော့ ခရီးသိပ်တွင်မည့်ပုံ မပေါ်ဘူး။ တစ်ညလုံးတော့ လျှောက်သွားနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်နေရာမှာ စခန်းချမယ်။ ညမမှောင်ခင် စခန်းနေရာ ရှာရမယ်ဆိုတော့ သူ ညအိပ်စခန်းချမယ့် နေရာက ဝေးဝေးမှာ ရှိလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်တို့ မှန်းဆထားသည့်အတိုင်း ဝါးတောလေးတစ်ခု အတွင်း သူစခန်းချခဲ့သည့် နေရာကို ရောက်ခဲ့ကြ၏။

မီးရိုနှင့်ငွေငွေသာရှိသည့် ထင်းမီးပုံကို တွေ့ရ၏။ ထင်းမီးအနားတစ်ဝိုက် အသားကျပ်တိုက်အချို့ ပြန့်ကျဲနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သားကောင် ခြေရာများလည်း တွေ့ရသည်ကြောင့် ဘာတောင်ရယ် သိရန်အလို့ငှာ ထိုခြေရာများကို သေချာ စူးစမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ခွေးအခြေရာတွေ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ခွေးအခြေရာတွေဗျ”

“အားသယ် မီးကင်ထားတဲ့ အသားကင်တွေကို ခွေးအတွေ့ လာ ဆွဲသွားကြတာ ဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော်က သို့ ကောက်ချက်ချလိုက်၏။

“နို့ဖြင့် အားသယ် တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရ သည်လား မသိဘူးဗျ”

“ဖြစ်နိုင်လောက်တယ်” ဆိုကာ ကျွန်တော်တို့သည် ဝါးတော အတွင်း လှည့်ပတ် လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

“ကိုလင်း... ဟိုချောင်းစပ်နားက ကျွန်းပင်ကြီးအောက်မယ် ယင်မည်းကောင်ကြီးတွေ ရှိနေသဗျ၊ သွားကြည့်ရအောင်”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ထိုကျွန်းပင်ရှိရာသို့ ခြေလှမ်း သွက် သွက်ဖြင့် လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟာ”

“ဘုရားရေ”

ထိုကျွန်းပင်အောက် ရောက်သည်တွင် ရင်ဆိုင်သွားရတော့၏။

ခွေခွေလေး လဲကျနေသော အားသယ်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ သူ၏ ပါးစပ်မှ အဖြူမြုပ်များ ထွက်နေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပြာနွမ်း လို့နေ၏။

ဘယ်လို ဖြစ်ပါလိမ့်၊ အသတ်နှင့် ခန္ဓာ တွဲလျက် ရှိမနေပါ တော့ဗျေ။

သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ညီစိုစို အနံ့အသက် ထွက်နေ၏။ အသား များ အူနေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့်လည်း ယင်ကြီးများ အုံ့ခဲနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ပုရွက်ဆိတ်နီတို့သည် နှာခေါင်း၊ နားတို့မှ ဝင်ထွက်သွားလာ

နေကြသည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရာတွင် မည်သည့် ဒဏ် ရာဒဏ်ချက်မျှ မရှိချေ။

သို့ငြား သူ၏ ခြေကျင်းဝတ်သည် ယောင်ကိုင်းနေသည်ဖြစ်၏။ သေချာကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ကျွန်တော်သည် အားသယ်၏ ခြေထောက်ကို အံ့ဩတုန်လှုပ် စွာဖြင့် ကြည့်နေစဉ်-

“ကိုဝိုက်... လာဗျို့၊ ကျွန်တော် တွေ့ပြီ” ဆိုကာ လင်းမြင့် လှိုင်က လက်ကိုင်ဆွဲ၍ ချောင်းစပ် မြက်ရိုင်းတောဘက် ဆွဲခေါ်သွား လေသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဘာရယ်မသိ သူဆွဲခေါ်ရာနောက် ပါသွား ရတော့၏။

မြက်ရိုင်းတော အစပ်တွင် မြွေကြီးတစ်ကောင် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ဆန့်ဆန့်ကြီး ရှိနေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က သေနတ်ဒင်ဖြင့် ထုရိုက်သတ် လိုက်၏။

သူ့ထံ ပြေးလွှားလာသံ ကြားသော်ငြား ရွေ့လျား သွားနိုင်ခြင်း မရှိသည်ကြောင့် အသတ်ခံလိုက်ရသော မြွေကြီးသည် အဆိပ်ပြင်းလွန်း လှသော တောကြီးမြွေဟောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ခန့်မှန်း လက်ကောက်ဝတ်ခန့် လုံးပတ်ရှိပြီး အရှည်အားဖြင့် ငါးပေထက်တော့ဖြင့် မလျော့နိုင်။

အားသယ်ကို ကိုက်ခဲ့သွားသော တရားခံ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေ သည်။

ကြောက်စရာကောင်းသော ဝဋ်ကြွေးဟုပင် ပြောရမလို ဖြစ်၏။ အားသယ်သည် မုဆိုးစည်းကမ်းဖောက်ကာ နို့စို့အရွယ် သား

ငယ်ရှိသည့် ဒရယ်မကြီးကို သတ်ဖြတ်ခဲ့၏။

နေပင်မကူး ထိုင်ကြွေးကို သူဆပ်လိုက်ရခြင်းပင်။ သူ့တွင်
လည်း နို့စို့အရွယ် အမိမဲ့သားငယ် ကျန်ခဲ့ရပေပြီ ဖြစ်သည်။

၂၅-၁၂-၂၀၀၂
မူခင်းရှုထောင့်မဂ္ဂဇင်း
မတ်လ (၂၀၀၃ခုနှစ်)

မညက်၏ဆင်ဆိုး

ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသော ဝါးပျိုက်တောအတွင်းမှ ကျားတစ်ကောင်သည် တိုးထွက်လာခြင်းကြောင့် ဝါးပင်ပျိုတို့ လှုပ်ရှားခါနေတော့၏။

ကျားကောင်လုံးကိုတော့ဖြင့် မမြင်ရ။ “ဝေါင်း” “ဝေါင်း” ရယ်လို့ အသံကိုတော့ဖြင့် သားကောင်ငယ်တို့ ကြားရသည်ဖြစ်၍ ထွက်ပြေးသွားကြကုန်၏။

သို့တောင်မှ ထိုကျားကောင်သည် သားကောင်ဖမ်းရန် ချောင်းမြောင်းလာလေခြင်း မဟုတ်ချေ။ သူ့လမ်းသူ လျှောက်လှမ်းလာခြင်းဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုကျားကောင်သည် မထင်လျှင် မထင်သလို လုပ်တတ်ခြင်းကြောင့် ဝေးဝေးရှောင်သည် အကောင်းဆုံးရယ်လို့ သတ်မှတ်ထားကြကာ ရှောင်ပြေးကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝူး” “ဝူး”
“ဝူး.. ” “ဝူး.. ” “ဝူး.. ”

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

ထိုအသံကြောင့် ကျားကောင်သည် လှမ်းလက်စခြေကို ရပ်လိုက်ပြီး နားစွင့်လိုက်၏။

“ဝူး.. ဝူး.. . ကွီး.. ကွီး.. . ဝူး”

ဆင်အော်သံဖြစ်သည်။ တစ်ကောင်တည်း အော်သံတော့မဟုတ်။ သားပေါက်ဆင်ငယ် ပါဟန်တူ၏။

သို့ဆိုပါလျှင် သူ့နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်သင့်ပြီကို သိလိုက်သည်ကြောင့် “ဝါးမြိုက်” တောအစပ် ရောက်နေပြီဖြစ်ငြား နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ပြေးသွားတော့၏။

မကြာမီ အချိန်ကလေးတွင် ထိုဝါးမြိုက်တော အနားသို့ တောဆင်တစ်အုပ် ရောက်လာကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အရုဏ်ဦး လင်းရောင်ခြည် ပေါ်ထွက်လာပြီဖြစ်၏။

ထိုနေရာလေးမှ တောဆင်အုပ် ဖြတ်သန်းသွားပြီး မကြာမီ အချိန်ကလေးတွင် လူသားနှစ်ဦး ရောက်လာကြပြန်သည်။

“မထီ.. . ဒီမယ် ဆင်အုပ်ခြေရာဗျ”

အသက်အားဖြင့် ဆယ်ခြောက်ဝန်းကျင်သာ ရှိသည့် ခပ်ညှက်ညှက်ကောင်လေးက သူနှင့်ပါလာသော ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းလေတောင့်တောင့်၊ ရုပ်ရည်အားဖြင့် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ဟန် ရှိသည့် ယောင်ထုံးနှင့် ကရင်ကြီးကို ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီ ခြေရာတွေက အရိုင်းကောင် ခြေရာကွ့.. . မင်းဆင်ရဲ့ ခြေရာပါလား သေချာကြည့်ချေကွာ”

ကွမ်းတဖြူဖြူ ဝါးရင်း ပြောလိုက်သည်။

ဤတွင် “မညက်” ဟု ခေါ်သော ကောင်လေးက မြေပြင်တွင် ထင်ကျန်ရစ်လေသည့် ဆင် ခြေရာများကို လိုက်သံကြည့်ပြီး-

“ဟာ ဒီမယ်.. . ဒါ ကျွန်တော့်ဆင်လေး ခြေရာဗျ” ပြောလိုက်

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

သည်။

“နားသန်” ဆိုသော ကရင်ကြီးက “ဖဉ်က” ပြောသော သူ့ဆင်လေးခြေရာဆိုသည်ကို သေချာ စူးစမ်းကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဟုတ်နိုင်တယ် ကောင်လေး... ထူးသံကြိုးရာလည်း တွေ့တယ်။ ပြီးတော့ ခြေလှမ်းစိပ်တယ်။ နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် မင်းဆင်လေး တောဆင်တွေနဲ့ ပါသွားတာ ဖြစ်မယ်”

“ဟင်!... ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ဖထီ”

ဦးနားသန် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး

“သည်အုပ်စုနောက် လိုက်သွားပြီး ပြန်ခေါ်ရုံပေါ့... ”

“လွယ်ပါမလား ဖထီရယ်”

ဖဉ်ကက သို့ပြောလိုက်သည်တွင် ဦးနားသန်က သူ့လက်တွင်းကိုင်ထားလေသည် သေနတ်ကို ပုတ်ပြလိုက်ကာ ထို ဆင်ခြေရာကို နောက် လိုက်သွားလေတော့၏။

ဖဉ်ကသည်လည်း ဦးနားသန်နောက် ပြေးလိုက်သွားတော့၏။ လမ်းတစ်လျှောက် တွေ့ရသော ဆင်ချေးပုံတို့သည် လတ်ဆတ်ပူနွေးဆဲ ဖြစ်သည်ကြောင့် ဦးနားသန်တစ်ယောက် ပြုံးလိုက်မိသည်။

သို့ဆိုပါလျှင် ထိုဆင်အုပ်ကို သူ နေ့မွန်းမတည့်မီ လိုက်မိပေလိမ့်မည်ဟု တစ်ထစ်ချယုံ ယုံလိုက်တော့၏။

သူ တွက်ဆထားသလိုပင် တောဆင်ခိုင်းအုပ်ကို ပျဉ်းကတိုးတောတွင် လိုက်မိသွားတော့၏။

“ဝူး... ဝူး... ဝူး...”

“ကွီး... ကွီး... ကွီး...”

“ဝူး... ဝူး...”

ဆူညံစွာ အသံပြုလျက် သွားနေကြ၏။

ဦးနားသန်သည် သူ့လက်တွင်းမှ သေနတ်ဖြင့် နောက်မှနေ

၍ လှမ်းပစ်လိုက်တော့သည်။

ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

“ဒိန်း”

“ဝူး... ဝန်း... ဝူး... ကွီး”

“ဝူး... ကွီး... ကွီး...”

ဆင်အုပ်သည် ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့်

ခြေဦးတည်ရာ ပြေးထွက်သွားကြတော့၏။

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

“ဟာ... ဟိုမယ် ကျွန်တော့်ဆင်လေး ဖထီ”

နောက်ဆုံးမှ ပြေးလိုက်သွားသော ဆင်တစ်ကောင်ကို ဖဉ်ကက လှမ်းပြုရင်း ပြောလေ၏။

“သူပါ ပြေးလိုက်သွားပြီ ဖထီ။ ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

ဖဉ်က စကားကြောင့် “ဦးနားသန်” သည်ပြုံးလိုက်ပြီး...

“စိတ်ချ ကောင်လေး။ သူ... ရှေ့က ကောင်တွေ့နောက်ကို ဘယ်တော့မှ လိုက်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ မျက်ခြေပြတ်သွားလိမ့်မယ်။ သည်တော့ သူတစ်ကောင်တည်း ကျန်ရစ်လေမှ မင်းပြန်ခေါ်ပေါ့... ဒီလို လုပ်မှလဲ ရမှာကိုး ကဲလား... အဲဒီ ဆင်နောက် လိုက်ကြဦးဦး... သိပ် ဝေးဝေး မလိုက်ရပါဘူးကွာ။ နာရီဝက် တစ်နာရီပေါ့... မယုံကြည့်နော်”

သို့ပြောပြီး ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားပြန်၏။

ဖဉ်ကသည် သူ့ဆင်ဦးစီး သက်တမ်းတစ်လျှောက် ယခုကဲ့သို့ မဖြစ်ဘူးပါချေ။ သည်သို့ ဖြစ်တတ်သည်။ ဖြစ်လာနိုင်သည်ကို သူမတွက်မိခဲ့ချေ။

သူသည် ဖထီစောအားပိုလို၏ ဆင်ဝိုင်းတွင် အသက်အသေ

ဆုံး၊ ဆင်ဦးစီးလေး တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူသည် ဆင်ဝိုင်းတွင်သာ မွေးဖွား ကြီးပြင်းလာရသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်သည် ဆင်ဦးစီးတစ်ယောက် ပင် ဖြစ်၏။

ဆင်ဝိုင်းထဲတွင် မွေး၊ ဆင်ဝိုင်းထဲတွင် ကြီးပြင်းလာရသူ ဖြစ် သဖြင့် တံငါနားနီး တံငါ ဆိုသလို သူသည်လည်း ဆင်နောက်လိုက်ဘဝ မှ ဆင်ဦးစီးလေး ဖြစ်လာရသူပင်။

အတန်းပညာတော့ လုံးဝမတတ်ပါချေ။ ဖခင်အတန်ခွဲ သား တစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ ဆင်ဦးစီးနောက် တကောက်ကောက်၊ သူ့အဖေ သည် သူ (၁၂)နှစ်သားလောက်က ပိုးထိ၍ ဆုံးသွားသည်။ သို့ကြောင့် သူ့ဖခင်နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်ရင်း ဆင်ကိုအစာကျွေးခြင်း၊ ရေချပေးခြင်း (ရေချိုးပေးခြင်းကို ဆိုလို၏)၊ ဆင်လိုက်ကောက်ခြင်း (အစာကျွေး လွှတ်ထားရာမှ လိုက်လံပြန်ခေါ်ရခြင်း) တို့ကို လုပ်ရ၏။ သူ့အဖေကို လိုက်လံကူညီ လုပ်ပေးရခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသည် အလုပ်များ လုပ်ရခြင်းကို ဆင်နောက်လိုက် ဟုခေါ်သည်။

သို့နည်းသူသည် အသက်ငယ်ငယ်ဖြင့် ဆင်နောက်လိုက်လုပ် လုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ရခြင်းကြောင့် ဆင်များနှင့် ရင်းနှီးလာရ၏။ လက်ပွန်းတတီး ရှိလာရ၏။

သို့ကြောင့် ဆင်နှင့်သူ ယဉ်ပါးခဲ့ရတော့သည်။ သို့ဖြင့် ဆင် နောက်လိုက်ဘဝဖြင့် လေးနှစ်တိတိ ကျင်လည်ခဲ့ရသည်။

“စောအယ်ဒီး... ငါ့ဆင်ဝိုင်းမယ် ဆင်စီးဖို့ တစ်ယောက်လို တယ်။ မင်းသားကို ဆင်စီး သင်ပေးလိုက်တော့... ငါ သူစီမ်းလူ မခေါ် ချင်တော့ဘူး”

ဆင်ဝိုင်းကြီးက သူ့အဖေကို ပြောလာသည်ကြောင့် သူ့လွန်မင်း ရွာ ဝမ်းသာသွားမိ၏။

သူ ဆင်စီးရတော့မည်။ ဆင်ဦးစီး ဖြစ်တော့မည်။

ဖညက်သည် အတန်းပညာ မတတ်ပေမည် ဆင်ဦးစီးအတတ် အာကိုတော့ဖြင့် ခဏလေးနှင့် တတ်မြောက်သွားတော့၏။ သည်တော့ (၁၆)နှစ်သားတွင် ဆင်ဦးစီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာရတော့သည်။ သူ နုပျိုဆင်သည် ထိုဆင်ဝိုင်းတွင် အငယ်ဆုံးနှင့် အလိမ္မာဆုံး ဆင်ဖြစ် ကြောင့်လည်း သူ့တွက် အဆင်ပြေလွန်းလှသည်။

သူ ဆင်စီးခဲ့ရာမှ သုံးလအကြာတွင် ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှု တစ်ခု ကြုံခဲ့ရတော့၏။

“ဖညက်... မင်းအဖေ ဆုံးပြီ”
“ဟင်!”

သူ လုပ်ငန်းခွင်မှ အပြန် သတင်းဆိုး ကြားလိုက်ရ၏။
“ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မနက်က ရယ်ရယ်မော မော ပြောဆိုခဲ့သေးတာ...”

အဖေသည် သူ့တွက် မိခင်ဆိုလည်း ဟုတ်သည်။ သူ့ဘဝ တွက် အရင်းနှီးဆုံးနှင့် တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးဖြစ်သည်။

သည်သို့ဖြင့် သူသည် လူ့လောကကြီးတွင် တစ်ကောင်ကြွက် ဆဖြင့် နေခဲ့ရ၏။

ဦးနားသန်သည် မုဆိုးကျော်ကြီးဖြစ်သည်။ သူနှင့် လွန်စွာမျှ မှန်းလွန်းလှ၏။ မီးလောင်ကုန်း ကျေးရွာသားဖြစ်၏။ အမဲပစ်ရောက် အလေတိုင်း သူ့ထဲတွင်သာ နေ၏။ သူ့ကိုလည်း သားတစ်ယောက်နယ် ခ်၏။

တစ်နေ့ သူစီးသောဆင် အစာစားလွှတ်လိုက်ရာမှ ပြန်ရောက် လာ၊ သည်တော့ ဦးနားသန်လည်း ရောက်နေသည်ကြောင့် သူ၏ဆင် ခိုရာရန် ထွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ယခု တွေ့ချေပြီ... တောဆင်ခိုင်းများနောက် ပါသွားခြင်း

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်၏။ သည်သို့ဖြင့် သူနှင့် ဦးနားသန် ခြေရာခံလိုက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။
ဦးနားသန်ပြောသလိုပင် သူ့ဆင်ကလေးကို တွေ့လိုက်ကြရန်
ပြီ။

“ဖညက... ဟိုမယ် မင်းဆင် မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် ဖထီး နေ... နေ ကျွန်တော် သွားခေါ်မယ်”

သို့ပြောပြီး ဖညကသည် အစာစားနေသည့် ဆင်လေးနား တိုးကပ်သွား
လိုက်၏။

ခြေသံကြားသည်ကြောင့် ဆင်သည် နောက်လှည့်ကြည့်လာ၏။

“လာ... လာ... လာ”

ဖညက ခေါ်လိုက်၏။

“ဟင်!”

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

ဆင်သည် သူ့ကို သူ့စိမ်းတစ်ယောက်လို ကြည့်နေပါကလား။

သို့ ဘာကြောင့် ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

“မက်... မက်... မက်...”

ဖညကသည် ဆင်လေးကို ဝပ်တွားခိုင်း၏။

“မက်... မက်”

ခါတိုင်းဆိုလျှင် တစ်ခွန်းသာ ပြောရ၏။ ခု သူ့အခါခါ ပြောပြီး
ဝပ်တွားခြင်း လုံးဝ မရှိပါချေ။

သို့ကြောင့် သူသည် ထိုဆင်ရှိရာသို့ တိုးကပ်သွားလိုက်၏။

“ဟင်!”

ဆင်လေးသည် သူ့အား သူ့စိမ်းတစ်ဦးနယ် စိုက်ကြည့်နေ၏။
သူကလည်း စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကွိုစီး”

ဆင်လေး၏ မျက်လုံးအစုံသည် မြင်နေ တွေ့နေကျလိုမဟုတ်

တစ်ခုခု ထူးခြားနေသလို ဖြစ်၏။

ဆင်လေး၏ အကြည့်တွင် အန္တရာယ် အငွေ့အသက်များ ပါနေ
၏။ သို့အော်လိုက်သည့် အသံသည် စစ်ကြေညာသံကဲ့သို့ ဖြစ်ချေ၏။

ပြီး သူ့ထံ ပြေးဝင်လာတော့၏။

“ဟာ...”

ဦးနားသန်သည် လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို
မြင်လိုက်ရတော့၏။

“အား”

ဖညကလေးသည်လည်း အံ့ဩစွာဖြင့် မည်သို့ လုပ်ရမည်ကို
မစဉ်းစားတတ်ချိန်လေးမှာပင် သူသည် နာကျင်မှုတစ်ခုကို ခံစားလိုက်
ရလေပြီ။ လေပေါ်မြောက်တက်သွားကာ “ဘုတ်” ခနဲ မြေပြင်သို့ ခြေ
လွတ်လက်လွတ် ကျလာရ၏။ သည်အထိ သူသိနေသေး၏။ သို့ပေမင်
သူ့နောက်ဆုံး သိလိုက်သည်မှာ မြေပြင်သို့ လူပြန်အကျတွင် ထင်မှတ်
မထားလေဘဲ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ဆင်ခြေထောက်ကြီးက ကျလာ
တော့၏။

မတော်တဆ မဟုတ်။ တမင်တကာ အပြိုးတရားကြီးစွာဖြင့်
လုပ်လာခြင်း ဖြစ်တော့၏။

အသည်းတွေကြော နံရိုးတွေကျိုး၊ သူ့မျက်လုံးများ ပြုတ်ထွက်လာ
တော့၏။

“ဟာ”

ဦးနားသန်သည် လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ချိန်ပင် မရ
လိုက်။ သူ့ထံသို့ ဦးတည်ပြေးလာသော ဆင်လေးကို မည်သို့မျှ တားဆီး
နိုင်ခြင်းပင် မရလိုက်။

သူသည်လည်း လေပေါ်ပဲသွားတော့၏။

“ဘုတ်”

မြေပြင်ပေါ် ပြန်ကျလာ၏။ သူကား ခန္ဓာကိုယ် ထွားကြိုင်း သန်မာသူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မြေပေါ် ပြန်အကျတွင် ကမန်းကတန်း လူးလဲ ထပြီး သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ကယျာကသီ ထိုးချိန်ပစ်လိုက်တော့ ၏။

“ဒိန်း”

“ဝူး”

“ကွမ်း”

ကံအားလျော်စွာပင် သူ့ ပစ်လွှတ်လိုက်သော ကျည်ဆံသည် ဆင်လေး၏ မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို ဖောက်ဝင်သွားတော့၏။ မျက်လုံးရယ် လို့ ရည်ရွယ်ပစ်ခြင်းမဟုတ်။ သို့ငြား ဦးနားသန်တစ်ယောက် ကံကောင်း သွားသည်။

ဆင်လေးသည် နာကျင်ခြင်းများစွာဖြင့် တောအုပ်အတွင်း အော်ဟစ်ပြေးသွားလေတော့၏။

သည်တော့မှ ဦးနားသန်တစ်ယောက် သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။

“ဟင်း”

“ဧညတ်လေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ... ”

ဦးနားသန်သည် ဧညတ်လေးထံ သွားရန် ထလိုက်၏။

“အား”

သူ ပြန်ခွေလဲကျသွားတော့၏။

သူ့ပေါင်ရိုး ကျိုးသွားလေပြီပဲ။

ဧညတ်လေးလို ဖြစ်မသွားသည်ဘဲ ကံကောင်းလှတော့၏။

သို့ငြား သူသည် အားယူကြိုးစား ထလိုက်၏။ ဧညတ်လေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကိုလည်း တရွတ်တိုက် ဆွဲကာ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ရွာသို့ အရောက် ပြန်ခဲ့လေတော့၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ကြသူတို့အတွက် ရင်နှင့်

ရောပင် ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူကြီး ဦးဇာမဏီ ပြောပြ လာသည့် ဖဉ္စက်လေး၏ ဇာတ်လမ်းကို ကြားလိုက်ရသည်တွင် ရင်ဆို့ သွားရတော့၏။

ဧညတ်လေးကိုလည်း မျက်စိတွင်း မြင်ယောင်နေမိ၏။ လင်း မြင့်လှိုင်သည်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပုံရ၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် အမေပစ်ရောက်လာတိုင်း ဦးဇာ မဏီ၏ ညီဖြစ်သူ စောအားပိုလို၏ ဆင်ရိုင်းတွင် တည်းခိုနေထိုင်တတ်၏။

နံနက်လင်း အရုဏ်မရောက်မီ “မီးတုတ်” ကိုယ်စီကိုင်၍ ဆင် ဦးစီးများ ဆင်ကောက်သွားကြသည်တွင် ဧညတ်လေးကို တွေ့နေကျ ဖြစ် ၏။

အသက်အငယ်ဆုံး ဆင်ဦးစီးလေး ဖြစ်၏။ ဘောင်းဘီတို၊ ပုဆိုး စွင်းသိုင်း မီးတုတ်တစ်ချောင်း ကိုင်လျက်။ ဧညတ်လေးကို စတင်မြင်စက အင်မတန် အံ့သြခဲ့ဖူးသည်။

မြို့မှာဆိုလျှင် သည်အရွယ်ကလေး ကျောင်းနေဆဲအရွယ်ဖြစ် ၏။ ကလေးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ငြား ညမောင်းမှောင် တောတောင်ထဲ စွင့် မီးတုတ်ကိုင်လျက် လျှောက်သွားပုံသည်ကလေးမျိုး သည်တစ် ယောက်သာလျှင် တွေ့ဖူးတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က သူလေးအားတွေ့တိုင်း “ဖိုးခွားလေး... သွား ပြီလားဟေ့” ရယ် လှမ်းမေးလေတိုင်း “အေးကွာ... ငါ ဆင်ကောက် သွားတော့မယ်” ဟုပြန်ပြောတတ်၏။

သူ့အပြော သူ့အသံလေးကို သဘောကျမိပေသည်။ ခုတော့ သူကလေး မရှိတော့ပါကလား။ သူ့တွက် မျက်ရည်ကျ မိတော့သည်။ သူ့စီးသည်ဆင်က သူ့ပြန်သတ်သွားလေပြီပဲ။

“ဘယ်လိုကြောင့် ဖြစ်ရတာတုန်းဗျာ” မေးမိသည်။

“သူ့ဆင်လေးက မုန်ယိုနေတာကိုး...”

“အော်”

“အဲဒီနေ့မှာလဲ... ဖညက်လေးကိုသာမဟုတ် ဝါးခုတ်သမား တစ်ယောက်ကိုပါ နင်းသတ်သွားလေရဲ့”

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုဆင်ဆိုးကို တောနင်းရှာရန် ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

တောတောင်အတွင်း မည်သူမျှ သွားလာခြင်း မရှိကြချေ။ ထို ဆင်ဆိုး ရန်ကြောင့်ဖြစ်၏။ သည်တော့ တောကိုမှီ စီးပွားရှာရသူတို့ အတွက် ထိုဆင်ဆိုးကို နှိမ်နင်းရပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ရယ်၊ ဆင်ပိုင်ကြီး စောအားပိုလိုရယ်၊ လင်းမြင့်လှိုင် ရယ် သုံးယောက်တည်း လာကြခြင်းဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် တောထဲတွင် တစ်ညအိပ်လိုက်ရငြား ထိုဆင်ဆိုးခြေရာ ပင် မတွေ့မိပါချေ။

နောက်တစ်နေ့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်၏။

သို့ လျှောက်ခဲ့ရာမှ ဝါးတောမြေပြန့်လေးတစ်ခုတွင် ကျွန်တော် တို့ လိုက်ရှာနေသော ဆင်ဆိုးကို တွေ့လိုက်သည်။

ရွှေခြေတစ်ဖက်တွင် ငြောင့်ဆူးထားပုံရ၏။ ထောင့်နင်း ထောင့်နင်းဖြစ်နေ၏။

ကျွန်တော်က ဆင်ပိုင်ကြီး စောအားပိုလိုကို လှည့်ကြည့်လိုက် ၏။ သူက ခေါင်းညိတ်ပြငြား မျက်နှာမှာမူ ညှိုးနွမ်းနေ၏။ သူ့ဆင်လေး ကို သူ သတ်ချင်ပုံမရ။ သို့ပေမယ့် လူသတ်ဖူးပြီး စိတ်ရှိုင်းဝင်နေသည့် ဆင်ကို မသတ်၍လည်း မဖြစ်၊ နို့မဟုတ်ပါမူ တောကို မှီခို၍ လုပ်ကိုင် စားနေရသူတို့အတွက် ကြီးစွာသော ရန်သူ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုဆင်ဆိုးထံသို့ သေနတ် ကိုယ်စီဖြင့် ပစ်မှတ် ရွေးချိန်လိုက်သည်။

“အိုကေလား ကိုလင်း”

ဆင်ဆိုး၏ ဦးကင်းသို့ ပစ်မှတ် ရွေးချယ်ထားရင်း မေးလိုက်

၏။

“အိုကေ”

ကျွန်တော် အသက်ကို ရှုသွင်းလိုက်၏။ ပြီး အသက်အောင့် ထားလိုက်သည်။ မောင်းထိန်းခလုတ်ပေါ် တင်ထားသည့် လက်ညှိုးလေး ကို ဆွဲကွေးလိုက်မည် အလုပ်တွင်-

“ဝေါင်း”

“ကွိစ်... ”

“ဝေါင်း... ကွိစ်”

ထင်မှတ်မထားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပင်။ ဘယ်အချိန်က ချောင်း နေမှန်းမသိသော ကျားကောင်သည် ကျွန်တော်တို့၏ ပစ်မှတ်ဖြစ်သည့် ဆင်ဆိုး၏ ကုပ်ပိုးပေါ်သို့ ခုန်လွှားတက်ကာ ဝင်ကိုက်ခဲလေတော့၏။

ဆင်ဆိုးသည်လည်း သူ့ကုပ်ပိုးပေါ်မှ ကျားကောင်ကို ခါယမ်း ချလေတော့၏။

မိမိရရ ကုပ်တွယ် မထားမိသော ကျားကောင်သည် မြောင်တွင်း သို့ ဘုတ်ခနဲ ကျလာ၏။

ဆင်ဆိုးသည် ကပျာကသီ လူးလဲထနေသည့် ကျားကောင်ကို သူ၏ ခြေထောက်ကြီးနှင့် ဖိနင်းကြိတ်ရန် ကြိုးစားလိုက်ငြား ကျားကောင် သည် လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ထွက်သွားတော့၏။

အတော် ပါးနပ်သော ကျားကောင်ဖြစ်သည်။ ဆင်ဆိုး၏ မမြင် ရသော မျက်စိအခြမ်းဘက်သို့ နေရာယူလျက် တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်၏ မုဆိုးသက်တမ်းတစ်လျှောက် ကျားနှင့်ဆင် တိုက်ပွဲကို သည်တစ်ကြိမ်တွင်သာ မြင်ဖူးလေခြင်းဖြစ်တော့၏။

သူတို့ သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သည် ပွဲကြည့်ပရိသတ်ဖြစ်သည်။
ဆင်ဆိုးသည် ရှေ့ခြေတစ်ဖက် ပြောဆိုသောသံကြောင့် တိုက်ကွက်
ပျော့နေ၏။ သို့သော် ဆင်ဆိုးသည် မာန်တော့ မလျှော့ချေ။

ကြောက်ခမန်းလိလိ တိုက်ခိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကျားကောင်
သည်လည်း ဆင်ဆိုး၏ ခြေကန်ချက်၊ နှာမောင်းဖြင့် ရိုက်ချက်၊ အစွယ်
၏ ထိုးချက်များ ခံရသလို ဆင်ဆိုးသည်လည်း ကျားကောင်၏ ကုတ်ခြစ်
ခြင်း၊ ကိုက်ခဲခြင်းဒဏ်ကို လူးလိမ့်ခံနေရပြန်၏။

"ကဲ... ကိုပိုက် တိုက်ပွဲကတော့ သရေဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါ
ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကပဲ ဒိုင်ပွဲရပ် လုပ်ရတော့မှာပဲဗျာ"

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး သူ၏ သေနတ်ပြောင်းဝကို တိုက်
ပွဲရှိရာသို့ ထိုးချိန်လိုက်၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း သူ့နှယ် ဆင်ဆိုးထံသို့ ထိုးချိန်လိုက်၏။
ပစ်မှတ် ငြိမ်သွားသည်နှင့် လက်ညှိုးလေးကို ကွေးချလိုက်
တော့သည်။

"ဒီနဲ့"

"ဒီနဲ့"

လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ဆင်ဆိုးထံသို့ ကျည်တစ်တောင့် ပစ်
လွှတ်လိုက်တော့၏။

ဆင်ဆိုး ခွေလဲသွားတော့၏။

"ဒီနဲ့"

"ဒီနဲ့"

တစ်ချက်စီ ထပ်ပစ်လိုက်ကြပြန်၏။ ဆင်ဆိုး ငြိမ်သွားချေပြီ
ဖြစ်သည်။

ကျားကောင်သည် ကျွန်တော်တို့ ပထမ တစ်ချက်စီ ပစ်လိုက်
ကတည်းက ထွက်ပြေးသွားပြီး ဖြစ်တော့၏။

ဆင်ဆိုးဘဝ ဇာတ်သိမ်း သွားချေပြီ။ တောကိုမှီ၍ ဝမ်းစာရှာ
ဖွေကြသူတို့ အဖို့တော့ဖြင့် ကောင်းသွားချေပြီပေါ့။

ကျွန်တော် ဆင်ပိုင်ကြီးအားပိုလိုကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူက
ပြုံးပြလေငြား မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ စီးကျနေတော့သည်။

ဪ... သူပိုင် ဆင်ကလေးကိုး။ သားဆိုး သမီးဆိုး လိုဖြစ်
နေသဖြင့် သံယောဇဉ်တော့ဖြင့် ရှိနေပေသည်။

"ဖထီ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ"

သို့သာပြောပြီး ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာလေးမှ တစ်လှမ်းချင်း
လျှောက်ထွက်ခဲ့ပေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်၏ အပြန်ခရီးသည် လေးဖင့်လို့
နေတော့၏။

ဆင်ဆိုးလေးသည် အသက်နှင့်ခန္ဓာ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့
တော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် သူ့အပါးမှ ခွဲခဲ့ပေမင့် သူနှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့
သော ကျားကောင်သည် သူ့အနားတစ်ဝိုက်တွင် ရှိနေ၏။

မကြာမီ ရောက်လာကာ ပွဲတော်တည်ပေလိမ့်မည်။

အတတ်ကြံ့၍ ဘီလူးဖြစ်ရသူ

မုဆိုး “မိုးကြွယ်” တစ်ယောက် နေဝင်ပြီ ဆိုသည်နှင့် လေချဉ်
တက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ဝါးခုတ်တဲများ ရှိရာသို့ ပြန်ဖြစ်အောင် ပြန်ခဲ့တော့၏။ သား
ကောင် ရသည်ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ၊ ဝါးခုတ်သမား အုပ်စုနှင့် နေ့စဉ်
အချိန်မှန် သောက်တတ်၏။ နို့မဟုတ်ပါမူ သူ့လက်တို့သည် အိမ်မြှောင်
အမြီးပြတ်နယ် တဆတ်ဆတ် ဟုန်နေတော့၏။

ဝါးခုတ်သမား တို့ကလည်း သူ့ကို မျှော်ကြ၏။ မငြိုမငြင်
ညည်းမညူ ကျွေးကြ မွေးကြ၏။

တကယ်တော့ မုဆိုးကြီးကို ဖားကြခြင်း ဖြစ်၏။ အသားလို၍
အရိုးတောင်း ဆိုသလို . . . အသားလို၍ အရက်တိုက် ကျွေးမွေး ဖားကြ
ခြင်း ဖြစ်၏။

“သည်မြိုင်သာယာတောမှာတော့ မုဆိုးကြီးကို မိမယ့်သူ ရှိမယ်
မထင်ဘူး”

“ဟိုနေက မုဆိုးကြီး... ယုန်ပစ်တာ မိုက်သဗျာ... ငြိမ်နေတဲ့ ယုန်လေးကို ခြောက်လှန့်ပြေးထွက်စေပြီးမှ ပစ်တာဗျာ... လက်မှန်းတည့်မှတည့်”

“ဒါ ဘာဟုတ်သေးလဲဗျာ... တောကြီးမြွေဟောက်လို အဆိပ်ပြင်းတဲ့မြွေကိုတောင် ကျည်တစ်တောင့် အကုန်မခံဘဲ လျှပ်တစ်ပြက် အမြီးကို ဆွဲပြီး မွေ့ရမ်းလိုက်တာပဲ... ဒီတော့ မြွေက အဆိပ်တွေပြုတ်ထွက် သေသွားတော့တာပေါ့... ရဲမှရဲဗျာ... သတ္တိကလည်း ကောင်းကွီး”

သို့ အရက်ဝိုင်းတွင် ပြောသည် စကားများကို သူ ပိုသဘောကျပုံ ပေါ်၏။ နှစ်သက်နေပုံရ၏။ သာယာနေဟန် တူ၏။

တကယ်တော့ ဝါးခုတ်သမားတွေသည် သူတို့ အသားရလို့မူ အတွက် မြှောက်ပင့် ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကြာလာတော့ ဝါးခုတ်သမားတစ်စုကို သူတပည့်သားမြေးများ လို ထင်မှတ်လာတော့၏။

အောက်ခြေ လွတ်လာ၏။ ဘဝင်တွေ တက်လာ၏။ ဝါးခုတ်သမားတွေကလည်း ဘာနှစ်နာမှာ မှတ်လို့... မုဆိုး ဖိုးကြွယ် ပစ်ရသမျှ သားကောင်မှန်သမျှ သူတို့ စားနေရသည်ပဲ။

နောင်တော့ကာ သူသည် မြိုင်သာယာတောတွင် ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်လိုသည်ကြောင့် ဝါးခုတ်သမားတွေကို အမဲလိုက်စေ၏။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်သည် မြိုင်သာယာတောတွင်းရှိ သားကောင်အားလုံး သူသာလျှင် ရရှိနိုင်ရန် ဖြစ်၏။

အခြား မုဆိုးများကို စားကျက် မပေးလို၍ ဖြစ်သည်။

အခြား မုဆိုးများနှင့် ယှဉ်လျှင် သူသည် ပြိုင်ဘက် မဟုတ်မှန်း သူတို့ယ်သူလည်း သိသည်။

မြိုင်သာယာတောတွင် ကျက်စားသည့် မုဆိုး အတော်များများ သည် သူ့လို မဟုတ်။ တစ်ခုကောင်းသာလျှင် လက်ကိုင်ထားတတ်ကြ

သည်။ ဆိုပါစို့-

ကျားပစ်မုဆိုးဆိုလျှင် ကျားကိုသာ အဓိကထား ပစ်ကြ၏။

ဆင်ပစ်မုဆိုးဆိုလျှင်လည်း သို့အတူ ဖြစ်၏။

ယုန်လိုက်မုဆိုး ဆိုလျှင်လည်း သူ၏ အမဲလိုက်ခွေးကို ယုန်အနံ့ခံကောင်းအောင် လေ့ကျင့်ပေးလျက် ယုန်ကိုသာ အဓိကထား လိုက်ကြ၏။

ဖိုးကြွယ်ကတော့ သိန္နယ်မဟုတ်။ သူသိ၊ သူတတ်၊ သူတော် ဆိုပြီး အကုန်လုပ်တော့၏။ သို့ကြောင့် သူ့တွင် တစ်ခုကောင်းမရှိ။ သို့ကြောင့်လည်း “ဖိုးကြွယ်လား... မဆိုးပါဘူး” ဆိုသည့် အသိအမှတ်ပြုသံသာလျှင် သူ ကြားရသည်ဖြစ်၏။

“ဆရာ ဖိုးကြွယ်က ကျားမုဆိုးထက် သာတာပေါ့ဗျာ... အဲဒီလူက ကျားသာနိုင်တာ၊ ဆရာဖိုးကြွယ်က ယုန်ဆိုယုန်၊ စိုင်းဆိုစိုင်း၊ ပြောင်ဆို ပြောင် ဟုတ်တယ်မို့လား”

“ဆရာရေ... နက်ဖြန်ခါ ယုန်သားလေး အမြည်းလုပ်ရလျှင် ကောင်းမယ်” ဟု ပြောလိုက်ကြလျှင် နောက်တစ်နေ့ တွင် သူသည် ယုန်သားကို ရအောင် ပစ်ခတ်လာတော့၏။ ရံခါဆိုလျှင် အကြောင်းမဟုတ်၊ နောင်တော့ကာ သူ ဘယ်လောက် လက်မှန်းတည့်တည့် သားကောင်တွေ့လျှင် ဘယ်လိုလုပ် ပစ်ရပါတော့မည်နည်း။

“ဆရာဖိုးကြွယ် ခုတလော စိတ်တွေ ထွေပြားနေလို့ ထင်တယ်။ ဝံ့သားပစ်ခဲ့မယ်ဆိုပြီး ဖွတ်သားပဲ ပါလာပါကလား”

သည်သို့မျိုး မကြာခဏ ဖြစ်လာသည်တွင် သူသည် သူ့နောက်ပါ အခြွေအရံများ သူ့ကို ခွာထွက်သွားမည် ကြောက်လာသဖြင့် အကြံအပန် လုပ်လာတော့၏။

“ကျားသားလေး စားဖူးချင်လိုက်တာ ဆရာရယ်”

သို့ ဆိုလာတော့ သူသည် ကျားမုဆိုးထံ သွားတော့၏။

“ကိုကြီးရယ်... ကျွန်တော် ကျားမပစ်ဖူးတော့ကာ အလိုလို နေရင်း သွေးလန့်နေတယ်... ကျားသားလည်း စားချင်လိုက်တာ”

သို့ ညည်းပြသည်တွင် “ကျားမုဆိုး” က သူ့အား မုဆိုးချင်း သဘောထား လေးစား ခင်မင်မှုဖြင့် ကျားသားလေး ပေးလိုက်သည်တွင် သူသည် ဝါးခတ်သမားတို့ပိုင်းတွင် “ရော့ဗျာ... ဒါ ကျုပ် ပစ်ရလာတာ၊ ကျုပ်လည်း ကျားပစ်တတ်ပါသဗျာ၊ ဟိုပေး သည်ပေးနဲ့ မိတ်ဆွေတို့အတွက် မနည်းချန်လာရတယ်” ဟုဆိုကာ ကျားမုဆိုး ပေးလိုက်သည့် ကျားသား ကို သူပစ်ရလေဟန်ဖြင့် ကြွားဝါပြောတတ်လေတော့၏။

သို့နည်းဖြင့် လိုအပ်လာလျှင် လုပ်တတ်လာတော့၏။ ဝါးခတ် သမားတို့သည် မိမိဖုလား ဝါးခတ် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းတို့ မလုပ်လေ တော့ဘဲ ဖိုးကြွယ်ထဲတွင် တပည့်ခံကာ မုဆိုးအလုပ်ကို လုပ်လာကြတော့ ၏။ အကုသိုလ် အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပြုလာကြတော့၏။ သည်တော့ မြိုင်သာယာတော့တွင်းရှိ သားကောင်ကြီးငယ်တို့ သည် ဒုက္ခဆိုးကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရတော့၏။

သေနတ်ပစ် ကျွမ်းကျင်ခြင်း မရှိကြသည့်ကြောင့် သားကောင် တို့သည် အသက်ဘေးမှ ကင်းလွတ်ကြခြင်း ဒဏ်ရာ အနာတရကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် ဖျက်စီးကြရတော့၏။

တစ်ချက်တည်းဖြင့် အသေ သတ်နိုင်ကြလျှင် အကြောင်း မဟုတ်။ ယခုတော့မူ မျက်လုံးကန်းသွားခြင်း၊ ခြေလက် ကျိုးသွားခြင်း စသည့် ဒုက္ခဆိုးကြီးများနှင့် နေထိုင်သွားကြရတော့၏။

သည်တော့ ဘာဖြစ်လာလဲ... “တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပါ” ဆို သလို ကျားဖျိုသည် ကျားနာ ဖြစ်သွားသည်တွင် အားအင်တို့ ချိန်သွား သည်ကြောင့် ယခင်ကလို ဖျတ်လတ်သန်မာခြင်း မရှိလေသဖြင့် ရွာနား တစ်ဝိုက်တွင် လာရောက် စားကျက်ချတတ်တော့၏။ သည်အခါ အိမ် မွေးနွား၊ ကွဲတို့အပြင် လူတို့သည်ပင် ဒုက္ခဆိုးနှင့် ကြုံရတော့၏။

မုဆိုးတွေ မှီလိုပေါက်လာတော့ တောမှောက်ခံရခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ လက်မှန်း မတည့်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ လူသား ချင်း မှားယွင်း ပစ်ခတ်မိသည့် အဖြစ်မျိုး မကြာခဏ ဆိုသလို ဖြစ်လာရ တော့၏။

သည်သို့ဖြင့် မုဆိုးဖိုးကြွယ်တစ်ယောက် အလှမ်းကျယ် အလယ် လတ် ဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။ ကိုယ့်အတတ် ကိုယ်စူးခဲ့ရတော့၏။

မုဆိုးတစ်ဖြစ်လဲ ဝါးခတ်သမားလေး စိန်ကုလားသည် သူ့ စိတ်သို့ ဝါရင့် မုဆိုးကြီး တစ်ယောက်နယ် သဘောပိုက်ကာ ဖိုးကြွယ်၏ ဆန္ဒကို ပုံရိပ်ထက် ထမ်းကာ မြိုင်သာယာတော့အတွင်း ဝင်ခဲ့လေ၏။ သူ့ဆရာ ဖိုးကြွယ် သင်ပေးထားသည့် အမဲပစ်ပညာဖြင့် ဂျီတစ်ကောင် တော့ဖြင့် မတော်တရား ပစ်ခတ်ရရှိဖူးသည်ကြောင့် ဆောင့်ကြွားကြွား ဖြစ်နေတော့၏။

တစ်နေ့ကုန် မြိုင်သာယာတော့အတွင်း လျှောက်ခဲ့ခြင်း မည် သည့်သားကောင်မှ မတွေ့လေသည်ကြောင့် ပစ်ခွင့် မကြုံခဲ့ချေ။ သူ ဆာ လောင်နေပြီလည်း ဖြစ်သည်ကြောင့် စိတ်တိုနေသည်လည်း ဖြစ်၏။

“ကျွံ... ကျွံ... ကျလို့... ကျလို့”

“ကျွံ... ကွံ... ကွံ”

မမျှော်လင့်လေဘဲ ရေအိုင်လေးတစ်ခုတွင် တောဝက် လေး ကောင်ခန့်ကို တွေ့လိုက်သည်ကြောင့် စိန်ကုလား ပျော်သွားမိသည်။

ဟုတ်ပြီ... သုံးကောင်ပြု ရှိရာသို့ မုဆိုးဒူးထောက် ထိုင်ကာ သေနတ်ပြောင်းကို ထိုးချိန်လိုက်၏။

ဝက်ဖျိုလေးတွေ ဖြစ်၍ ခပ်သေးသေး ဖြစ်ကြခြင်း ကော့ထောင် နေသည် ဝက်စွယ်တို့သည် ချွန်မြဲနေကြတော့၏။

“ချောက်”

သေနတ် မောင်းတင်လိုက်သံကြောင့် ဝက်ဖျိုတို့သည် သူ့အား

လှည့်ကြည့်လာကြတော့၏။

ထိုအချိန်မှာပင် သူသည် သေနတ်မောင်းထိန်း ခလုတ်ကို ဆွဲ
ညစ်လိုက်တော့၏။

“ဒိန်း”

ကွဲ... ကွဲ... ကွဲ... ကွဲ... ကျလို့...

“ကွဲ”

သေနတ်ကိုင်ထားသော သူလတ် ခါသွားတော့၏။ ပြောင်းဝ
မှ ပြေးထွက်သွားသော ကျည်ဖူးသည် ပစ်မှတ်ကို လွဲချော်သွားတော့၏။

တောဝက်တို့သည် ပြင်းထန်သော ယမ်းအား ပေါက်ကွဲသံ
ကြောင့် ဆူညံစွာ အော်ဟစ် ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

“ဟာ...!”

စိန်ကုလား အတော် စိတ်ပျက်သွားသည်။

စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ရှိင်ဖယ်ကို ထမ်း၍ ဆက်လျှောက် ခဲ့တော့
သည်။ ဝက်ကောင်တို့ ရေသောက်နေသည့် အိုင်လေးနား အရောက်တွင်-

“အား”... “အား”... “အား...” ရယ်လို့ လူတစ်ယောက်
ညည်းညူသံကြောင့် မျက်လုံး ပြူးသွားတော့၏။

အသံလာရာသို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်!”

ကြိမ်နွယ်အုပ်ပင် နောက်ကွယ်မှ ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် သူသည်
ကယုာကသီ ကြိမ်နွယ်အုပ်ပင်နောက် သွားလိုက်သည်။

“ဟာ!”

မုဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့၏။ ထိုသူ့နံဘေးတွင် နှစ်လုံး
ပြူး သေနတ်တစ်လက် ရှိနေ၏။

သူ ပစ်လိုက်သော ကျည်သည် တောဝက်ကို မထိလေဘဲ ကျော်
ထွက်သွားကာ ကြိမ်ပင်အုံ့နောက်ဘက်ရှိ နှစ်လုံးပြူးကိုိုင် မုဆိုးအား လွဲ

ချက် မှန်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“သွားပြီ... ငါတော့ သွားပြီ... ငါတော့ ထောင်ကျတော့
မယ်။ လူသတ်မှု ဖြစ်သွားပြီ” ဟု စိတ်မှ ရေရွတ် ညည်းညူကာ ထိုနေရာ
ဝစ်ဝိုက် လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး ဘယ်သူမှ မမြင်ဟု တွက်လိုက်ကာ
ခိုနေရာလေးမှ လှည့်ကာ ပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။

စိန်ကုလားတစ်ယောက် ထိုဖြစ်ရပ်ဆိုးကြောင့် လွန်မင်းစွာ
ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေတော့၏။

ငါ ရွာပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ငါ တစ်နေရာသွားမှ ဖြစ်မယ် ဆိုပြီး
သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ကို သူ့အပြန်လမ်းပေါ်တွင်ရှိ ဆူးချုံတစ်ခုတွင်း
ဝစ်ထည်ကာ ရွာလမ်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်သို့ ပြေးထွက်သွားလေ
တော့သည်။

ထိုညတွင် ဝါးခုတ်သမားတို့ တဲစုတွင် ရှိနေသည့် ဖိုးကြွယ်သည်
သူ့တပည့်လေး စိန်ကုလားကို တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေတော့၏။

“ဆရာ... ဒီကနေ့ စကားနည်းပါကလား... ဘယ်လို ဖြစ်
တာလဲ နေမကောင်းဘူးလား...” သို့ မေးလာသည်ကြောင့်-

“အော်... ဟုတ်ပါဘူး... သူ့ကြီးကတော်က ကျုပ်ကို
အောက်ချေးခါး လိုချင်တယ်ဆိုလို့ နက်ဖြန် ဘယ်တော့ဘက် သွားလျှင်
ရှိင် ကောင်းလိမ့်မလဲ စဉ်းစားနေလို့ပါ” ဟု ပြောလိုက်၏။

တကယ်တော့ သူ့တပည့်လေးကို သေနတ် ပေးလိုက်သည်ကိုစွဲ
ကြောင့် ယခုထိတိုင် ပြန်မလာသေးသည်ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ နေခြင်းကို
စွဲပြောရန် ဝန်လေးနေခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ပြောလိုက်လျှင် အကယ်၍ တောတောင်အတွင်း စိန်ကုလား
တစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လျှင် သူ့တာဝန် ဖြစ်မည်စိုး၍ မပြော
လေခြင်း ဖြစ်တော့၏။

သို့ဖြစ်၍ နောက်တစ်နေ့ စောစော သူသည် မြိုင်သာယာတော

www.burmeseclassic.com

အတွင်း ဝင်ခဲ့လေတော့၏။

တောအတွင်း စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် “ဝူး” “ဝူး” “ဝူး” ရယ်လို့ အသံ ပေး လျှောက်ခဲ့ရာမှ ဆူးခြုံနွယ်တစ်ခုပေါ်တွင် တင်နေသည့် သူ့သေနတ်ကို တွေ့လိုက်သည်တွင် ရင်ထိတ်သွားတော့၏။ သို့ဆိုပါလျှင် စိန်ကုလား တစ်ယောက် ကျားဆွဲခဲရလေပြီလား မသိဟု ထင်လိုက်မိသည်တွင် ပို၍ စိတ်ဆင်းရဲ ရပြန်တော့၏။

ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် သူ့သေနတ်ကို ယူကာ ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်၏။

သူ့သေနတ်ကို လမ်းသွားရင်း သေချာ စစ်ဆေးလိုက်သည်တွင် ကျည်တစ်တောင့် မရှိတော့သည်မှလွဲ၍ အကောင်းပတ် ရှိနေခြင်းကြောင့် အနည်းငယ်တော့ဖြင့် စိတ်အေးခဲ့ရသည် ဆိုငြား ကြိမ်နွယ်အုံ နောက်ဘက် ရှိ လူသေအလောင်း တွေ့လိုက်သည်တွင် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားလေ တော့သည်။

သူ သိလိုက်ချေပြီ။ စိန်ကုလား သူ့ကို ဒုက္ခလှလှကြီး ပေးသွားလေပြီ။

မဟုတ်မှလွဲ၊ သူ့သေနတ်တွင်းမှ လျှော့နေသည့် ကျည်တစ်တောင့်သည် ထိုလူသေ၏ ရင်ညွန့်ထဲတွင် ရှိနေပေလိမ့်မည်။

သူ ဘယ်လိုလုပ်ရမည် မသိတော့။

သို့ကြောင့်...

* * *

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် မြိုင်သာယာတောမှ မုဆိုးဖိုးကြွယ် ပြောပြခဲ့သည့် သူ့ဇာတ်လမ်းဆိုးကြီးကို နားထောင်ပြီးသည်နှင့်-

“ကဲ... လာဗျာ... ဒီကိစ္စ လတ်တလော ကိုဖိုးကြွယ် လုပ်ရမှာ ရဲစခန်း အကြောင်းသွားကြားဖို့ပဲ... လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျား အချုပ်ထဲမှာ ခဏနေရမှာ သေချာတယ်... ခင်ဗျား ပြောတာတွေ

အမှန်သေချာတယ် ဆိုလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တောထဲမှာ စိန်ကုလားကို တွေ့အောင် လိုက်ရှာပေးနိုင်ပါတယ်”

သို့နွယ် ပြောလိုက်သည်တွင်-

“ဘယ်တတ်နိုင်တော့မှာလဲဗျာ... ကိုပိုက်တို့ ပြောသလိုပဲ လိုက်နာရတော့မှာပေါ့...”

သို့ဖြင့် ဖိုးကြွယ်ကို ကျွန်တော်တို့သည် ဥက္ကံရဲစခန်းသို့ လိုက်ပို့ ပေးခဲ့ကြ၏။ ဖိုးကြွယ်အား အမှုဖွင့်စေခဲ့၏။

အားချင်း ဆိုသလို ရဲစခန်းမှ သေသူ အလောင်းကို သွားကောက်ခဲ့ကြတော့၏။

“ကျွန်တော့်ကို ကူညီကြပါဦးဗျာ... တရားခံ စိန်ကုလားကို လိုက်ရှာပေးကြပါ... ဒါမှ ကျွန်တော် အချုပ်က ထွက်ရမှာ”

ယောက်ျားရင့်မာကြီး ဖြစ်ငြား ငိုကြွေးနေသည့် ဖိုးကြွယ်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ သူ ပြောသည်မှာ အမှန်ဖြစ်နိုင်၏ ဟုတွက်ကာ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် မြိုင်သာယာတောအတွင်း တရားခံ စိန်ကုလားကို ရှာဖွေရန် ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

“ကိုလင်းရေ... တောထဲသာ ထွက်လာရတယ်... စိန်ကုလားကို ဘယ်လိုက်ရှာရမှန်း မသိဘူးဗျာ... ကျွန်တော်တို့က တောထဲ လိုက်ရှာနေပေမယ့် သူက မြို့ထဲ ရွာထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေလျှင် ဘယ်နယ် လုပ်ပါ့မလဲ”

“ဒါများ ကိုပိုက်ရယ် မပူစမ်းပါနဲ့... တရားခံဆိုတာ အမြဲတမ်း သွေးလန့်နေတာ... လူကြား သူကြား ပိုတောင် ရှောင်ကြသေးတယ်။ စိန်ကုလားက ဝါးခတ်သမား ဆိုတော့ တောတောင်ထဲမှာပဲ ရှိဖို့များတယ်။ ပြီးတော့ အခင်းဖြစ်နေရာကို ရောက်လာမှာ သေချာတယ်ဗျ”

“ဘာကြောင့်များတုန်း ကိုလင်းရဲ”

“ဘယ်လို အမှုအခင်းဖြစ်ဖြစ် သဲလွန်စ ဆိုတာ ရှိတာမှည်း

လေ”

ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အခင်းဖြစ်နေရာသို့ လာခဲ့ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ မြိုင်သာယာ သူကြီး ဦးငြိမ်းသူ ပါလာ၏။ နေ့လယ်ခင်းလောက်တွင် အခင်းဖြစ်နေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။

အလောင်း တွေ့ရှိသည့် ကြိမ်နွယ်အုံပင် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မည်သည့် သဲလွန်စမျှ မတွေ့ရချေ။ ရဲစခန်းမှ အလောင်းလာကောက်စဉ်က ရရှိကောင်း ရရှိသွားကြပေလိမ့်မည်။

သေနတ် ပြန်တွေ့သည့် ချုံနွယ်ပင်အတွင်းတွင် စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာလိုက်သည်တွင် ဆင်မြီးလက်စွပ်လေး တစ်ကွင်း ရလိုက်တော့၏။

“သူကြီး စိန်ကုလားကို ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့နော်...”

ကျွန်တော်က ထိုလက်စွပ်လေးကို သူကြီးအား မပြသေးဘဲ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“သိတာပေါ့ကွယ်... ငါ့အိမ် အမြဲ ဝင်ထွက်သွားလာနေတာပဲ”

“ဟုတ်ပြီ... စိန်ကုလားက ဆင်ဦးစီး လုပ်ဖူးလား” မေးလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း”

“နို့ဖြင့် ဆင်သမားတွေနဲ့ကော ပတ်သက်မှု ရှိသလား”

သူကြီးသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး..

“အင်း သူ့သူငယ်ချင်းလေး တစ်ယောက်ကို အိမ်ခေါ်လာပြီး ဧည့်စာရင်း တိုင်ဖူးတယ်။ လှည်းကူးဘက်က ဆင်ဦးစီးလေးတဲ့... ငါ့သမီးလေးအတွက်တောင် ဆင်မြီးအစစ်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ လက်စွပ်တစ်ကွင်းတောင် ပေးသွားသေးတယ်”

သူကြီး စကားကြောင့် ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ပြီးမှ-

“ဟုတ်ပြီ... သူကြီးရဲ့ သမီးလေးကို ဘယ်သူက ပေးတာလဲ”

“စိန်ကုလားက သူ့လက်မယ် စွပ်ထားတဲ့ ဆင်မြီးလက်စွပ်ကို ချွတ်ပေးတာပေါ့... သူ့လက်သန်းမှာ စွပ်ထားတာကို ချွတ်ပေးတာ။ သူ့မယ် တစ်ကွင်း ကျန်နေသေးတာ ငါသတိထားမိတယ်”

“ဟုတ်ပြီ... နို့ဖြင့် ဒီလက်စွပ်က ဆင်မြီးအစစ်နဲ့ လုပ်ထားတာ ဟုတ်မဟုတ် ကြည့်ပေးစမ်းပါ” ရယ်လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော်က လက်တွင် ဖွတ်ကိုင်ထားသည့် ဆင်မြီးလက်စွပ်လေးကို ပေးလိုက်၏။

သူကြီးက ကျွန်တော် ပေးလိုက်သည့် ဆင်မြီးလက်စွပ်လေးကို သေချာ ကိုယ်တွယ်ကြည့်ပြီး “ဒါ ဆင်မြီးအစစ်နဲ့ လုပ်ထားတာ” ဟု ပြော လာတော့၏။

သည်တော့မှ ကျွန်တော် ဘယ်က ရလိုက်သည်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ... နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် တရားခံအစစ်တ စိန်ကုလား ဖြစ်နေပြီပေါ့...”

“အင်း စိန်ကုလားတော့ စိန်ကုလားပဲ... နို့ပေမယ့် သူ့ကို ရှာတွေ့မှ တရားခံအစစ် ဘယ်သူဆိုတာ သိနိုင်မှာ”

“သူ့ကို ဘယ်လိုက်ရှာမလဲ...”

“ဘယ်မှ လိုက်ရှာစရာ မလိုဘူး... ဒီနားကို သူ ပြန်လာမှာ သေချာတယ်”

သို့နွယ်ပြောပြီး ကျွန်တော်သည် သေနတ် ပြန်တွေ့သည့်နေရာကို လှမ်းမြင်လောက်သည့် ပုန်းကွယ်နေစရာ နေရာတစ်ခုကို ရှာလိုက်သည်။ ဟုတ်ပြီ... တွေ့ပြီ... တစ်ဘက်တောင်ကြောလေး အစပ်တွင် ပေါက်နေသည့် ကျွန်းပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်ခြေကို ရှင်းလင်းကာ နေရာသတ်မှတ်လိုက်၏။ ထိုကျွန်းပင် နောက်ကွယ်မှ နေ၍ ကြည့်လိုက်မည် ဆိုလျှင် ထိုချုံနွယ်ပင်ကို မိုး၍ မြင်ရ၏။

“ဒီနေရာလေး ဘယ်လိုလဲ ကိုလင်း”

“ကောင်းတယ်”

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြောလေးပေါ်ရှိ ကျွန်းပင်ကြီးနောက်ကွယ်တွင် ဝါးကြမ်းလေး ခင်းလိုက်၏။ သုံးယောက်စာလဲလျောင်းနိုင်သည့် အကျယ်အထိ မြေပေါ်တွင် ခင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“မီးဖိုလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

သူကြီးက မေးလာ၏။

“ဖြစ်ပါတယ်... သူလာလျှင် နေပဲလာမှာ ည လာမှာမှ မဟုတ်တာချည်း၊ တဲထိုးလို့သာ မဖြစ်တာ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် သူကြီးသည် နီးစပ်ရာမှ ထင်းခြောက်တုံးများကို ရှာဖွေစုဆောင်းလေတော့၏။

“ကဲ... ကိုလင်းရေ အချိန်လေးရှိတုန်း ရေချိုးဆင်းရင်း သားကောင်လေး ဘာလေး ရှာကြတာပေါ့... ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းရှိရာဘက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် မည်သည့် သားကောင်မျှ မတွေ့ပါချေ။ သို့ဖြစ်၍ ချောင်းတွင်း ရေဆင်းမစိမိမီ ချောင်းတစ်ဘက်တမ်းပေါ် တက်၍ ဟိုနားသည်နား လျှောက်ခဲ့ကြ၏။

တံအားလျော်စွာဖြင့် တောင်လိပ် တစ်တောင်တော့ဖြင့် သေနတ် တစ်ချက် မဖောက်ရလေဘဲ ရလိုက်၏။

ရေချိုးပြီးအပြန် မြောင်လေးတစ်ခု အတွင်းရှိ ကျောက်အိုင်လေးမှ နှစ်ချို့ ငါးရဲ့ ခေါင်းတိုကြီးများလည်း ရလိုက်သည် ဖြစ်၍ လိပ်သားမစားသော သူကြီး ဦးငြိမ်းသူအတွက် အဆင်ပြေသွားတော့၏။

ထိုည ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် လိပ်သားမီးကင်၊ ငါးကင်တို့ကို အမြည်းလုပ် အေးဆေးစွာ သောက်စားလိုက်ကြ၏။ ဦးငြိမ်းသူသည် တစ်ခွက်တစ်ဖလားတော့ဖြင့် ဝင်အားပေးလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ သောက်စားနေစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်သည် ပုရစ်သံ၊ ပုစဉ်းရင်ကွသံတို့ဖြင့် ဆူညံနေပေ၏။ ထိုသည်ကြားမှ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံရောက်လုတွင်မှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ရတော့၏။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ “ဣတ္” ရယ်လို့ ဝါး ကြမ်းခင်း လှုပ်သွားခြင်းကြောင့် လန့်နိုးခဲ့ရတော့၏။ အိပ်လျက်မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူကြီး “ဦးငြိမ်းသူ” သူ၏ နှစ်လုံးပြု သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်၍ ကျွန်တော်တို့ ပစ်မှတ်ထားသည့် စိန်ကုလား ရောက်လာနိုင်သည်ဟု တွက်ထားကြသော ချုံပုတ် ရှိရာသို့ ထိုးချိန်လိုက်သည် ဖြစ်၍-

“ဘာတွေ့လို့လဲ သူကြီး”

အိပ်လျက်မှ မေးလိုက်သည်။

“ချုံပုတ်နားမယ် မည်းမည်းသဏ္ဌာန်တစ်ခု တွေ့လို့”

သို့သာ ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်က ကပျာကသီ လဲလျောင်းနေရာမှ ထလိုက်သည်။

သူကြီး ပစ်မှတ် ချိန်ထားရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဘာမျှ မတွေ့ပါကလား။

“ဒိန်း”

သူကြီး ဘာလို့ ပစ်လိုက်ပါလိမ့်၊ ဘာမှလည်း မရှိလေဘဲနှင့်။

“ထိသွားတယ်... ထိသွားတယ်”

သို့နယ် အော်ရင်း သူကြီးသည် ထိုနေရာလေးသို့ ဆင်းသွားလေသည်ကြောင့် ကပျာကသီ လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရ၏။

“ထိသွားတယ် ဆိုလျှင်ဖြင့်လည်း မနက် လင်းလင်းရှင်းရှင်းမှ သွားပါ သူကြီးရယ်... ခု မှောင်နဲ့မည်းမည်းဆိုတော့ အန္တရာယ် ရှိနိုင်တာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေမှ သူကြီးသည် “ဘာကောင်လဲတော့ မသိ

ဘူး၊ ပုံလဲကျနေတာပဲ” ဟု ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်ပင် မျက်လုံး အား မကောင်း၍ လား မှတ်လိုက်ကာ ထိုနေရာသို့ အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့် လိုက်ပြန်၏။

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူကြီး ဦးငြိမ်းသူတစ်ယောက် တောတောင် အတွေ့အကြုံ သည်တစ်ကြိမ်သာလျှင် ရှိလိမ့်မည်ဟု တွက် ဆလိုက်ပြီး ဖြစ်တော့၏။

သူ တောခြောက်ခံ နေရခြင်းသာလျှင် ဖြစ်တော့သည်။ “ကဲ.. သူကြီး ကျွန်တော်လည်း တွေ့တယ်... သူကြီး သိပ်တော်တယ်” ဟု ပြောကာ ပြန်အိပ်စေလိုက်တော့၏။

နံနက် မိုးလင်းသည်တွင် သူကြီး ဦးငြိမ်းသူတစ်ယောက် အသံ တစာစာဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်နေတော့၏။

“ညက အသေအချာ မြင်လိုက်ရတာပဲ... ငါ ပစ်လိုက်တဲ့ သားကောင်ကို တစ်ယောက်ယောက် ယူသွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်... မယုံ လျှင်ဖြင့် ဆရာပိုက်ကို မေးဈာ”

ဟု ပြောနေလေသဖြင့် ကျွန်တော် ကြိတ်ပြုံးမိတော့၏။ တကယ် တော့ ညကတည်းက ဘာကောင်မှ ရှိမနေပါချေ။

ကျွန်တော်တို့သည် မနေ့ညနေက ရထားသည့် လိပ်သားနှင့် ငါးကင်တို့ကိုသာ စားသောက်ကြပြီးလျှင် စခန်းနေရာလေးမှာပင် ငြိမ် သက်စွာ ချောင်းမြောင်း နေလိုက်တော့သည်။

နေ့မွန်းတည့်သည့်တိုင် ထူးခြားခြင်း အလျဉ်းမရှိ၊ နေ့မွန်းလွဲ လောက်တွင်မတော့ ထိုချုံပုတ်လေး ရှိရာသို့ ပိန်ပိန်ပါးပါး အသားမည်း မည်း အသက်အားဖြင့် လေးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိမည် လူတစ်ယောက် မောက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

“စိန်ကုလားဆိုတာ သူလား”

သူကြီးကို မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

စိန်ကုလား ဆိုတာ သိလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်သည် သေနတ် မြောင်းကို ထိုးချိန်လိုက်၏။

စိန်ကုလားသည် ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်နေသည်တို့ လုံးဝ သိပုံမပေါ်၊ သူလာရာလမ်း နောက်ဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး ဘေးဘီဝဲယာ သို့ မလုံမလဲဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့အား ခြေရာခံ လိုက်လာသူ မရှိ ဟု သတ်မှတ်လိုက်ပြီး ချုံပုတ်အတွင်း စေ့စေ့စပ်စပ် တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာနေလေ၏။ ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိသည်။

အတန်ကြာတွင် ချုံပုတ်ကြားမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ကုန်းကောက် လိုက်တော့၏။

သူ့မျက်နှာ ပြုံးသွား၏။

သူ ကျွန်တော် ထား... ထားလေသည့် ဆင်မြီး လက်စွပ်လေး ကို သူ၏ ဘယ်လက်သူကြွယ်တွင် စွပ်လိုက်ပြီး အားရ ကျေနပ်စွာဖြင့် ထိုနေရာလေးမှ လှည့်ထွက်လိုက်သည်နှင့်-

“ဒိန်း”

ကျွန်တော် ပစ်လိုက်သော သေနတ်သံကြောင့် စိန်ကုလား တစ် ယောက် လန့်ဖျပ်သွားကာ ငေးကြောင်နေလေ၏။

“ဟိတ်ကောင်... စိန်ကုလား မင်း အဲဒီမှာတင် ရပ်နေပါ”

သူကြီးက လှမ်းအော်ပြီး သူ့ထံသို့ ဆင်းသွားလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း စိန်ကုလားထံ သွား လိုက်၏။ စိန်ကုလားကို သူကြီးက လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ခိုင်းပြီး တုပ် နှောင်ချည်လိုက်တော့၏။ ပြီးလေမှ...

“မင်း... ငါတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ရမယ်... မင်းအပြစ်ကို မင်း ဝန် မခံတော့ကာ မင်းဆရာက မင်းကိုယ်စား အချုပ်အနှောင် ခံနေရပြီ၊ ကံ ဘယ်လို လုပ်မလဲ... မင်းဆရာကို မင်း ငဲ့ညှာသင့်ပါတယ်ကွာ”

သုကြီးက သို့ပြောလိုက်ပေမည် စိန်ကုလားသည် ငြင်းလည်း မငြင်း၊ ဝန်ခံခြင်းလည်းမပြု။

“ယောက်ျားဆိုတာ ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်ဝန်ခံရတယ်ကွ့ . . ကိုယ့် မိဘ ကိုယ့်ဆရာသမား၊ ကိုယ့်သားမယား အပေါ် သိတတ် နားလည်ရ တယ်။ ဒုတော့ ကြည့်စမ်း၊ မင်းဆရာက မင်းအတွက် အဖမ်းခံနေရပြီ။ သူ့မယ် သားနဲ့ မယားနဲ့ပါကွာ . . . မင်းက လူလွတ်ပဲ . . ကိုယ့်အပြစ် ကို သူများအပေါ် ပုံမချချင် ပါနဲ့ကွာ . . . ကိုယ့်ဆရာသမား ဆိုတော့ ပိုလို့ မလုပ်ကောင်းပါဘူး။”

ကျွန်တော်က သို့နယ် ရေပက်မဝင် ပြောလိုက်ပေမည် စိန် ကုလားက အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ် တစ်စုံတစ်ဦးအပေါ် နာကျည်းနေပုံ ဖြစ်သည်။ တကယ်လည်း မုဆိုးဖိုးကြွယ်တစ်ယောက် သူ့သေနတ်၊ သူ့ ကျည်ဆန် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် အလျှောက်ကောင်းလျှင်တောင်မှ လူသေ မှုဖြင့် ထောင်နန်းစံရမှာ သေချာသည်။ တရားခံ အစစ်အမှန်သာလျှင် သူ့ကို ကယ်နိုင်မယ် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် လမ်းတစ်လျှောက် စိန်ကုလားကို နားလည် စောင့် သဘောပေါက်အောင် ပြောနေရ၏။

“ကျွန်တော့်ဖာသာ ဝါးခွတ်နေတာ အကောင်းဗျာ . . . ဆရာ ဖိုးကြွယ်က မုဆိုးပညာ သင်စေပြီး မုဆိုးအလုပ် လုပ်ခိုင်းတော့ မဖြစ်သင့် တာတွေ ဖြစ်သွားရတာပေါ့ဗျာ . . . သမာအာဒိဝ လုပ်ကိုင်စားနေတာ ကောင်းလျက် ဒေဝဒတ်လို ဆရာကို ချည်းကပ်မိတော့ကာ အကုသိုလ် အလုပ်နဲ့ လုပ်ကိုင်စားခဲ့မိလို့ ဒုလို ဖြစ်ရတာပဲဗျာ . . . အဲဒီတော့ ကျွန် တော် လုပ်ရမှာ တစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်” ဟုပြောကာ ကျွန်တော်တို့အပါးမှ ပြေးထွက်သွားကာ မြင့်မားသော ချောက်ကမ်းပါးပေါ်မှ ခုန်ချကာ သေ ကြောင်း ကြံသွားလေတော့သည်။

“ဟာ!”

“ဟင်!”

“အလိုလေးဗျာ”

မထင်မှတ်သော လုပ်ရပ်ကို ရုတ်ခြည်း လုပ်သွားသည်ကြောင့် အားဆီးခွင့် မရလိုက်ချေ။

အတော် မိုက်လုံးကြီးတဲ့ သူပေပဲ။

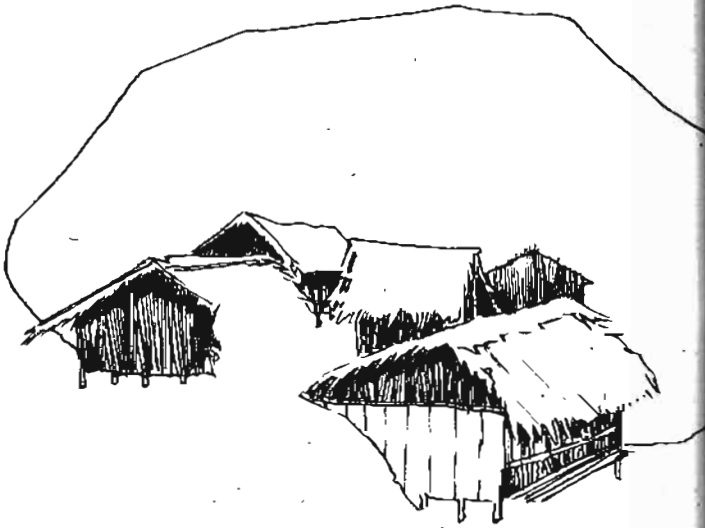
တကယ်တော့ စိန်ကုလားသည် သူ့အသက်နှင့် ရင်း၍ သူ့ ဆရာသမားကို ဒုက္ခပေးသွားခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

“အဲဒါပေါ့ ကိုပိုက်ရယ် . . . ကိုယ်ပျက်စီးရတာ အလိုလိုက် ချွန်းတဲ့ အမေကြောင့် ဆိုပြီး အမေ့နားရွက်ကို ကိုက်ဖြတ်လိုက်တဲ့ သား ဆိုးမျိုးထဲမှာ စိန်ကုလား ပါတာပေါ့”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ချောက်ကမ်းပါးအောက်ဘက် ရေခမ်းနေသည့် ချောင်းအတွင်းရှိ ကျောက် စုးကျောက်ခဲတို့ကြားမှ မှောက်လျက် သွေးသံရဲရဲ ကြားမှ သေဆုံးသွား ခဲ့ပြန်သည့် စိန်ကုလားကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုနေရာလေးမှ လှည့် ထွက်ခဲ့တော့သည်။

အဓိက တရားခံအစစ် သေဆုံးသွားပြီ ဆိုတော့ မုဆိုးဖိုးကြွယ် နှင့် ရှေ့ရေးသည် မကောင်းချေပြီ၊ မနည်း ရှင်းရပေတော့မည်။

ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ။ ဖိုးကြွယ်သည် တကယ်တော့ သူ့ ကြမ္မာ သူ့ဖန်တီးခြင်းသာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

သံယောဇဉ်ကြိုးလေးတစ်မျှင်

ဥက္ကံချောင်းမကြီး၏ ချောင်းလက်တက် ဖြစ်သည့် “စဉ့်တိုး” ချောင်းတွင် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော် ရောက်နေသည်မှာ နှစ်ရက်ခန့် ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုချောင်းဝှဲ၊ တောင်ကြောစွယ်ထိပ်တွင်ရှိ ဝါးခုံတံလေး တွင် သောင်တင်နေကြရခြင်းသည် မိုးမပြတ် ရွာနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

တဲရှင် ဝါးခုံတံသမား “ဖိုးမုန်း” သည် ကျွန်တော်တို့ကို မညည်း မညှု လက်ခံကျွေးထားလေ၏။ သူသည်ပင် စားစရာဆိုလို့ ရေစိုဆန်နှင့် ပိစိမ်းစားသာလျှင် ရှိ၏။

မိုးသည် နှစ်ရက်ခန့် သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေသည်ကြောင့် ဘယ်လိုမှ သားကောင် ပစ်မရ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ဟင်းလျာ အလိုငှာ မျှစ်တော့ဖြင့် ရှိ၏။ ပြုတ်စားလိုက်၊ ချက် စားလိုက်၊ ကြော်စားလိုက်ဖြင့် မျှစ် သံသရာလည်နေရ၏။

“ဆရာကြီးတို့ စားကြဗျာ... မြန်ရာ ဟင်းကောင်းပေါ့” ဆိုကာ သူ့ခမြာ စေတနာ ထက်သန် ရှိချေ၏။

ထိုစဉ် စဉ်အိုးချောင်းတွင် ဝါးပေါ်ခြင်းကြောင့် မျှစ် လှိုင်လှိုင်ပေါ်
ချေ၏။ သည်တော့ တောဝက်တို့ လာတတ်သည်ပဲလေ။

ခက်သည်ကား... မိုး သည်းသည်း ရွာခြင်းကြောင့် ထိုဝဲလေး
မှ ခွာမရ ဖြစ်ရ၏။ သည်သို့ကြောင့် မိုးမုန်း ရွာကျွေးသည် မျှစ်ကိုသာ
ပုံစံ အမျိုးမျိုး လုပ်စားရတော့၏။

တောသည် မိုးသားတို့ အံ့ဆိုင်း ခံနေရခြင်းကြောင့် အမှောင်ကျ
လို့နေ၏။ လွမ်းစရာ ဆွေးစရာ ဖြစ်နေတော့၏။

မိုးမင်းကြီးရယ်... မိုးကို တိတ်ပေးပါတော့ ဟု အော်ဟစ်နေရ
မလို ဖြစ်တော့၏။

မိုးမုန်းကတော့ မိုးထဲလေထဲ သွားလိုက်၊ လာလိုက် သီချင်းလေး
တအေးအေးဖြင့်ပင်။

မိုးအဆက်မပြတ် ရွာခြင်းကြောင့် တောင်ကျရေတို့ စီးလာချေ
၏။ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် စီးလာခြင်းကြောင့် မြောင်းကူးမရ၊ ချောင်းကူးမရ
ဖြစ်ချေ၏။ စဉ်အိုးချောင်းမှ ရေဒလဟော စီးကျလာသလို ဥက္ကံချောင်းမ
ကြီးသည်လည်း ဝါးလုံးထိုး စီးဆင်းနေလေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ တဲလေးသည် မလုံမလဲ၊ ညဆိုလျှင်ပင် ကောင်း
ကောင်း အိပ်စက်ရခြင်း မရှိ၊ မိုးယိုသည်ကြောင့် အခက်တွေ့ရချေ၏။

ရဲခါ ဆိုသလို တောင်ကျရေနှင့်အတူ ဂျီ(ချေ)လေး ယုန်ငယ်
လေးနှင့် မြွေဆိုး အချို့ မျှောပါလာတတ်၏။

သဘာဝ ရေဘေးဒဏ် သူတို့ ခံစားနေရသည်ပဲ။
သို့အတူ ကျွန်တော်တို့သည်လည်း အထိုက်အလျောက် ခံနေရ
ပေတော့၏။

အဓိက “ဝီစကီ” ပြတ်နေခြင်းပင်။

တတိယမြောက်နေ့တွင် မိုးစဲလုမတတ် ဖြစ်နေသည်ကြောင့်
ဝမ်းသာမိတော့၏။ သည်ထက်ပို၍ ဝမ်းသာမိခြင်းသည် တဲရှင်ဖိုးမုန်း

တစ်ယောက် သူ့မိတ်ဆွေ ဝါးခတ်သမား တစ်ယောက်ထံမှ ယူလာသည့်
ချက်အရက် တစ်လုံးကြောင့် ဖြစ်တော့၏။

“ချဉ်ချဉ်တူးတူး မူးလျှင်ပြီးကော” ဆိုကာ ကျွန်တော်နှင့် လင်း
မြင့်လှိုင်သည် အငမ်းမရ သောက်လိုက်ကြတော့၏။

ရောစပ် သောက်ရန် ရေဒကွ ရှိ၏။ မိုးပေါ်မှ ကျသည့် ရေကို
ဝါးဆစ်ဌာနှင့် ခံ၍ ကြိုချက်ပြီးလေမှ သောက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့်
သောက်ရေ ရှားသည်ဟု ပြောရချိန်မည်။

နှစ်ယောက်တစ်လုံး ကုန်သွားသည်နှင့် ငပိစိမ်းစားကင် မျှစ်
ပြုတ်တို့ဖြင့် စားလိုက်ကြပြီးနောက် မိုးလည်း စဲသွားပြီ ဖြစ်၍ မိုးမုန်း
သည် ဝါးခတ်ထွက်သွားသလို ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း
အမဲပစ် ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ကိုလင်းရေ... မိုးရွာလို့နဲ့ တူတယ် “မျိုးဝင်း” လည်း မလာ
ဘူး”

“ချိန်းထားတာတော့ ဒီ “စဉ်အိုး” ချောင်းဝဲပဲဗျ... ”
“မိုးရွာတော့ သူတို့လုပ်ငန်းလည်း နှောင့်နှေးရလို့ ဖြစ်မပေါ့... ”

နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက် စောင့်ကြည့်လို့မှ မလာလျှင် ပြန်ကြတာပေါ့...
မိုးရွာတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီစခန်းမှာ (၂)ရက်လောက် အချိန် ပုပ်
သွားတယ်”

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် စခန်းတဲလေး နောက်ဘက်
တောင်ကြောလေးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြရင်း စကားစမြည် ပြောလာကြ
၏။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မျိုးဝင်းသည် ဥက္ကံကြိုးဝိုင်း အတွင်းပင်
ထောင်ရှိက်ခြင်း လုပ်ငန်း လာလုပ်နေသည့် သူ၏ လက်အောက် ဝန်ထမ်း
များ လုပ်ငန်း အခြေအနေကို လာစစ်ဆေးရင်း ကျွန်တော်တို့နှင့် တွေ့ဆုံ
ရန် “စဉ်အိုး” ချောင်းဝဲတွင် ချိန်းဆိုထားခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ငြား ကျွန်တော်

တို့ရောက်လာသည် နေ့မှစ၍ ဖိုးသည် နှစ်ရက်ဆက်တိုက် သည်းသည်း မည်းမည်း ရွာလေခြင်းကြောင့် သူသည်လည်း မလာနိုင် ဖြစ်ချိန်မည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အမဲလည်း မရှာနိုင်၊ သစ်ခတ်သမားလေး ဖိုးမုန်း၏ ရိက္ခာကို ဝင်စားနေရသဖြင့် ကောင်လေးကို အားနာလှချေပြီ။ သို့ကြောင့် မျိုးဝင်း ရောက်မလာမီ အမဲကြီးတစ်ကောင်လောက် ရှာဖွေ ပစ်ခတ်ကာ ဖိုးမုန်းအတွက် ရိက္ခာ ပြန်စုဆောင်း ပေးမည် အစီအစဉ် ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်မှာ စဉ့်အိုးချောင်းလယ်ထိတိုင် ရောက်လာခဲ့ကြသည် ဆိုငြား မည်သည့်သားကောင်မျှ မတွေ့သေးချေ။ အချိန်လည်း လင့်ချေပြီ။ အပြန် ခရီးအကွာအဝေးကို ပြန်တွက်လျှင် မွန်းလွဲ သုံးနာရီလောက်မှ စခန်း ပြန်ရောက်နိုင်လိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ထို နေရာလေးတွင် ခေတ္တထိုင် နားနေလိုက်ပြီး ဖိုးမုန်း သောက်တတ်သည့် “ရွှေပြည်စိုး” ဆေးပေါလိပ်ကို မီးညှိဖွာလိုက်ကြသည်။

“မိစ္ဆာတော့ကာ ဘယ်မှလည်း မသွားမလာရဆိုတော့ ပါလာတဲ့ “ဝိစကီ”လေးကလည်း နှစ်ရက်တောင် မခဲဘူး... ဒါတောင် မနေ့က ဖိုးမုန်း ချက်အရက် တစ်လုံး ယူလာပေးလို့... ဒူးယား နှစ်ဘူးကလည်း ကုန်ပြီ။ ဖိုးမုန်း ပေးထားတဲ့ “ရွှေပြည်စိုး” ဖက်ကြမ်း နှစ်လိပ်ပဲ ရှိတော့ တယ်။ ဒီကနေ့ နက်ဖြန် သားကောင်ကြီး ရလျှင်ဖြင့် ဖိုးမုန်းကို ပေးခဲ့ပြီး ပြန်ကြစို့ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ လာလမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း သားကောင် တွေဖို့ နေနေသာသာ သားကောင် ခြေရာပင် မတွေ့ပါချေ။

ကျွန်တော်တို့ စခန်းပြန်ရောက်ပေမည် ဖိုးမုန်းတစ်ယောက် ပြန် မရောက်သေးချေ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ကောင်လေး ပြန်လာလျှင် အရံသင့် ထမင်းစားနိုင်ရန် ချက်ထားပေးလိုက်၏။ ထုံးစံအတိုင်း အနည်း ငယ်မျှ ကျန်ရှိနေသော ငပီစိမ်းစား မီးကင်၍ ကြက်သွန်နီ လက်ကျန်

တစ်လုံးကို ပါးပါးလှီး ဆီဆမ်းထားလိုက်၏။ စားနေကျ မျှစ်သည်ပင် ရှိတော့ပြီ။

“ကောင်လေး သနားပါရဲ့ဗျာ... သူ့မယ် ရိက္ခာပြတ်ပြီ၊ ဆန် စည်းပဲ သုံးလုံးလောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်” သို့ ကျွန်တော်က လင်းမြင့် စဉ့်ကို ပြောလိုက်၏။

“အေးလေဗျာ... တစ်နေ့ကုန် လျှောက်တာတောင် သား ကောင်မပြောလေနဲ့ ကြက်ကလေး ငှက်ကလေးတောင် မတွေ့ဘူးဗျာ။ နီးဝင်း ရောက်လာလျှင်တော့ ကောင်းမယ်... သူတို့တွေက အစိုးရ နံထမ်းတွေဆိုတော့ ရိက္ခာ လုံလုံလောက်လောက် ရှိနိုင်တယ်။ သူ့ ကဲ့ အညီတောင်းပြီး ကောင်လေးအတွက် ဆန်၊ ဆီ၊ ငြုပ်၊ ကြက်သွန်၊ နှာ ခြောက် တောင်းထားပေးလေမှ”

“အေးဗျာ... ကဲ ရေသွားချိုးကြစို့” ဆိုကာ စဉ့်အိုးချောင်း အတွင်း ဆင်းခဲ့ကြတော့၏။

ရေချိုးမှအပြန် ရေစိုနေသော ထင်းခြောက်တို့ကို သယ်ပိုးလာ ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရေချိုးမှအပြန် ရောက်လာကြသည့်တိုင် ဖိုးမုန်း ရက်မလာသေးချေ။ မှောင်စပင် ယိုးချေပြီပဲ။

“ကောင်လေး ဘယ်လိုကြောင့် ပြန်မလာသေးပါလိမ့်”

“အေးဗျာ...”

ဖိုးမုန်းအတွက် စိုးရိမ်မိပြန်တော့၏။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ဖိုးမုန်း ပြန်လာမည့် လမ်းကို မှုတ်ကာ ကြည့်နေရတော့၏။

ဖိုးမုန်း၏တဲသည် ခြေတံရှည် ဖြစ်၍ တဲအောက်တွင် ထင်းမီးပုံ တဲ၏။ မိုးရာသီ ဝါးခတ်တဲများသည် သို့ပုံစံ ဆောက်ကြသည်များ၏။

“ကိုလင်းရေ... ခြင်လာပြီဗျာ... မီးဆင်းဖို့ချေဦးမယ်”

သို့ပြောပြီး တဲအောက် ဆင်းလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း လိုက်ဆင်းခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ထင်းမီးမွေးနေစဉ်တွင် ဖိုးမုန်း ပြန်ရောက်လာတော့၏။

"မင်းကွာ... ဘာလို့ နောက်ကျရတာလဲ... ငါတို့ မင်းအတွက် ခိုးရိမ်နေကြတာ"

ကျွန်တော်က ရောက်ရောက်ချင်း ပြောလိုက်သည်။

ဖိုးမုန်းက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ပြုံး၍ ကြည့်ပြီး-

"မိတ်ဆွေကြီးတို့အတွက် ဒါသွားရှာနေလို့ပါ" ဟုပြောရင်း

သူ့လွယ်ပုလင်းအတွင်းမှ ပြောင်းဖူးပုလင်းကို ထုတ်ပေးလေ၏။

"ဟင်!"

"မင်း ဒီချက်အရက် ဘယ်ကတောင် သွားယူတာလဲ"

"အထက်ဝါးတောမယ် သူငယ်ချင်း ရှိတယ်လေ။ သူ့ဆီက သွား ချေးလာတာ၊ ရွာ ပြန်ရောက်လျှင်ဖြင့် ငါပြန်ပေးမယ် ဆိုပြီးပေါ့"

"ဟေ"

"အထက် ဝါးတောက ဘယ်လောက်ဝေးလဲ"

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

"ဒီကနေ ၅မိုင် လောက်ပါပဲ..."

"ဟေ..."

ကျွန်တော် ဖိုးမုန်းကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရတော့၏။

ယခုမှ ဆုံဖူးသော ကျွန်တော်တို့ကို မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းများပမာ သဘောထား၍ လိုလေသေးမရှိ တာဝန်ကျေ ဆောင်ရွက်ပေးသည့် ဖိုးမုန်းကို ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်ရမည်မသိ ဖြစ်ရတော့၏။

"လမ်းမယ် စားစရာ ရှာနေလို့ ကြာသွားတာ၊ ဆရာကြီးတို့ရေ-

အားနာလိုက်တာ ဆာနေရော့မယ်၊ ကျွန်တော် ချက်ပြုတ်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ" ဆိုကာ ပြောလေသဖြင့် ချက်ထားပြီးကြောင်း ပြောလိုက်သည်တွင်-

"အားနာစရာကြီးဗျာ... နောင်ဆို မချက်ပါနဲ့... ကျွန်တော်လည်း စောစော ပြန်ခဲ့ပါမယ်" ဟု ပြောလာသဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရ၏။

ဘယ်တွက် ကျွန်တော်တို့အပေါ် သည်လောက် ကောင်းနေရပါသနည်း။ ခင်မင်နေရပါသနည်း။ နဂိုစိတ်ရင်းကောင်း၍ ဖြစ်ချိမ့်မည်။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဖိုးမုန်း ယူလာသော အရက်ကို သောက်၍ စကားစမြည် ပြောနေကြရာမှ-

"ဖိုးမုန်း... မင်းမယ် တို့ကြောင့် ခိုကွာပြတ်နေပြီ၊ နက်ဖြန် မဖြစ်မနေ သွားကောင်ကြီးတစ်ကောင် တော့ဖြင့် ရအောင် ရှာပေးပါမယ်ကွာ" ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင်-

"မလိုပါဘူး ဆရာကြီးရယ်... ကျွန်တော် ဆရာကြီးတို့ဆီက ဘာမှ မမျှော်ကိုးပါဘူး... ရေစက်ရှိလို့ ဆုံကြတာပဲ။ ကျွန်တော်အတွက် ခိုကွာဆိုတာ ပေါပါတယ်... ဒီဝါးတော တစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ မျှစ်တွေဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခိုကွာတွေပဲပေါ့... ခု ကျွန်တော် ဒီလာနေတာ အလုပ် လာလုပ်တာပဲ၊ မိဘကို လုပ်ကျွေးဖို့ အလုပ် လာလုပ်တာလေ။ အပျော်ခရီး ထွက်လာတာမှ မဟုတ်တာချည်း။ ရွာတတ် ဖွေတတ်လျှင် တောတောင်ထဲမှာ သားကောင်မှ မဟုတ်၊ အသီးအရွက်တွေကလည်း စားစရာပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ဆရာကြီးတို့အတွက်ပဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတာပါ"

"ဟေ"

"ဘာလို့လဲကွ"

"ကျွန်တော်က မျှစ်ကို စားနိုင်ပေမယ့် ဆရာကြီးတို့ မစားနိုင်မှာကြောင့်ပါ..."

ကျွန်တော် အတော်ကလေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတော့၏။

“ကိုလင်း... ကျွန်တော်တို့ အတော်ကို အသုံးမကျဘူးဗျာ”

“ဟုတ်ပါ ကိုပိုက်ရေ... ကောင်လေးကို ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခ ချည်းသက်သက် လာပေးသလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဒီလိုဆို ဘယ်ဟုတ်ပါမလဲ ဆရာကြီးတို့ရယ်... အကြောင်း ကြောင်းသော အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဆိုတာတွေက ရှိကြတာချည်း မဟုတ်လား။ ကဲပါလေ... ဆရာကြီးတို့ ကုန်ကျော့မယ် မဟုတ်လား ထမင်းခူးလိုက်တော့မယ်”

“အေးအေး” ဆိုကာ လက်ကျန် အရက်ကို အပြတ်ဖြတ်လိုက် ကြတော့သည်။

ကျွန်တော် မူးပင်မူးငြား အိပ်မပျော်ပါချေ။

ကျွန်တော်နှယ် အိပ်မပျော်သေးသည့် နံဘေးရှိ လင်းမြင့်လှိုင် ဘက်လှည့်၍ “နက်ဖြန် ခပ်စောစော အမဲပစ် ထွက်ကြမယ်ဗျာ... မဖြစ် မနေ သားကောင်ကြီးတစ်ကောင် ရအောင် ပစ်ပေးခဲ့မယ်” ဟု တိုးညှင်း စွာ ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါ စဉ်းစားထားပြီးသားပါ”

ဖိုးမုန်းသည် ယနေ့ ခရီးဝေး ခရီးပြင်း နှင်ခဲ့ရ၍ ဖြစ်မည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေတော့၏။

ကျွန်တော် မိုးလင်းလူတွင် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ခပ်စောစောပင် အမဲပစ် ထွက်ခဲ့တော့၏။

“ဆရာကြီး... ဒီကနေ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း လာလိမ့်မယ် ဆရာကြီးတို့အတွက် အရက် သူယူလာလိမ့်မယ်... ခပ်စောစော ပြန်ခဲ့ ကြနော်... ကျွန်တော်လည်း စောစော ပြန်ခဲ့မယ်”

လမ်းတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် လမ်းခွဲသွားသော ဖိုးမုန်းသည်

သို့နှယ် လမ်းပြောသွား၏။

သည်နောက် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဖိုးမုန်း လမ်းခွဲ သွားရာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဝါးတောအတွင်း ဝင်လိုက်ကြသည်။ ကျွန် တော်တို့ ဝင်ခဲ့သော တောသည် ကြခတ်ဝါးတော ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ဝါးခတ်သူများ ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပစ်နိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ ကြခတ် ဝါးရုံများအတွင်း လှည့်ပတ် ချောင်းမြောင်းနေကြရာ မှ ဆူညံသံများပြု၍ တောဝက်တစ်အုပ် ရှေ့တူရှုမှ လာနေသည် ဖြစ်၍ ကမန်းကတန်း နံဘေးရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်သို့ ပြေးကပ်လိုက်ကြသည်။

“ကိုလင်း လုံးဝ အလွတ်မပေးနဲ့ဗျာ... တစ်ကောင်တော့ဖြင့် ရအောင် ပစ်ချေဗျာ... ကောင်လေးမယ် ခိုကွာ လုံးဝ ပြတ်နေပြီ”

“အင်းပါ ကိုပိုက်ရယ်... ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ်”

သည်သို့ဖြင့် ဝက်အုပ်သည် ကျွန်တော်တို့ရှေ့ ရောက်လာတော့ ၏။ ဝက်တောင်းကြီး တစ်ကောင်က ရှေ့မှဦးဆောင်လာခြင်း ဖြစ်၏။

“ကိုလင်း ဝက်တောင်းကြီးတစ်ကောင် ဆိုလျှင် လုံလောက်ပါ တယ်” တိုးတိုးကပ် ပြောလိုက်၏။

ရှေ့မှ ဦးဆောင်လာသော ဝက်တောင်းကြီးသည် ကြားကြား ဝါဝါ ခြေလှမ်းမှန်မှန် လာနေငြား နောက်မှ လေးကောင်ခန့်သော ဝက် တို့သည် ပျာယာခတ်နေကြတော့၏။ အချင်းချင်း တွန်းလိုက်၊ ထိုးလိုက်၊ နံဘေးရှိ သစ်ပင်ငယ်များကို ပြေးထိုးလိုက်၊ တူးလိုက်၊ သို့ကြောင့် ကျွန် တော်သည် ပစ်မှတ်ငြိမ်သော ဝက်တောင်းကြီးကိုသာ ပစ်ခတ်ရန် စဉ်း စားလိုက်၏။

သို့ဖြစ်၍-

“ဒီနံး”

“ဒီနံး”

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် စိတ်သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်သွား

ကြ၏။ ဝက်တောင်းကြီးကို ကျွန်တော်က ပစ်မှတ်ထားလိုက်သလို လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ဝက်တောင်းကြီးကိုသာ ပစ်မှတ် သတ်မှတ်လိုက်သည်ပင်။

“ကွီစ်”

ရယ်လို့သာ အော်ဟစ်နိုင်ပြီး ဝက်တောင်းကြီးသည် လဲပြိုကျသွားတော့၏။

နောက်မှ လိုက်ပါလာသော ဝက်တို့သည် နောက်ကြောင်းလှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားကြလေသည်။ ရှိစေတော့။ ဝက်တောင်းကြီး တစ်ကောင်ဆိုလျှင် ဖိုးမုန်း တစ်ယောက်အတွက် ရိက္ခာအလို့ငှာ အတော်တလေး လုံလောက်ချေပြီပဲ။ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် နောက်နေ့တွင် ပြန်ကြတော့မည်။

ဝက်သေကောင်ကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ပတ်ဝန်းကျင်အနီး အနားရှိ ဝါးခုတ်သမားကြီး နှစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် စခန်းသို့ သယ်ယူလာပြီး ချက်ချင်း ဆိုသလို အသားဖျက်လိုက်ပြီး အကူအညီပေးသည့် ဝါးခုတ်သမားကြီး နှစ်ယောက်ကို ပေါင်တစ်ဖက် ပေးလိုက်သေးတော့၏။

စခန်းသို့ စောစော ပြန်ရောက်သည်ကြောင့် ကလီစာ အချို့ကို ချက်ပြုတ်ထား လိုက်သေးတော့၏။ ကျန်အသားတစ် တုံးတို့ကို မီးကပ်ကျပ်တိုက် အချဉ်ထည့်၊ ပြုတ်တန်ပြုတ်၊ ကြော်တန် ကြော် အားလုံးစိမ်လုပ်ထား ပေးလိုက်၏။

“ကိုလင်း မောသွားပြီလား...”

“ကောင်လေးအတွက် ဒီလို လုပ်ပေးနိုင်လို့ မောပန်းရမှန်း တောင် မသိတော့ပါဘူးဗျာ... ကိုပိုက်ပြောမှ မောသွားမှန်း သိတော့ ဘယ် ကဲ လဲလျောင်း အနားယူဦးမယ်ဗျာ” ဆိုပြီး တဲပေါ်တက်ပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် လဲချလိုက်လေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည်လည်း တဲပေါ် တက်လိုက်သွားကာ ခေးလိပ်ခွက်တွင်းရှိ ဆေးလိပ်တိုကို ကောက်ယူ၍ မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့် ဆေးလိပ်မီးခိုးများကြားမှ ဖိုးမုန်း၏ မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်နေမိတော့၏။

သို့ ကျွန်တော်တို့ သူ့တွက် စီစဉ်ထားသည်ကို သိလျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားမည် မူချပင်။

“ဆရာကြီး... ဆရာကြီး”

ဟော... လာချေပြီ...

“ဟေ” ဟုဆိုကာ တဲအောက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်!”

“ဖိုးမုန်း” မဟုတ်ပါကလား။ သူနှင့် သက်တူရွယ်တူ ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားသည်နှင့် ထိုကောင်လေးက-
“အမုန်း လွှတ်လိုက်တာ”

သို့ ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော် သိလိုက်ချေပြီ။ ဖိုးမုန်း၏ သူငယ်ချင်း ဆင်ဦးစီးလေး ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်တို့တွက် အရက် လာပို့ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဖိုးမုန်း နဲ့ တွေ့ပြီးလား”

ကျွန်တော်က သူကမ်းပေးလာသည့် အရက်ပုလင်းကို ယူလိုက်ပြီး မေးလိုက်၏။

“တွေ့ပြီးပြီ... သူ အလုပ်မသိမ်းသေးတော့ သူ့ကို ထိုင်စောင့်နေတာကို... မင်း ငါ့တဲကို သွားနှင့်ပါကွာ... ငါ့ ဆရာကြီးတွေ စောစောစီးစီး သောက်ရအောင်လို့ပါဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို အရင်လွှတ်လိုက်တာ။ သူ အလုပ်သိမ်းတာနဲ့ ပြန်လာခဲ့မယ် မှာလိုက်တယ်”

“အော်... အေးအေး လာကွာ” ဆိုပြီး တဲပေါ် ခေါ်လိုက်၏။

“ကဲ... ဒါ မင်းသူငယ်ချင်းတဲပဲ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်သလို... ဒီမှာ ရှိတာတွေ မင်းစားချင်တာ ယူစား။ မင်းသူငယ်ချင်းဟာတွေ ချည်းပဲကွ”

“ဟာ... ဝက်သားတွေလား။ ဆရာကြီးတို့ ပစ်ရလာတာလား။ ဖိုးမုန်း မသိသေးဘူးထင်ကယ်။ ကျွန်တော် ဒီလာတော့ သူကတောင် ပြောလိုက်သေးတာ”

“ဘာပြောလိုက်လဲ” ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“ငါ့ ဆရာကြီးတွေ ကောင်းကောင်းကန်းကန်း အမြည်းမရှိဘူးကွာ... မျှစ်ဖြုတ်ကဲ့ပဲ အမြည်းလုပ် နေကြရတယ်”တဲ့။

ကျွန်တော် သူ့စကားကြောင့် သဘောကျမိသည်။ ရိုးသားဖော်ရွေသော “ဖိုးမုန်း” ကိုလည်း မြင်ယောင် မိလိုက်၏။ သူ၏ သဒ္ဒါတရားကို အလေးအနက် အသိအမှတ် ပြုထားလိုက်တော့၏။

“ငါ... အလုပ်တွေပြီးလို့ ရွာပြန်ရင် ဆရာကြီးတို့ကို ခေါ်သွားချင်တယ်... ရွာမယ် ကောင်းကောင်း ဧည့်ခံချင်လိုက်တာ။ ဆရာကြီးတို့ လိုက်လာလျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုမလဲ” လို့လည်း ပြောတယ်။

“ဟေ... ” ကျွန်တော်ရင်ထဲ ဆို့နှင့်သွားတော့၏။

ဖိုးမုန်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ရိုးသားဖော်ရွေ လွန်းလှပါကလား။ ကျွန်တော်တို့အပေါ် သည်လောက် ခင်မင်ဖော်ရွေနေမှတော့ သူ့စေတနာ အသိအမှတ် ပြုသည့်အနေဖြင့် သူ့ဆန္ဒ လိုက်လျောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

“ကဲ... ချာတိတ် ရေသွားချိုးလိုက်ဦးမယ်။ မင်း စားချင်တာတွေ ယူစားနော်။ ဘာမှ အားမနာနဲ့ ဖိုးမုန်း မိတ်ဆွေက ငါတို့မိတ်ဆွေပဲနော်”

သို့ပြောပြီး ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရေချိုးဆင်းခဲ့ကြတော့သည်။

ရေချိုးပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြသည်။

သောက်ရင်း စားရင်း ဖိုးမုန်း ပြန်အလာကို စောင့်နေကြ၏။ အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်ခဲ့ချေပြီ။

ဖိုးမုန်း ပြန်မလာသေးပါကလား။

“ကျွန်တော့်ကို အသေအချာ မှာလိုက်တာ... အလုပ်သိမ်းတာနဲ့ ပြန်ခဲ့မယ်တဲ့... ငါ့ဆရာကြီးတွေကို သေသေချာချာ ဧည့်ခံထားပါတဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ထမင်းချက်ဖို့ မှာထားသေးတယ်။”

“အေးလေ... သူ့မယ် အကြောင်းရှိလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သောက်စားပြီးသည်တိုင် ဖိုးမုန်း ပြန်ရောက်မလာပါသေးချေ။

ဖိုးမုန်း ဘယ်သွားပြန်ပါလိမ့်။

သို့ဖြင့် အိပ်ချိန်တိုင် ဖိုးမုန်း ပြန်ရောက်မလာသေးသဖြင့် ကျွန်တော်ကော လင်းမြင့်လှိုင်ပါ စိတ်ပူရချေပြီ။

“ချာတိတ်... ဖိုးမုန်း အလုပ်နေရာ မင်းသိလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“သိတယ်”

“ဘယ်နားမှာလဲ... ဘယ်လောက် ဝေးလဲ”

“နှစ်မိုင်လောက်ပဲ ဝေးပါတယ်။ ကြိုးဝိုင်းအကွက် ရှစ်ထဲက ဝါးတောမှာပါ”

“အေး... လိုက်သွားကြမယ်”

“ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ ချာတိတ် အံ့ဩသွားပုံရ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ ဆရာကြီးတို့ရယ်... တခြား တစ်နေရာ

ရာ သွားနေလျှင် လွဲပြီပေါ့"

ချာတိတ် ပြောသည်မှာ ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိငြား-

"လွဲတာ မလွဲတာ ကံကြမ္မာနဲ့ ဆိုင်လိမ့်မယ်. . . ပုံမှန် ရှိတတ်တဲ့နေရာကို လိုက်သွားကြည့်ရမှာ ငါတို့ အပိုင်းပဲ" ပြောလိုက်လေမှ ချာတိတ် သဘောပေါက်သွားတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သေနတ်ကိုယ်စီ ကိုင်၍ ထိုတဲလေးမှ ထွက်ခဲ့တော့၏။ ချာတိတ်ကို ဓာတ်ခဲ ခြောက်တောင့်ထိုး ဓာတ်မီးကို ပေး၍ ရှေ့မှ လမ်းပြသွားစေ၏။

ကျွန်တော်တို့ စခန်းမှ နာရီဝက်ခရီး မရှိလောက်တွင် မြောင်ကျပ်လေးတစ်ခုထိပ်သို့ ရောက်လာ၏။

"ဒီ မြောင်ကျပ်လေးက ဝင်ပြီး ကျွန်းပင်ခြောက်ကြီး နံဘေးလူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း တောင်ကြောလေးပေါ် တက်လိုက်လျှင် သူ့ခုတ်နေတဲ့ ဝါးတော ရောက်ပြီ"

"အေး သွားလေ"

ချာတိတ်သည် မြောင်လေးအတွင်း ဦးဆောင်ဝင်သွားလေ၏။

"ဟာ. . . ဒီမှာ အမုန်းရဲ့ ပုလိင်းနဲ့ ဝါးခုတ်ဓား"

"ဟင်!"

သို့ဆိုပါလျှင် "ဖိုးမုန်း" တစ်ယောက် အန္တရာယ်နှင့် ကြုံသွားသည်မှာ သေချာပေပြီ။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ချာတိတ်လက်ထဲမှ ဓာတ်မီးကို ယူလိုက်ပြီး ထိုနေရာမြေပြင်တစ်ဝိုက် ထိုးကြည့်လိုက်၏။

"ဟာ. . . !"

"ဟင်"

မြေပြင်တွင် မြင်လိုက်ရသည် ခြေရာကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်တို့သည် ရင်ထိတ်သွားကြတော့၏။

ဟင်းကောင်(ကျား)၏ ခြေရာ ဗရပွ ရှိနေပါကလား။ ထို ဟင်း

ကောင် ခြေရာနှင့်အတူ လူခြေရာ ခေ့ခေ့တစ်ခုသည် တစ်ဖက် ကမ်းပါးလေးပေါ် တက်နိုင်သည့် ဆင်ခြေလျှော လမ်းမြှောင်လေးအတိုင်း ချာသွားပုံ ရသဖြင့်-

"လာ. . . ကိုလင်း" ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်သည် ထိုလမ်းမြှောင်အတိုင်း ပြေးတက်သွားတော့၏။

တောင်ကြောလေးပေါ် ရောက်သည်တွင် တစ်ဘက်ချိုင့်ကို မြင်ကြည့်လိုက်၏။

"ဟင်!"

ချုံနွယ်တို့ဖြင့် ဖုံးနေသည့် လျှိုတစ်ခုပါကလား။

"ကိုလင်း. . . ဟိုလျှိုကို ကြည့်စမ်းချို့"

သို့နှယ်ပြောပြီး ဓာတ်မီးဖြင့် လှမ်းထိုးလိုက်၏။

"ဟာ. . ."

လျှိုဝတွင် ကျားမကြီး တစ်ကောင်နှင့် သားပေါက်လေး နှစ်ကောင် ပါကလား။

ဓာတ်မီးရောင်ကြောင့် ကျားမကြီးသည် သူ့ထံ ထိုးကျလာသော လင်းရောင် စူးစူးကို မော့ကြည့်လာ၏။

ကျားပေါက်လေး နှစ်ကောင်သည် သူ့မိခင် ကျားမကြီး ယူစာပေးလာသည့် အစာကို မဲစားနေကြသဖြင့် သူတို့ အစာကို ကြည့်လိုက်၏။

"ဟာ. . . " "ဟင်"

"အမုန်း"

ကျွန်တော်တို့ တွေ့လိုသော "ဖိုးမုန်း" ပါကလား။

မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

"ကိုလင်း" ရယ်လို့ တုန်ယင်သော အသံဖြင့် ခေါ်လိုက်ပြီး ရာ ချာတိတ် ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ကျားမကြီးကို ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးထား"

ဆိုကာ ချာတိတ်အား ဓာတ်မီးကို ပေးလိုက်ပြီး လျှပ်တစ်ပြက် ဆိုသလို လက်တွင်းမှ သေနတ်ဖြင့် ကျားပေါက်လေး တစ်ကောင်ကို လှမ်းပစ်လိုက်၏။

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် တိုင်ပင်နေစရာမလို. . . သူ ဘယ်ကောင်ကို ပစ်ရမည် သူသိသည်။

“ဒိန်း”

သားပေါက်လေး နှစ်ကောင်ကို ကျွန်တော်က လျှပ်တစ်ပြက် ဆိုသလို ပစ်လိုက်သလို လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ကျားမကြီး၏ နဖူးတည့်တည့်သို့ မလွဲကျည်တစ်တောင့် ပစ်လွှတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်တော့၏။

“ကျားပေါက်လေး နှစ်ကောင်ကိုတော့ဖြင့် မပစ်သင့်ဘူး ထင်တယ်” လင်းမြင့်လှိုင်က ဆွေးမြေ့ ကြေကွဲစွာ ပြောလာ၏။

“မပစ်သင့်တာတော့ သိတာပေါ့. . . နို့ပေမင့် ဖိုးမုန်းလေးရဲ့ အသားတွေကို တစ်စစီ ဆွဲဖဲ့ စားသောက်နေကြတာ မြင်တော့ ဒေါသထွက်သွားပြီး သတ်လိုက်မိတာပါ. . .”

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ကျားသားအမိ သုံးကောင်၏ အလောင်းများကြားမှ ဖိုးမုန်း၏ ရုပ်ဖျက်ဆင်းဖျက် ရုပ်အလောင်းကို ကြေကွဲစွာ ကြည့်ပြီး ထိုနေရာလေးမှ လှည့်ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဆရာကြီးတို့ “အမုန်း”ကို ဒီလိုပဲ ထားခဲ့ကြတော့မှာလား”

လမ်းတွင် ချာတိတ်က ကြေကွဲသံဖြင့် မေးလာ၏။

“သူ့အလောင်း ကောက်ဖို့ရာ အန္တရာယ် များတယ်လေ. . . ဒါကြောင့် မနက် လင်းလင်းထင်းထင်းကျမှ လာပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သဖြိုဟ်ပေးကြတာပေါ့”

သို့နွယ် ကျွန်တော်က ပြောလိုက်လေတော့သည်။

၁၃. ၇. ၂၀၀၃

တွတ်ပိစာအုပ်တိုက်

မြင်းအုပ်စုများ
ကျွန်းကြီးဝယ်
ညောင်တော်

ငမိုးရိပ်ချောင်းဖျား ရေအိုင်ကြီးထဲက လူသတ်ကောင်

“ငမိုးရိပ်” ချောင်းဖျားရှိ ကျွန်းတောကြီးအတွင်း ရေအိုင်ကြီး တစ်အိုင် ရှိနေခြင်းကို ဝါးခုတ်၊ ထင်းခုတ် သမားတို့ သိနိုင်လိမ့်မည် မထင်၊ အယုံတွက်မှု တောနက်ခြင်းကြောင့် လူ မဲရောက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့မိမ့် မည်။

လူသူမရောက်ကြသည့် နေရာ ဖြစ်သည်ကြောင့် တော တိရစ္ဆာန် သားရဲကောင်တို့ စုံတကာစုံ နေထိုင် ကျက်စားကြတော့၏။

တောမုဆိုးသည်ပင် ရောက်လာတတ်ခြင်း မရှိချေ။ သို့ဖြစ်၍ လည်း တောတိရစ္ဆာန်တို့သည် လူသားကို မမြင်ဖူးကြသည်ဖြစ်၍ ကြောက် လန့်ခြင်း မရှိကြချေ။ ပိုနေမြ ကျားနေမြ ဆိုဘိသကဲ့သို့ ရှိကြ၏။

ရေအိုင်ကြီး အတွင်းရှိ ရေတို့သည် ပြာလဲနေ၏။ ရေအိုင်ကြီး ပတ်ပတ်လည်တွင် မြက်ရိုင်းပင်တို့၊ တံမြက်စည်းပင်ထို့သာ ရှိကြ၏။ ရေ

အိုင် ပတ်လည်တွင် ပေါက်ရောက်လျက် ရှိသည့် မြက်နုလေးများကို သမင်၊ ဒရယ်၊ ဂျီ(ချေ)ငယ်တို့ လာရောက် စားသောက်တတ်၏။ လွန်စွာမျှ ကြီးမားသော စပါးကြီး၊ စပါးအုံး မြွေတို့လည်း ရေသောက် ဆင်းလာတတ်၏။ သည်မြင် တံမြက်စည်းပင်နှင့် မြက်ပင်တို့တွင် အသီးအပွင့်တို့ ရှိချိန်ဆိုပါလျှင် လိပ်ပြာ၊ ယင်ကြီး၊ ဖျားပိတုန်း၊ ပုစဉ်းကောင်ငယ်တို့ အုပ်စုလိုက် ဖွဲ့လာတတ်ကြ၏။

နံနက်ခင်း နေခြည် ပြာကျလာချိန်တွင် ထိုရေအိုင်ကြီးသည် သာယာလွန်းလှ၏။ မိုးရွာပြီးစ ဆိုပါလျှင် သက်တံရောင်ပင် ပေါ်နေတတ်၏။

ရေအိုင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ခင်တန်းလေးမှ ကျေးငှက်ငယ်တို့ ၏ “ကျလီ” “ကျလီ” “ကျလီ” အော်မြည်သံတို့သည် ဆူညံလို့ နေငြားနားထောင် ကောင်းလွန်းလှ၏။

ရံခါဆိုသလို တောအုပ်အတွင်း ဖြတ်သန်းသွားလာတတ်သည့် ကျားကောင်သည် “ဝေါင်း” . . . “ဝေါင်း” ရယ်လို့ အော်ဟစ် ဟိန်းသံသည် သားကောင်ငယ်တို့ကို ဟိန်းဟောက်လိုက်သံနယ် ဖြစ်တော့၏။ ဘာရယ်တော့ မဟုတ်။ သို့ပေမင့် သားကောင်ငယ်တို့သည် လက်ရှိ အခြေ အနေ ဖျက်သွားလောက်သည့် ပြေးလွှားခြင်းတော့ ရှိကြ၏။

ရေအိုင်စပ်တွင် ရေသောက်နေသည့် ဂျီလေး တစ်ကောင်သည် ပင် ခေါင်းထောင်၊ နားရွက်လှုပ်သွားတော့၏။

ထိုအကောင်မျိုး ရှိနေလျှင် ကျားကောင်သည် အစာ အလိုငှာ ရုတ်ခြည်း ပြေးဝင် သတ်ဖြတ် စားသောက်သွားတတ်၏။

ကျားကောင် သတ်ဖြတ် စားသောက်ပြီး ချန်ရစ်ခဲ့သည့် အစာကို တောခွေးတို့ လာစားကြမည်။

“တောကျီး” တို့ လာစားကြမည်။

“လင်းတ” တို့ လာစားကြမည်။

သည်အခါမျိုးတွင် သားကောင်ငယ်လေးတို့သည် ထိုရေအိုင်
လေးကို ခေတ္တခဏ ခွန်ခွာ သွားကြတော့သည်။

အပုပ်ကောင်ကြီး လုံးဝ မရှိတော့လျှင် အပုပ်အစပ် စားတတ်
ကြသည် သားရဲကောင် ကြီးငယ်တို့လည်း မလာကြတော့ပေ။ သည်တွင်
ရေအိုင်ကြီးသည် နဂိုရံအတိုင်း သာသာယာယာ ဖြစ်သွားပြန်တော့၏။

နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း အလီလီ သံသရာ လည်စွာ ပြောင်းလဲခဲ့သြား
ကြီးမားသော ပြောင်းလဲမှု မရှိခဲ့ပါချေ။ သို့ပေမင့်...

“ဒရယ်” ကောင်လေးသည် တောတန်းလေးမှ မြက်ခိုင်းတောကို
ဖြတ်၍ ရေအိုင်ကြီးရှိရာသို့ ပြေးထွက်လာ၏။ မြို့တူး ပျော်ရွှင်စွာ ခုန်
ပေါက် ပြေးထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

တောတန်းအတွင်းမှ လှမ်းကြည့်၍ မြင်ရသော ဝါ၊ နံ၊ ပြာ
သက်တံကွေးကွေးကြီးကို အနီးကပ် ကြည့်လို၍ ဖြစ်၏။

ရေအိုင်ကြီးနားသို့ ရောက်လာသည်တွင် သူ ထင်ထားသလို
မဟုတ်။ သက်တံရောင်ကို မြင်နေရသြား ဦးခေါင်းနှင့် ပြေးတိုက်၍ မရ၊
နှုတ်သီးဖျားဖြင့် ထိုးကော်၍ မထိ၊ လေကိုသာ တိုက်မိ၊ တွေ့ထိမိခြင်း
သာဖြစ်၏။ သို့သော် “ဒရယ်” ကောင်လေး ပျော်နေ၏။

ရေအိုင်နံဘေးတွင် တစ်ကောင်တည်း ခုန်ပေါက် ပြေးလွှား
ဆော့ကစားနေ၏။

“ဘွဲ့လ်အဲ”

“ဘွဲ့လ်”

တောတန်းလေးအစပ်မှ မိခင်ဖြစ်သူ ဒရယ်မကြီးက လှမ်းပြီး
အသံ ပြုလေ၏။ သည်တွင် ဒရယ်ကောင်လေးသည် ပြေးလွှားခုန်ပေါက်
နေရာမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး တောတန်းလေးဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘွဲ့လ်”

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

“ဘွဲ့လ်”

ပြန်၍ အသံပြုလိုက်၏။ ပြီးနောက် ရေဆာလာသည် ဖြစ်၏။
ရေအိုင်စပ်သို့သွားကာ ပြာလုံလုံ ရေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ပုံရိပ်
သူ့ ဦးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြီးနောက်... သူ့လျှာလေးဖြင့် ရေပြင်ကို
ထိလိုက်သည်။ သူ့ပုံရိပ် တုန်ခါသွားတော့၏။ ထိုသည်ကို သူ သဘော
မကောင်း။ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ လုပ်နေလေပြီးမှ ရေပြာပြာကို ငုံ့ကာ
သူ့ သောက်လိုက်တော့၏။

တဖျပ်ဖျပ်နှင့် တစ်ဝကြီး သောက်လိုက်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို
ကုန်၍ နှုတ်သီးဖျားတစ်ဝိုက် ကပ်ပါလာသည့် ရေတို့ကို ဦးခေါင်း ခါထုတ်
လိုက်၏။

ရေစက်၊ ရေမွှာတို့ ပျံ့လွင့် ထွက်သွားကြ၏။ ထိုအချိန်မှာပင်
ရေအိုင်အစိုကို ကိုက်ခဲ ဆွဲရမ်းခြင်း ခံလိုက်ရတော့၏။ ထိုသည်ကား သူ
အားလိုက်ရသည့် နောက်ဆုံးအသံ ဖြစ်တော့၏။

“ဗွမ်း”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရေအိုင်တွင်း ပစ်လဲကျသွားသဖြင့် ငြိမ်သက်
သော ရေအိုင်ပြင်သည် ကြောက်မက်ဖွယ် လှုပ်ခတ်သွားတော့၏။

သို့ကြောင့် ရေစပ်တွင် ငါးရှာနေသည့် ဖျိုင်းကောင်သည်ပင်
နံ့ဖျပ် ပျံ့တက်သွားတော့၏။

တောတန်းလေး အစပ်ရှိ မိခင် ဒရယ်မကြီးသည် အမြင်မှ ရုတ်
တည်း ပျောက်သွားသည့် ဒရယ်ကောင်လေးကို ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်သွားမှန်း
မသိ။

“ဘွဲ့လ်”

“ဘွဲ့လ်” ရယ်လို့ အော်ဟစ်ရင်း ထိုနေရာလေးမှ တောတန်း
အားအတွင်း ပြေးဝင်သွားတော့၏။

တောတန်းလေးအတွင်း ထိုဒရယ်မကြီးသည် သို့နယ် အော်ဟစ်

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

ရင်းကလေးပျောက် ရှာနေချေပေရော့မည်။

ဒရယ်ကောင်လေးကို ထိုရေအိုင်ကြီးအတွင်းမှ ဘယ်လို သတ္တ
ကောင်က ဆွဲဆွဲသွားပါလိမ့်။

ရေနက်ကြီး ရွာသား မုဆိုး “ခူခိုး” သည် “စိန်တောင်” မြေတွင်
အမဲလိုက် ထွက်ခဲ့ရာတွင် ဒဏ်ရာ အနာဂရဖြစ် ပြေးထွက်သွားသော
တောဝက်တစ်ကောင် နောက်သို့ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ခဲ့ရာမှ လမ်းဖျော့
ခဲ့ရသည်။

သူ့တစ်သက်တာတွင် ဤသို့ လမ်းမှားခြင်းမျိုး မရှိခဲ့ချေ။ ယ
တွင်မူ ဘယ်လို ဖြစ်ရပါလိမ့်။ သည်ပုံဆိုလျှင် သူနှင့် စိမ်းသော တောထွ
မဖြစ်မနေ ညအိပ်ရပေရော့မည်။

ပြန်လမ်း မတွေ့လေမှတော့ ညအိပ် စခန်းချရန် အချိန်ရှိတယ်။ လုပ်ထားလေမှ ဟု တွက်လိုက်ကာ ညနေညတာအတွက် အလို့ငှာ ထိန်းခြာတ်များကို စုဆောင်းထားလိုက်၏။ သစ် မန်ကျည်းပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်တွင် အပြောင် ရင်းလင်းထားလိုက်၏။

ဟုတ်ပြီ... ဒီလောက်ဆိုလျှင် လုံလောက်ချေပြီ။ တစ်နေ့တစ်ရက် အာသားကောင်ကြီးမှ ပစ်ခွင့်မရသည်ကြောင့် ညဉာ အလိုငှာ တစ်ခါတစ်ရံ ရာရပေဦးမည် ဖြစ်၍ သူ ညအိပ် စခန်းနေရာလေးမှ အမဲရှာရန် အထွတ်ထွန်ပြန်၏။

သိပ် ဝေးဝေးလံလံ မသွားရဲချေ။ လတ်တလော အိပ်စရာ ရှာလေးကိုပင် ထပ်ဖျောက်သွားမည်ကို ခိုးရိမ်ပြန်သည်။ သို့ကြောင့် စခန်းနာရလေး အပြန်လမ်းကိုတော့ဖြင့် မှတ်မှတ်ရရ အမှတ်အသားများ လုပ်ရင်း ထိနေရာတစ်ဝိုက်တွင်သာ လှည့်ပတ်နေလေ၏။

“ כח ”

“ဟင်းကောင်” ခြေရာပါကလား။ အတော်ကလေး ကြီးသလို့
ထို့ခြေရာကို ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ သေချာ စားစမ်းကြည့်လိက်၏။

တုတ်ပိစာအုပ်တိုက်

ခြေရာကွက်၏ အခင်းကို သူ့လက်ဖြင့် တိုင်းထွာ၊ ကြည့်လိုက်
၏။

“အလိုလေးဗျာ”

သူ့မျက်လုံးမျက်ဆံ ပြုသွားမိသည်။ သူ့လက် တစ်မိုက်
လောက် ရှိနေပါကလား။ သူ့မုဆိုး သက်တမ်း အတွေ့အကြုံအရ ပြော
လျှင် အချင်း လက်တစ်မိုက်လောက် ရှိသည့် ခြေရာရှင် (ဟင်းကောင်)
ကျား၏ အရွယ်အစားကို ပြောရလျှင် ကိုးတောင်ကျားကြီးများ ဖြစ်နေလေ
မလားပဲ။ မျက်လုံးတွင်း မှန်းကြည့်လိုက်သည်နှင့်ပင် ကြက်သီးမွေးညင်း
များ ထသွားတော့သည်။

မှန်း ဒီနေရာကို ဘယ်တုန်းက ဖြတ်သွားတာပါလိမ့်။

သု.အတွေ့အကြုံအရ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ချက်လောက်ခန့်က ဖြစ်သည်။

ထိုခြေရာကွက်ပေါ် အုပ်ကျနေသည့် တောင်သရက် ရွက်ကြွေ
သည် နွမ်းနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အစိမ်းရောင် ရှိနေသေးသောကြောင့်
ဖြစ်၏။

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့...”

“ဖလပ်. . .” “ဖလပ်. . .” “ဖလပ်. . .”

ဆူးချုံတ်အတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မြွေကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဝါကျင့်ကျင့် မျက်လုံးတစ်စုံ နှင့် လျှာနှစ်ခွ တစ်လစ်၊ တစ်လစ် လုပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်သည်ကြောင့် ကယျာကသီ သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် သေချာ ချိန်ခွယ်ပစ်လိုက် သည်။

"ॐ नमः"

သို့ ထိုနေရာလေးမှ ထရပ်လိုက်ကာ ချုံနွယ်ပင် ရှိရာသို့ သွား

တုတ်ပိစာအုပ်တိုက်

လိုက်သည်။

ချုံပုတ်တွင်းမှ သူပစ်သတ်လိုက်သော သတ္တဝါကောင်ကို ထုတ်ယူရန် အလိုငှာ ချုံနွယ်တို့ကို သူ၏ သေနတ်ပြောင်းရှည်ဖြင့် ထိုးကော်ဖြတ် ကြည့်လိုက်၏။

မြွေလို ထင်ထားတာ မဟုတ်ပါကလား။ နှစ်ပိဿာကျော်ကျော်ခန့် ရှိမည် ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။

သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် ဦးခေါင်းတစ်ခြမ်း မရှိတော့ချေ။ သူသည် ဖွတ်ကြီးကို အမြီးဖျားမှ ကိုင်၍ ယာယီ တစ်ညအိပ် စခန်းလေးသို့ ပြန်ခဲ့တော့သည်။

ဖွတ်ကောင်ကို အရေစုတ်၍ တံစို့ထိုး မီးကင်လိုက်၏။ ညအမှောင်ထု ရောက်လာသည်တွင် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်မှ တောကောင်တို့၏ အသံမျိုးစုံတို့ ကြားရ၏ ဆင်အော်သံ၊ ကျားဟိန်းသံ၊ ဂျီ(ချေ)ဟောက်သံ၊ ငှက်ဆိုး ထိုးသံ၊ ကျောက်ဖားတို့ အော်သံ၊ ငှက်ငန္ဓား ညည်းသံ၊ မြွေတွန်သံ၊ တောခွေးတို့အသံ။

သူသည် ကျွမ်းကျင်သော မုဆိုး ဖြစ်သည်ကြောင့် အသံ ကြားသည်နှင့် ဘာကောင်ဆိုတာ သူသိသည်။

ထိုသည် အသံတို့ကြားမှ ထူးဆန်းသော အသံကြောင့် သူ အံ့ဩနေမိတော့၏။

ဘယ်လို အသံပါလိမ့်။ ထူးဆန်းသော သတ္တဝါကောင်အသံလေလား။ သူ အသံမျိုးစုံကြားမှ ထို ထူးထူးဆန်းဆန်း အသံကို အာရုံခံစားနားစိုက်ထောင်နေလိုက်၏။

လှိုင်းရိုက်ခတ်သံမျိုး ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အော်ညည်းသံလိုလို၊ မဖြစ်နိုင်တာချည်း။ ဘယ်နှယ် တောတောင်ထဲ လှိုင်းပုတ်သံ ကြားရတယ်လို့... သူ တောခြောက်ခံနေရတာ များလား။

တောတိရစ္ဆာန်တို့၏ အော်သံမျိုးစုံသည် အဝေးမှ လွင့်ယုံ့လာ

ကြသော်လည်း ထို ထူးဆန်းအသံသည် နီးနီးလေးက ဖြစ်နေ၏။ ထိုအသံ လာရာကို သူအသေအချာ မှတ်ထားလိုက်၏။

သူ ကျောမှီကာ မျက်နှာမူထားရာ ရှေ့တည့်တည့် အရပ်မှ ဖြစ် သည်။ မနက် မိုးစင်စင်လင်းလေမှ သွားကြည့်မည်ဟု တွက်ထားလိုက်၏။ ယခုတော့ မှောင်နှင့်မည်းမည်း သူ မသွားဝံ့ပါချေ။

သူ အတော်နှင့် အိပ်မပျော်။

ထို ထူးဆန်းအသံသည် သူ့ကို ခြောက်လှန့်နေသည်။ သို့ကြောင့် သူသည် ဘယ်နေရာက ဘယ်လို ရန်သူ ပေါ်လာလေမည်လဲ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် လှည့်ပတ်ကြည့်နေလေ၏။ သေနတ် ကိုင်ထားသော သူ့လက်သည် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေတော့၏။

“အား...”

လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်သွားသည်။ သူ သို့ စိုးရိမ်နေစိတ် ဝင်နေသည်ကြားမှပင် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ဖျစ်ချွဲချွဲ အရည်တို့ ကျလာတော့၏။ လိုက်တာ ဘာတွေမှန်း မသိ၊ သို့ကြောင့် သူမှီထားရာ သစ်ပင်ကြီးပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ...”

သစ်မန်ကျည်းပင် အခက်၊ အလက်၊ အရွက် တို့ကြားမှ ဝိုင်းကပ်စက် ပြုထွက်နေသည့် စူးရဲရဲ မျက်လုံးတစ်စုံကို တွေ့မြင်လိုက်တော့၏။

သူ သိလိုက်ပြီ။ ထိုသတ္တဝါကောင်သည် သူ့ကိုယ်ပေါ် မစင်လွန်လိုက်ခြင်းပင်။

သူသည် ကြောက်ပါသည် ဆိုမှ ဖြစ်ခြောက်လာသည် ဆိုမျက်ဝန်းကို သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဒိန်း...”

“ဘုတ်”

မြေပြင်သို့ အရပ်ကြိုးဖြတ် ကျလာတော့၏။

လူတွေက လာဘ်ကောင်ဟု မြောကြသည့် ဇီးကွက်ကြီး တစ်ကောင် ဖြစ်သည်။

သူ ပစ်လိုက်သည့် သေနတ်သံကြောင့် တစ်တောလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။

သူသည်လည်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံလောက်တွင် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

“ကျလီ... ကျလီ... ကျလီ... ကွပ်... ကွပ်... ကွပ်”

“ကွပ်... ကွပ်... ကွပ်”

သို့သော် ကျေးငှက်တို့၏ ဆူဆူညံညံ အသံကြောင့် သူ အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးခဲ့ရတော့၏။

စိုးစင်စင်လင်းချေပြီပဲ။

သူသည် ညက ကျန်သည့် ဖွတ်သားမီးကင်ကို နံနက်စာ အလှူငှာ စားလိုက်၏။ ဇီးကွက်သားကိုတော့ဖြင့် သူမစားလို၊ သို့ကြောင့် သည်အတိုင်းသာ ထားလိုက်၏။

“ဟာ...”

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ ရေအိုင်တွင်း သူ့လက်ကို နှစ်လိုက်သည်တွင် ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားတော့၏။

ဘယ်လိုကြောင့် သိဖြစ်ရသည် သူလည်း မပြောတတ်။ လက်ခုပ်ဖြင့် ခပ်ယူသောက်လိုက်၏။ ပြီး မျက်နှာသစ် ခြေလက်ဆေး ခေါင်းကို သပ်လိုက်၏။

ပြီး ကန်ရေပြင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလိုက်၏။

ပြာလဲ့လဲ့ ရေပြင်ကြီးသည် သူကြည့်နေရင်းမှ ဝါကျင့်ကျင့် ငွေ့ရေတွေ ဖြစ်သွားသည်ဟု သူ သိလိုက်သည်နှင့် ဖြန်းခဲနဲ ကြက်သီးမွေး

ညင်းတို့ ထလာတော့၏။

သူ့ကိုယ်သူပင် ဘယ်လို ဖြစ်သွားမှန်း မသိ။ သို့ကြောင့် ကဖျားတသိ ဆိုသလိုပင် ထိုနေရာလေးမှ သူ့သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်တော့သည်။ သူ အနည်းငယ် နောက်ကျသွားချေပြီ။

“ဝုန်း”

ရေပြင်စပ်မှ မည်းမည်းသဏ္ဌာန် သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင် ပေါ်ထွက်လာပြီး လျှပ်တစ်ပြက် ဆိုသလို သူ့ကို ရေအိုင်တွင်း ဆွဲချသွားလေတော့သည်။

သို့ဖြစ်ရပ်ကို မြင်လိုက်ရသော ယုန်ငယ်လေး တစ်ကောင်သည် တမ်းစပ်ရှိ မြက်နုများကို စားနေရာမှ “ပီးစ်” ရယ်လို့ အသံကုန် အော်တစ်ရင်း ကျွန်းတောလေးသို့ ပြေးဝင်သွားတော့သည်။

တစ်ခဏ အကြာတွင် ကန်ရေပြင်သည်လည်း ပြာလဲ့လဲ့ မြန်ဖြစ်သွားတော့၏။ စောစောတုန်းက သွေးပျက်ဖွယ် အဖြစ်အပျက်သည် သူနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်သလို ပါပဲကလား။

မုဆိုး၏ ရှိုင်ဖယ်သေနတ်အိုသည် တမ်းစပ်တွင် ပိုင်ရှင်မဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုအနေဖြင့်တော့ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ရေနက်ကြီးရွာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မုဆိုး စောခူရှိုး၏ “ဝန်း” သည် သို့ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့သည်ကို သိရှာမည် မဟုတ်။ သို့ပေမယ့် မနေ့ညက တည်းက မြန်ရောက်မလာသည်ကြောင့် ပူပင်သောက ဖြစ်နေရှာ၏။ တစ်ညလုံးလည်း မအိပ်ရ။

စိန်တောင်မှ ပြန်လာခဲ့ကြသည့် သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ် သမားများကို ပြေးလွှား မေးရှာ၏။

သူတို့တွေ မသိဟုသာ ခေါင်းခါကြ၏။ သူမသိလုပ်ရမည်မသိ။

နောက်ဆုံး ရွာသူကြီး စောစံကြိုင်ကို ပြောပြလေတော့၏။

“အမဲ လည်ထွက်တိုင်း ညအိပ်ညနေ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ မနက် သွား ညပြန်ပဲ။ သားကောင်ရရ . . မရရ ဒီသားလေးနဲ့ တစ်ညတောင် ခွဲမနေပါဘူး သူကြီးရယ်”

စိုးရိမ်ကြောင်ကြစိတ် များစွာဖြင့် ပြောလာသည့် “နော်အယ် ဝါး” ကို ကြည့်ပြီး စောစံကြိုင်တစ်ယောက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏။

“အေးဟဲ့ . . . ခုခိုး တောထဲမှာ လမ်းစ ရွာမရ . . . လမ်း ပျောက် တောမှောက်ခဲနေရပြီလား မသိ။ ဒီလို လုပ်လေ ဒီကနေ့ တစ် ရက် စောင့်ကြည့်လို့မှ ပြန်မလာလျှင်ဖြင့် ရွာသားအချို့ကို ခေါ်ပြီး လိုက် ရွာ ကြတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါနဲ့ . . . နက်ဖြန်ခါ သစ်တောဝန်ထောက်လေး လာမယ် ချိန်းထားသေးတယ် မဟုတ်လား”

သူကြီးကတော်က စောစံကြိုင်ကို လှမ်း သတိပေးလေ၏။

“အေးပါဟ . . . ငါသိပါတယ် . . . ငါက ဒီရွာသူကြီးပါ။ ငါမရှိ လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ . . . ဝန်ထောက်လေးနဲ့အတူ သူ့မိတ်ဆွေ မုဆိုး နှစ် ယောက် ပါလာမယ် ပြောတယ်။ အတော်ပဲပေါ့ . . . သူတို့ကိုပါ အကူ အညီတောင်းပြီး “ခုခိုး” ကို လိုက်ရွာကြတာပေါ့ . . . ”

“ဒါ ရှင်ကိစ္စပါတော် . . . ရှင်က သူကြီးပဲ” ဆိုကာ သူကြီး ကတော်သည် မျက်စောင်းခဲ၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းကာ အပြင်သို့ ထွက်သွား လေတော့သည်။

“သူကြီး . . . ငါလည်းပြန်တော့မယ်” ဆိုကာ နော်အယ်ဝါးသည် လေးနှစ် အရွယ် ကလေးငယ်ကို လက်ဆွဲ၍ သူကြီးအိမ် ခြံဝင်းမှ ထွက် သွားလေတော့သည်။

သည့် နံ့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သစ်တောဝန် ထောက်လေး မျိုးဝင်း၊ သူကြီး စောစံကြိုင်နှင့် ရွာသား လမ်းပြကြီး စော အားပိုလိုတို့ဖြင့် ငမိုးရိပ်ချောင်းသို့ ဆန်တက်ခဲ့ကြတော့၏။

လမ်းတွင် သူကြီး စောစံကြိုင်က သူ့ရွာသား မုဆိုး စောခုခိုး ပျောက်နေသည့် ကိစ္စကို ပြောပြ အကူအညီ တောင်းလေတော့၏။

“ဟုတ်ပြီလေ . . . အမဲပစ် ထွက်ရင်း ရွာကြတာပေါ့” ဟု ပြော လိုက်ရတော့၏။

“သူကြီးရယ် . . . တောတောင်ဆိုတာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ဆန်း ကြယ်မှုတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ တောမုဆိုး ဆိုတော့လည်း လမ်းကျွဲ သွားတာကို ဘာတို့ ရှိတတ်တာပဲ . . . သူ့မယ် ပါသွားတဲ့ သေနတ် လက်နက်ဆိုတာ သူ့ရဲ့ အဖော်ကောင်းပဲပေါ့ . . . တောထဲ လမ်းပျောက် မျက်စိလည်နေတာပဲ ဖြစ်မပေါ့ဗျာ”

“အေးဗျာ . . . ဖြစ်နိုင်ချေပေါ့ . . . နို့ပေမင် သူ့ဇနီးနဲ့ သား လေးက တင့်တို တရီရိနဲ့ဗျာ . . . ”

“လမ်းပျောက်နေတာ ဆိုလျှင်ဖြင့်လည်း လိုက်ရွာ ခေါ်ရတော့ မပေါ့ . . . ”

သို့နယ် ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ငမိုးရိပ်ချောင်းဖျား ရောက်လုတွင် ငမိုးရိပ်ချောင်းလက်တက် တစ်ခု ဖြစ်သည့် ပုဂံချောင်းဝတွင် စခန်းချ နားလိုက်ကြ၏။

“သစ်ခုတ် ဝါးခုတ်သမားတွေက ဒီပုဂံချောင်းထိသာ လာကြ သဗျ . . . သည့်အထက်ကို ဘယ်သူမှ မတက်ကြဘူး”

လမ်းပြကြီး စောအားပိုလိုက ပြောလာ၏။

“ဘာလို့တုန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်သည်။

“သည့်အထက်ပိုင်း တောသိပ်နက်သွားပြီလေ . . . သားရဲ တောင်တွေလည်း ပေါ်လာပြီ။ လျှို့ဝှက် မြှောင်တွေကလည်း များလာတော့ လမ်းမှားမှားလည်း ကြောက်ကြတယ်လေ”

စောအားပိုလို၏ အပြောကြောင့် ကျွန်တော်သည် လက်ဖျောက် တစ်ချက် တီးလိုက်ပြီး-

“ဖျောက်”

“ဟုတ်ပြီ သူကြီး... ဒီမယ် တစ်ည နားနေပြီး နောက်နေ့ အထက်ကို ဆက်တက်ကြမယ်... စောအားပိုလို ပြောပုံဆိုလျှင်ဖြင့် ဖျောက်နေတဲ့ မုဆိုး ခုနီးဟာ သားကောင်နောက် လိုက်ရင်း နယ်ကျွံသွားတာ ဖြစ်မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား ဆရာပိုက်ရယ်... သားရဲကောင်တွေလည်း ပေါတယ်ဆိုတော့...”

သူကြီးက ရှေ့ဆက် သွားလိုဟန် မပေါ်။ သို့ကြောင့်-

“နို့ဖြင့် ဖျောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုက်ရှာကြမလဲ သူကြီးရယ်”

သို့ ပြောလိုက်သည်တွင် သူကြီးသည် “ဒီမှာပဲ စခန်းချပြီး ဟိုဒီ ထွက်ရှာလျှင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား” ဟု ပြောလာ၏။

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး “ဒီနားလေးတစ်ဝိုက် မုဆိုး ခုနီး ရှိနေမှတော့ဖြင့် သူ လမ်းပျောက်စရာ ဘယ်ရှိတော့မှာတုန်း။ ခုဟာက အထက်အတွင်းနက်နက် ရောက်သွားလို့ ဒီတောထဲ တဝဲလည်လည် မျက်စိလည်နေတာ ဖြစ်မပေါ့... သူက တစ်ယောက်တည်းလေ။ ကျွန်တော်တို့က လက်နက် အပြည့်အစုံနဲ့ လူအများစုလေ... ဘယ်လို လမ်းပျောက်နိုင်မှာတုန်း”

သို့ ပြောလိုက်လေမှ သူကြီးသည် “အဲလိုဆိုလည်း နက်ဖြန်ခါ ဆတ်တက်ကြတာပေါ့” ဟု ပြောလာတော့၏။

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ညတာ စခန်းချရန် နေရာ ဖြစ်သော်လည်း ဝါးပေါသည်၊ လွယ်သည်ကြောင့် လေးယောက် ကျောဆန့်လောက်နိုင်သည့် ဝါးကြမ်းခင်း တဲလေးတစ်လုံးကို ထိုးလိုက်

ကြ၏။

တဲထိုးပြီးသည်တွင် အမောဖြေ နားနေ လဲလျောင်းလိုက်ကြ၏။ သူကြီး ယူလာသည့် ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ဆတ်သားခြောက်ကြော်ကို စားလိုက်ကြ၏။

အချိန် မနည်းလေတော့ပြီ။ ညနေ စောင်းလှချေပြီ။

““ကိုပိုက်” ဘာလေးညာလေး ရလို ရပြား” ဆိုကာ လင်းမြင့် လှိုင်က ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကို တောက်တိုင်ပြီး တဲပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“ငါလည်း လိုက်မကွ” ဆိုကာသူကြီးသည် သူ၏ နှစ်လုံးပြု သေနတ်ကို ဆွဲ၍ လိုက်ခဲ့ချေသည်။

ဝန်ထောက်လေး မျိုးဝင်းသည် ညောင်းညာနေပြီ ဖြစ်၍ စခန်း တဲတွင် ဖထိစောအားပိုလိုနှင့် နေခဲ့တော့၏။

“ကိုလင်း ကျွန်တော်တို့ တောမတိုးတော့ဘူးဗျာ... ငမိုးရိပ် ချောင်းအတိုင်း ဆန်တက်ကြတာပေါ့” ဟုဆိုကာ ရေခန်းလှဖြစ်သော ငမိုးရိပ် ချောင်းကမ်းစပ်မှ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။

သို့ ချောင်းအတိုင်း လာခဲ့ကြခြင်းသည် အပြန်လမ်း မမှားရန် ဖြစ်ချေတော့၏။ အတန်ငယ် လျှောက်ခဲ့ကြသည်တွင် မြောင်ပေါက် တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြ၏။ မြောင်ပေါက်သည် အတန်ငယ် ကျယ်သဖြင့်-

“ကိုလင်း... ဒီမြောင်ပေါက်ထဲ ဝင်ကြည့်မယ်ဗျာ”

သို့ပြောကာ ကျွန်တော်သည် ရှေ့မှဦးဆောင် ဝင်လိုက်၏။ ထို မြောင်အတွင်း၌ ခြေမျက်စိသာသာ ရေရှိနေ၏။ ရေစီးနေ၏။

“ဟာ”

မြောင် အလယ်လောက်တွင် ပုဆိုးစတစ်ခုကို တွေ့သဖြင့် အံ့အားတကြီး ကောက်ယူ ကြည့်လိုက်တာ...

“ဒီတစ်ဝိုက် လူရှိနိုင်သဗျ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော် ကိုင်ထားသည့် ပုဆိုးစကို သူကြီးက သေသေချာချာ ကိုင်တွယ် ကြည့်နေပြီး-

“ဒီ ပုဆိုးအဆင် မြင်ဖူးတယ်” ဟု ပြောလာသဖြင့်

“နို့ဖြင့်လည်း စဉ်းစားပါဦး” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ... ဒါ... ဒါ “ခွရိုး” ပုဆိုး ဖြစ်မယ်၊ ခွရိုး ဝတ်နေကျ ပုဆိုးပဲ။”

ကျွန်တော်က သူကြီးကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ပုဆိုးဆိုတာ အဆင်တူတွေ အများကြီး ရှိတာပဲ... “ခွရိုး” ပုဆိုးလို့ ဘယ်နှယ် ပြောလို့ ရမှာတုန်း” ဟု ပြောလိုက်၏။

သည်တွင် သူကြီးက ခေါင်းကို တွင်တွင် ခါလိုက်ပြီး-

“ဒီငမိုးရိပ် ချောင်းဖျားကို လာ အလုပ်လုပ်ကြတာ ငါတို့ ရွာက လူတွေပဲ ရှိတယ်။ ဒီချောင်းဖျားနဲ့ အနီးဆုံးရွာက ငါတို့ ရေနက်ကြီးရွာ ပဲလေ။ တခြားရွာက လူတွေ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဒီကို ရောက်လာနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိဘူး။ အေး ငါတို့ရွာထဲမယ် ဒီပုဆိုးအနက်ကွက်တုံးကြီး ကို ဝတ်တာ ခွရိုးပဲ ရှိတယ်။ ငါ လောင်းရဲတယ်ကွာ ဒါ ခွရိုးပုဆိုးပဲ... ”

“သူကြီး ပြောသလိုဆိုလျှင်ဖြင့် ဒီပုဆိုးက ခွရိုး ဝတ်နေကျ ဆို လျှင်ဖြင့် ခုပုံအတိုင်းဆို “ခွရိုး” တစ်ယောက် ဒုက္ခဆိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ သဘောပေါ့”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် သူကြီး စောစံကြိုင့် တစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားတော့သည်။ သူကြီး စောစံကြိုင့်တစ်ယောက် ပုဆိုးစကို ကြည့်လိုက်၊ မြှောင်ဖျားကို ကြည့် လိုက် ဖြစ်နေတော့၏။

“ခွရိုး ဒီမြှောင်ထဲမယ် ရှိတာ သေချာပြီ။ သို့မဟုတ် ရောက်ခဲ့ ကာ သေချာပြီ” ဟုဆိုကာ ရှေ့ဆက် လျှောက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်က နောက်မှနေ၍ “သူကြီး ဒီမြှောင်က ရှည်မယ်ပုံငှ။ စခန်း ပြန်ကြတာပေါ့။

နက်ဖြန်မှ ကျွန်တော်တို့ ဒီမြှောင်ဖျား တက်ကြတာ ပိုကောင်းမယ်” ဟု ပြောကာ သူကြီးကို ခေါ်ပြီး စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

စခန်း ပြန်ရောက်ခဲ့ကြပြီး နောက်ပိုင်း သူကြီးသည် သူ၏ရွာ သား မုဆိုး ခွရိုးအတွက် ဘာဖြစ်မှန်း မသိရသေးပေမည် လွန်မင်းစွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပုံရ၏။

တစ်ညလုံး တမိုင်မိုင် တတွေတွေ ဖြစ်နေပုံရ၏။ ကောက်ယူ ခဲ့သော ပုဆိုး အပိုင်းအစလေးကိုလည်း မီးကင် အခြောက်ခံ၍ သိမ်း ဆည်းထားလိုက်လေ၏။

ခွရိုးတစ်ယောက် လူ့လောကကြီးတွင် မရှိနိုင်တော့ပြီကိုတော့ ပြင် တွက်ရနိုင်ပေမည် ဘယ်လိုကြောင့်ရယ်လို့တော့ တွက်မရနိုင်သေးချေ။ သဲလွန်စတော့ ရချေပြီ။ နက်ဖြန်ဆိုလျှင် သိကောင်း သိနိုင် ပေလိမ့်မည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ထို မြှောင်လေးအတွင်း ဝင်ခဲ့ကြတော့၏။

နံနက်စောစောမို့လား မသိ။ မြှောင်အတွင်း တောဝက်ပျိုလေး တစ်ကောင် တွေ့သဖြင့် ပစ်ခတ်ရရှိလိုက်သေး၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မနေ့က ဘာသားကောင်မျှ မရ ဆာလောင် နေကြပြီလည်း ဖြစ်၍ မြှောင်လေးမှသည် တောင်ကြောလေးပေါ်သို့ တက် လိုက်ကြကာ နေရာထိုင်ခင်း ကောင်းသည့် နေရာလေး တစ်ခုတွင် နား နေရင်း ဝက်ပျိုကောင်လေးကို အသားဖျက် မီးကင်လိုက်သည်။

ဝက် မီးကင်သားနှင့် လင်းမြင့်လှိုင် ယူလာသည့် ဝီစက်သည် လိုက်မက်လွန်းတော့၏။

စားလို့ကောင်း၊ သောက်လို့ကောင်း မူး၍ ဒေါင်းသွားသည့် ကြောင့် နေလည်း စောင်းချေပြီ ဖြစ်၍ ထိုနေရာလေးမှာပင် ညမခိပ် စခန်းချ လိုက်ကြရတော့၏။

မျိုးဝင်း၊ စောအားပိုလိုနှင့် သူကြီးတို့သည် အစားများများ စားပြီး နည်းနည်း သောက်ကြခြင်း ဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် နည်းနည်းစားကာ များများသောက်ကြသည် ဖြစ်၍ ခပ်စောစောပင် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ ဖျတ်ခနဲ သတိရလာသည်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော် တစ်ယောက်မှလွဲ၍ အားလုံး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေကြဆဲ ဖြစ်၏။

ရေ ဆာလာသည်လည်း ဖြစ်၍ တဲထောင့်ခြေရင်းတွင် ထောင်ထားသည့် ဝါးဗူးရှိရာသို့ သွားလိုက်၏။

ဝါးဗူးကို စောင်းလိုက်ကာ ဝါးခွက်တွင်း ရေလောင်းထည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် တစ်ကျိုက် မော့သောက်လိုက်သည်။

“မရော... မရော ဝေါ”

တောတိုး ပြေးလွှားသံကြောင့် စခန်းက ခေါင်းရင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

လူ ခါးစောင်းသာသာရှိ သစ်ပင်ငယ် အကိုင်းအခက်တို့ လှုပ်ခတ်သွား၏။ သတ္တဝါတစ်ကောင် တိုးဝှေ့ ပြေးသွားပုံရ၏။

ကျွန်တော်သည် တဲပေါ်ရှိ ဓာတ်မီးကို ကောက်တိုင်၍ ထိုနေရာသို့ လှမ်းထိုးလိုက်၏။

“ဟင်!”

လူတစ်ယောက် ပြေးလွှားသွားပုံ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။

ဘယ်သူပါလိမ့်။ ညကြီး အချိန်မတော် ကျွန်တော်တို့တို့ လာချောင်းနေသည်လား။ ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးလို၍လား။ ကျွန်တော်သည်ပင် အိပ်မက်စုံများဖြင့် မြင်မိမြင်ရာ မြင်နေခြင်းများလား။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက် အတန်ကြာကြာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုး

ကာ ကြည့်နေမိ၏။ သည်နောက်ပိုင်း မည်သည့် ထူးခြားမှုမှ မရှိလေသဖြင့် အိပ်ရာတွင် ပြန်လှဲချ အိပ်လိုက်တော့၏။

ဒုတိယအကြိမ် ပြန်၍ အိပ်ပျော်သွားပြန်သည်။

အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်တွင် မိုးစင်စင်လင်းချေပြီ ဖြစ်သည်။

သည်တစ်ခါ တဲပေါ်တွင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ပါကလား။ သူတို့လေးယောက် မီးပုံနားတွင် ထိုင်၍ ဝက်ကင် စားနေကြသည်။ စကားစမြည် ပြောနေကြသည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှထကာ သူတို့နား သွားလိုက်သည်။ “ညက ကျွန်တော် ထူးထူးဆန်းဆန်း တစ်ခု ကြုံရတယ်ဗျာ... ရေဆာလို့ ထသောက်တဲ့အခါမယ် တဲခေါင်းရင်းဘက် ချုံတောထဲကနေ လူတစ်ယောက် တောတိုးပြေးသွားတာ တွေ့လို့ သူကြီးကို ပြောပြနေတာ။ သူကြီးကလည်း သူ ညက အိပ်မက် ရတယ်တဲ့။ ခေါင်းရင်းဘက် ချုံတောထဲကနေ ပျောက်နေတဲ့ မုဆိုး ခုရိုးက သူ့ကို လာခေါ်နေတယ် ဆိုပဲ။ တိုက်ဆိုင်တာလားတော့ မသိဘူးဗျာ” ရယ်လို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် တဖန်တပြု ဖြစ်သွားကာ ညက ကျွန်တော် ကြုံရသည်ကို ပြန်ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ဟာ... ဒါဆိုလျှင်ဖြင့် ထူးခြားမှု တစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီဗျ”

မျိုးဝင်းက ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ပြီ... ကျွန်တော်တို့ ညက မြင်လိုက်ရတဲ့ လူ ဒါမှ မဟုတ် သတ္တဝါကောင် ပြေးလွှားသွားတဲ့နောက် လိုက်ကြည့်ကြစို့ဗျာ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တဲခေါင်းရင်းဘက် တောတန်းလေးအတွင်း တိုးဝင်လိုက်ကြတော့သည်။

နာရီဝက် ခရီးလောက်ခန့်တွင် ကျွန်းပင်တို့ စုစုလေး ကွက်ပေါက်ရောက်နေသည့် ကျွန်းတောလေးသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထူးဆန်းသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှ လူတစ်ယောက် သွားနေသလို အားလုံး

ခံစားလိုက်ကြရခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်းတောလေးကို ကျော်လာသည်နှင့် မြက်ပင်ရိုင်းနှင့် တံမြက် စည်းပင်တို့ ပတ်ပတ်လည် ခြံရံလျှော်ရုံသည် ရေအိုင်ကြီး တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြ၏။

“ဟာ... ဟိုမှာ ဘာလဲ မသိဘူး”

သို့နယ်ပြောကာ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရေအိုင်စပ်သို့ ခပ်သွက်သွက် ခြေလှမ်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ကျော်ဖြတ်၍ သွားလေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် သူ့နောက်မှ အေးအေးလူလူ လိုက်သွားကြသည်။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကမ်းစပ်တွင်ရှိ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ကောက် ယူလိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဘက် ပြန်လျှောက်လာကာ-

“ကမ်းစပ်မှာ ရှိနေသောတစ်လက်လှ”

“ဟင်!”

ထို ရှိနေသောတစ်လက်ကို သူကြီးက လှမ်းယူ၍ သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး-

“ဒါ... ခုနီးသေနတ်ပေပဲ... ” ဆိုကာ မှိုင်ကျသွားတော့၏။ မျက်ရည်တို့ စီးကျလာတော့၏။

သေနတ်နဲ့ လူကွဲကွာနေသည် ဆိုကတည်းက သေနတ်ပိုင်ရှင် လူသည် သက်ရှိထင်ရှား မရှိတော့၍ ဖြစ်ပေမည်။

“ရေ ဆင်းချိုးရင်း ရေနစ်သွားတာလား”

သို့နယ်ပြောပြီး ကျွန်တော်သည် ရေအိုင်စပ်သို့ သွား၍ ရေပြင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော့် နောက်မှ အားလုံး လိုက်လာကြ၏။

ရေအိုင်တွင်း ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

“ဟာ... ”

မျက်စိရှင်သော လင်းမြင့်လှိုင်က ကမ်းစပ်နံ့ထဲတွင် တင်ကျန်

နေသည် လူ့လက်တစ်ဖက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလာ၏။

“ခွရိုး ရေချိုးရင်း ရေနစ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရေထဲက သတ္တဝါတစ်ကောင်က ဒုက္ခပေးသွားတာ ဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော်က သို့ မှတ်ချက်ချ ပြောလိုက်သည်။

ရေအိုင်တွင်းသို့လည်း စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလိုက်မိ၏။ ဘယ်လိုကြောင့်ရယ်မသိ၊ ပြာလဲ့လဲ့... ရေပြင်သည် ဝါကျင့်ကျင့် ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်၏။

“ဟာ... ”

ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းမသိ၊ ကြက်သီးမွေးညင်း ထလာသည်ဖြစ်၍ အလိုလိုနေရင်း နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်မိ၏။

ကျွန်တော် နောက်ဆုတ်လိုက်သလို လင်းမြင့်လှိုင်၊ မျိုးဝင်းနှင့် အစ်ကိုကြိုင်သည်လည်း ကျွန်တော့်နယ် လိုက်၍ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

“ဝုန်း”

“ဟာ”

“ဟင်”

“အို”

ရေထဲမှ မည်းမည်း သတ္တဝါကြီးသည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ရေပါ ထိုးတက်လာပြီး ကမ်းစပ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် လမ်းပြကြီး စောအားလိုကို ရေအိုင်တွင်း ဆွဲချသွားလေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကယာကသီ လက်တွင်းမှ သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်ပြီး ကမ်းစပ်သို့ ပြေးသွားလိုက်၏။

“ဟင်!”

စောအားပိုလိုကို ဆွဲချသွားသည်မှာ မိကျောင်းကြီးပါကလား၊ အားပိုလိုနှင့် မိကျောင်းကြီးသည် လုံးထွေးနေတော့၏။

ကျွန်တော် ဘယ်သို့ လုပ်ရမည် မသိ။ မိကျောင်းနှင့်လူ
ကွာသွားလျှင် ကောင်းပေလိမ့်မည်။

"ဒိန်း"

ဟင်! လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်လိုက်တာပါကလား။

"ကိုလင်းရယ် လူသွားမှန်လျှင် ဒုက္ခ မဖြစ်ချေဘူးလား"

သို့နှယ် စိုးရိမ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ပြီး ရေပြင်ကို ကြည့်လိုက်
သည်။

"ဟာ"

မိကျောင်းကြီးနှင့်လူ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ကွာသွားချေပြီ။ သို့
ကြောင့်...

"ဒိန်း"

"ဒိန်း"

ကျွန်တော် ပစ်သည်။ လင်းမြင့်လှိုင် ထပ်ပစ်သည်။ မိကျောင်း
ကြီး ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးတို့ ပန်းထွက်လာပြီး ပက်လက် လန်နေတော့၏။

ကမ်းစပ်သို့ ကူးခပ်လာသည့် လမ်းပြကြီး အားပိုလိုကို သူကြီး
စောစံကြိုင်က လှမ်းကူ ကမ်းပေါ် ဆွဲတင်ပေးလေ၏။

"ဖထိ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်" ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်သည်လည်း
ဝိုင်းကူ ဆွဲမလေတော့၏။

"ဟာ!"

ကျွန်တော် ကမ်းပေါ် ရောက်လာသည့် စောအားပိုလိုကို ကြည့်
ပြီး ထိတ်လန့်သွားတော့သည်။

ဘယ်ခြေတစ်ဖက် မိကျောင်းကြီး ကိုက်ဖြတ်သွားသည်ပဲ။
ကြောက်စရာ ကောင်းလှချည်ကလား။

"ဘယ်လိုလုပ် မိကျောင်းကြီးက တောင်ပေါ် ရေအိုင်ကြီးထဲမှာ
ရှိနေတာပါလိမ့်"

လင်းမြင့်လှိုင်က တအံ့တဩ ဖြစ်ကာ ပြောလာတော့၏။

"မြစ်ရေ တက်တော့ကာ ဇမိုးရိပ်ချောင်းရေလည်း တက်လာ
တာပေါ့... ဒီအခါ မြစ်ရေနဲ့အတူ မိကျောင်းပါ ပါလာပြီး ရေပြန်ကျ
တော့ကာ ပြန်ပါမသွားဘဲ ဒီအိုင်ကြီးထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ နေမှာပေါ့..."

သူကြီး စောစံကြိုင် ပြောသည်မှာ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ထို မိ
ကျောင်းကြီးသည် ကမ်းစပ်တွင် ကံဆိုးစွာ ရောက်လာသည့် သတ္တဝါတို့
ကို ဖမ်းယူ စားသောက်ခြင်း ဖြစ်ချိန်မည်။

လမ်းပြကြီး စောအားပိုလို တစ်ယောက်တော့ဖြင့် ကံအားလျော်
စွာ အသက်မသေခဲ့ငြား သူ၏ ခြေတစ်ဖက် ပေးစားလိုက်ရပေတော့
သည်။

ပျဉ်းမကုန်းဆိုတဲ့ ရွာကလေးအကြောင်း

ပဲခူးရိုးမ တောင်ခြေရွာကလေး ဖြစ်သည့် “ပျဉ်းမကုန်း” ကျေးရွာကလေးသည် လူနေအိမ်ခြေ တစ်ရာခန့်ပင် ရှိ၏။ ပျဉ်းမကုန်းနှင့် အနီးဆုံး ကျေးရွာဆိုလို့ မီးလောင်ကုန်း ကျေးရွာသာ ရှိ၏။ သို့တောင်မှ ကိုးမိုင် ၁၀မိုင်ခန့် ရှိ၏။ အသွားအလာ အဆက်အဆံ ရှိခဲ့၏။

ရိုးမ တောင်ပေါ်မှ စီးဆင်းလာသည့် ဆင်သေချောင်းကြီးသည် ပျဉ်းမကုန်းရွာ အနောက်ဘက်မှနေ၍ စီးဆင်းသွားသည်ကြောင့် “ရေ” အတွက် ပုံပင်စရာ မလိုချေ။

ရွာတွင် အသေအပျောက် ရှိပါက ရွာဖျားဟု ဆိုရမည့် “ခင်တန်း” လေးတွင် မြေမြှုပ်ကြ၏။

ထို ခင်တန်းလေးကို သင်္ချိုင်းဟု ခေါ်ရပေမည်။

တောင်ပေါ်ကုရင်တွေ ဖြစ်ကြ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်ကြ၏။

ရွာအဝင်ထိပ်တွင် ရှေးလူကြီးတွေ တည်ခဲ့သော စေတီတစ်ဆူ ရှိ၏။ ပျက်စီး ယိုယွင်းနေပေပြီ။

တွတ်ပိစာအုပ်တိုက်

ထိုစေတီလေးသည် သင်္ချိုင်းကုန်း နေရာနှင့် ဆိုပါလျှင် မဝေး

လှချေ။

သင်္ချိုင်းကုန်းဆိုခြား ပျက်စီး ယိုယွင်းနေပြီ ဖြစ်သော အုတ်ဂူ သုံးလုံးခန့်သာ ရှိ၏။ သို့တောင်မှ ရွေး ပဝေသကီ ကတည်းက ရှိခဲ့သော အုတ်ဂူ ဖြစ်၏။ သစ်ပင်ချုံနွယ် ရစ်ပတ် ဖုံးအုပ်နေသည်။

မြေပြင်ကို အသေအချာ ကြည့်လေမှ လူသေအလောင်း မြှုပ် ခဲ့ဖူးဟန်ရှိသော မြေပုံ မိမိလေးများတော့ ရှိ၏။ ချုံပုတ်မြက်ရိုင်းတို့ ဖုံး လွှမ်းနေကြ၏။

ထိုရွာထိပ်ရှိ စေတီလေးကို ပြုပြင်ခြင်း မရှိခြား တပေါင်းလတွင် တစ်နှစ်တစ်ခါ ဆိုသလို ဘုရားပွဲတော် လုပ်ပေးရ၏။ တကယ်တော့ ဘုရားပွဲထက် နတ်ပွဲ လုပ်ပေးရခြင်း ဖြစ်၏။ ဘုရားပွဲသာ အမည်ခံခြင်း ဖြစ်၏။ ရိုးရာနတ်ပွဲ လုပ်ပေးရခြင်းသာ ဖြစ်၏။

တပေါင်းလ ရောက်ခါနီးလေတိုင်း ထိုရွာလေးသို့ အမေအိုကြီး တစ်ယောက် ဘယ်ကမှန်းမသိ ရောက်လာတတ်၏။

အသက်အားဖြင့် (၈၀)ကျော်ခန့် ရှိချေပြီ။ ရွာလူကြီး စောလယ် ဝါးထက်ပင် ကြီးပုံရ၏။ ခါးကိုင်းနေချေပြီ။

ထူးဆန်းသည်မှာ သူမ ရောက်လာလေတိုင်း ခွေးဘီလူးကြီး တစ်ကောင် ပါလာတတ်၏။

အချိန်ကျ၍ ဘုရားပွဲ လုပ်မပေးလျှင် ထိုနောက်ပါခွေးဘီလူး ကြီးက ရွာသားတစ်ယောက်ယောက်ကိုဖြင့် ကိုက်သတ်သွားတတ်သူဟု ယုံကြည်ထားကြ၏။

သိကြ၊ ပြောကြခြား... မည်သူမျှ မြင်ဖူးခြင်းရှိပုံမပေါ်။ ရွာ လူကြီးသည်ပင် သူ့ဘိုးဘွား လက်ထက်ကစ၍ ဆင့်ကဲပြောလာကြခြင်း သာ ဖြစ်သည်ဟု ပြောသည်။

ဘုရားပွဲလုပ်လျှင် စေတီလေး နားရှိ ပျဉ်းမပင်ကြီးတွင် မြေပိုင်း

တွတ်ပိစာအုပ်တိုက်

ပျဉ်းမကုန်းဆိုတဲ့ ရွာကလေးအကြောင်း

ဇာတ် လုပ်ပေးရ၏။

သည်အခါ... တောစောင့်နတ်ကြီး ကိုယ်တိုင် လူယောင် ဖန်ဆင်း၍ လာကြည့်တတ်၏ ဟု ယုံကြည်ကြ၏။

ဟိုးယခင်က ထိုပျဉ်းမကုန်း ရွာလေးသည် လွန်စွာမျှ စည်ကား သော ရွာလေးဟု ဆိုကြ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း ရွာသိမ်၊ ရွာငယ် တို့ ဝန်းရံနေကြ၏ ဟု ပြောကြ၏။ ဘုရားပွဲ လုပ်လျှင် လွန်စွာမျှ စည် ကား၏ဟု ဆိုပြန်သေး၏။

နောင်တွင် ဘုရားပွဲလုပ်ရန် တစ်နှစ်ပျက်ကွက် သွားခဲ့သည်။

ဤတွင် တောစောင့်နတ်ကြီးက အမျက်ထွက်ကာ ရွာလူကြီး ကို အိပ်မက်ပေးကာ ပြုလုပ်စေ၏။ သို့ ရွာလူကြီးက အယုံအကြည် မရှိ ဟုဆိုကာ မလုပ်ဘဲ ထား၏။ သည်တွင် တောစောင့်နတ်ကြီးက စိတ်ဆိုး ကာ ရွာတွင်း ဆင်ရိုင်းများကို လွှတ်၍ ရွာကို ဖျက်ဆီးလေတော့ ၏။ ပျဉ်းမကုန်း ရွာတွင်သာမက ပတ်ဝန်းကျင် ရွာသိမ်ရွာငယ်တို့ကိုပင် ဖျက် ဆီးစေတော့၏။

သည်သို့ဖြင့် ပျဉ်းမကုန်းရွာလေးသည် စည်စည်ကားကား ရွာ လေးဘဝမှ ယခုလို ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ရွာသိမ်ရွာငယ်လေးသာ ဖြစ်နေရတော့၏ဟု ပြောဆိုကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသည်ကား ဒဏ္ဍာရီလေလား၊ အဖြစ်မှန်လေလား မသိနိုင် ပါချေ။ သို့သော် ထိုရွာတွင်း လမ်းပေါ်တွင် တောဆင်ရိုင်းတို့ ခြေရာများ ယနေ့တိုင် ရှိနေသေးသည်မှာ အံ့ဩလောက်ပေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုရွာကလေးသို့ ရောက်ခဲ့ ကြရာမှ ရွာလူကြီး စောလယ်ဝါး ပြောပြခဲ့သည်များ နားထောင်ပြီး အံ့ဩ နေကြရတော့၏။

"ခုကော မထီတို့ ရိုးရာနတ်ပွဲ လုပ်ပေးရသေးလား"

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

တွတ်ပိစာအုပ်တိုက်

“ပတ်ဝန်းကျင်ရွာတွေလည်း မရှိကြတော့ဘူး၊ ဒီရွာမှာလည်း လူအနည်းငယ်ပဲ ရှိတော့တယ် ဆိုတော့ စတိသဘောပဲ လုပ်ရတာပေါ့ ကွာ”

ရွာလူကြီး စောလယ်ဝါးသည် အဝေးသို့ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း ကြည့်ပြီး ပြောလေ၏။

“မီးလောင်ကုန်းရွာကကော မလာကြဘူးလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က အမေးကို ရွာလူကြီးက ချက်ချင်း မဖြေလေဘဲ ကွမ်းအစ်အတွင်းမှ ကွမ်းတစ်ယာထုပ်ကာ ပါးစပ်တွင်း သွင်းလိုက်ပြီး သုံးလေးချက်ခန့် ကြိတ်ဝါးလိုက်ပြီးလေမှ-

“သည်ကနေဆို ကိုးမိုင်လောက် ဝေးတဲ့အပြင် အဲဒီရွာမှာ အခြေချ ရှိနေကြသေးတဲ့ လူကြီးအချို့က ဒီရွာကို ရှောင်ကြတယ်လေ၊ ဒီ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရွာသစ် ပြန်တည်ဖို့လည်း စိတ်မကူး ကြတော့ဘူးလေ”

“အော်... အင်း... အင်း သဘောပေါက်ပြီ”

“ကဲ... သက်သောင့်သက်သာ နေကြဦး... ငါရွာထဲမယ် ကိစ္စလေးရှိလို့ လုပ်စရာလေးတွေ သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်” ဟုဆိုကာ ရွာလူကြီးသည် ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းသွားလေတော့၏။

“ကိုဝိုက်ရေ... ကျွန်တော်တို့ ဒီရွာမှာ တစ်ည စခန်းချ နားကြမယ် ဟုတ်လား”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေ၏။

“အင်းလေ... အချိန်လည်း လင့်နေပြီ၊ မနက်စောစော ခရီးထွက်ကြတာပေါ့” ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ညနေစောင်းလေးတွင် ရေချိုးဆင်းကြရင်း ရွာကလေးကို တစေ့တစောင်း လေ့လာလိုက်ကြသည်။

ရွာရှိ လူများသည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ကြချေ။ သူတို့အလုပ် သူတို့ လုပ်နေကြ၏။ ထိုရွာရှိ အမျိုးသမီး အတော်

များများသည် ကရင် သင်သိုင်းရှည်ကြီးများနှင့် ဖြစ်ကြ၏။ အမျိုးသားများကိုတော့ဖြင့် အတွေ့နည်းပေ၏။

“ကိုလင်း” စေတီလေးဘက် သွားကြစို့ဗျာ” ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်သည် ရွာထိပ်ရှိ စေတီလေး ရှိရာသို့ ဦးဆောင်သွားလိုက်၏။ စေတီလေး၏ “ပရိဝုဏ်” သည် အလွန် ကျယ်ဝန်းပေ၏။

ဘာရယ်ကြောင့်ရယ်မသိ ထိုစေတီ ပရိဝုဏ်အတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်နေစဉ်တစ်လျှောက် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိတရ လွှမ်းဆွေးရသည် နှယ် ခံစားရ၏။

ကျွန်တော်ပင် မဟုတ်၊ လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း သို့နှယ်ခံစားရသည်ဟု ပြောလေ၏။

သို့ဆိုလျှင်ဖြင့် တစ်ခုခု ထူးခြားနေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဟာ... ”

ကျွန်တော်တို့ ထိုနေရာလေးမှ ပြန်အထွက်တွင် ကျွန်တော်တို့ နောက်ဘက်မှ တစ်ဦးတစ်ယောက် လိုက်လာသည်ဟု သတိပြုမိသည်ကြောင့် ကယျာကသီ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ရိပ်ခနဲ လူတစ်ယောက် စေတီပျက် နောက်ကွယ်သို့ လျှောက်ဝင်သွားသည်ကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်ကြောင့် လုံးဝ အံ့ဩသွားမိတော့သည်။

“မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သလျှင်”

ကျွန်တော် ခန်းမှန်းချက်ကို ပြောလိုက်၏။

ထိုစေတီလေး နောက်ကွယ်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့် လိုက်ကြသည်။ စိတ်ထင်လို့ ဖြစ်ချိန်မည်။

မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိပါကလား။

“ကိုဝိုက် သွားစို့”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ရေမိုးချိုးပြီးနောက် ရွာ

သူကြီး စောလယ်ဝါးအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“ကဲ... ဧည့်သည်တွေ ထမင်းစားကြတော့”

သို့နယ် ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

လင်းမြင့်လှိုင်က ယဲယဲလေး ပြုံးကြပြီး ရွာလူကြီးဘက် လှည့်လိုက်တာ-

“ဖထီ... ကျွန်တော်တို့ ထမင်းမစားချင်သေးဘူး၊ ကိုးမိုင်ခန့် ကို လျှောက်ခဲ့ကြတာ ဆိုတော့ အတော်ကလေး ညောင်းနေပြီ ဖထီရယ် ပြီးတော့ ချမ်းစိမ့်စိမ့်လည်း ဖြစ်နေတယ်၊ သွေးပူသွားအောင် ကျွန်တော်တို့ ထမင်းမစားခင် နည်းနည်း သောက်ချင်တယ်”

သို့ ပြောလိုက်သည်တွင် ရွာလူကြီးက မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားတာ-

“အို... ဒီရွာမယ် ဟိုး ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ကတည်းက အရက်မရှိဘူး၊ သောက်တတ်တဲ့လူလည်း မရှိဘူး... ခု ဧည့်သည်တွေ က သောက်ချင်တယ်ဆိုတော့ အဲဒါမှ ဒုက္ခ ဂွကျတော့တာပဲ”

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က-

“အရက် မရှိတာ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့မယ် ပါလာပါတယ်၊ ဖထီဆီမှာ ခွင့်တောင်းတာပါ”

“ဟေ”

ရွာလူကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက်-

“တောစောင့်ကြီးကို ခွင့်တောင်းပြီး သောက်ကြည့်ကြပေါ့” ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့သြသွားမိ၏။

သောက်ကြည့်ကြပေါ့ ဆိုသည့် စကားအတွက် ကျွန်တော် စဉ်းစားမိရ ဖြစ်မိတော့၏။

“ဟုတ်ပြီလေ... ဖထီ ခွင့်ပြုလျှင်ဖြင့် တောစောင့်နတ်ကြီးကို

ကျွန်တော် ပြောပြီး သောက်ပါမယ်” ရယ်လို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်ပြီး သူ့အိတ်တွင်းမှ GRAND ROYAL WHISKY လေးထောင့်ပုလင်းကို ထုတ်၍ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ နဖူးထက် ကပ်လိုက်ပြီး၊ ပါးစပ်မှလည်း တတုတ်တုတ်ဖြင့် ဘာတွေ ပြောမှန်း မသိ ပြောလေပြီး ပုလင်းအဖုံးကို ဖွင့်၍ ကြမ်းပြင်သို့ အနည်းငယ် လောင်းချလိုက်တော့၏။ ပြီးလေမှ-

“တောစောင့်နတ်မင်းကြီးကို ဆက်ပြီးပြီ... သောက်လို့ ရပြီဗျို့” ဆိုကာ အကြမ်းပန်းကန်လုံး အပက်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်လှည့် သောက်လိုက်ကြတော့၏။

“လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြကွဲ့” ဆိုကာ ရွာလူကြီးသည် အိမ်အောက်သို့ ဆင်းသွားပြန်တော့၏။

တစ်မိုင်း ကျော်ကျော်ခန့်ကို သောက်လိုက်ကြပြီးနောက် ရွာလူကြီး တည်ခင်းကျင်းထားသည့် ထမင်းပွဲတွင် ရွှေထိုင်လိုက်ကြတော့၏။

“ဖထီ လာလေ တစ်ခါတည်း စားတာပေါ့”

ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“စားပြီးပြီ... ဧည့်သည်တွေ စားကြပါ၊ အားမနာနဲ့ ဝအောင် စားကြ ဟုတ်လား”

အိမ်အောက်မှနေ၍ ရွာလူကြီးက လှမ်းအော် ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထမင်းစားလိုက်ကြတော့သည်။

အသီးအရွက် ဟင်းလျာချည်း ဖြစ်တော့၏။

သို့ပေမင်္ဂ စားကောင်းလှပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထမင်း စားသောက်ပြီး စကားစမြည် ပြောကြသေးသည်။ ရွာလူကြီးသည် “စောစော အိပ်ကြကွဲ့” ဟု ပြောပေမည် ညဉ့်အတော်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သော ခွေးအူသံကြီးကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာတော့သည်။

“ဝူး... ” “ဝူး... ”

“ဝူး... ” “ဝူး... ” အူ...”

“ကျက်သရေ မရှိလိုက်တာ” ဟု ရေခွတ်လိုက်ပြီး ရွာလမ်းဘက် သုညကြည့်လိုက်သည်။

“အလိုလေးဗျာ”

အဘွားအိုတစ်ယောက် တောင်ဝေးကို မြေသို့ထောက်ကာ၊ ထောက်ကာဖြင့် စေတီပျက် ရှိရာသို့ သွားနေ၏။

ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်သည် အဘွားအိုနောက်မှ ထပ်ကြပ် မကွာ လိုက်ပါလာ၏။

တစ်ရံတစ်ခါ အဘွားအိုနောက်တွင် ချန်ရစ်ခဲ့ပြီး ခေါင်းကို မော့၍ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလေ၏။ ပြီးနောက် အဘွားအိုနောက် ပြေးလိုက်သွား ပြန်၏။

နည်းနည်းနှောနှော ခွေးကြီး မဟုတ်။

အဘွားအိုသည် စိုက်စိုက်ငိုက်ငိုက် စေတီပျက် ပရိဝုဏ်အတွင်း ဝင်သွားတော့၏။

“ဟင်!”

စောစောက စေတီပျက်တစ်ဝိုက် မှောင်နှင့် မည်းမည်း ခု ဘယ်လိုကြောင့် လင်းတိန်နေပါလိမ့်။

လင်းမြင့်လှိုင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေလေ၏။

အတွင်းခန်းအတွင်းမှလည်း ကျယ်လောင်သော ဟောက်သံကြောင့် ရွာလူကြီးသည်လည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေချေပြီဟု ဝှက်လိုက်ကာ မည်သူ့ကိုမျှ မနိုးတော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း သေနတ်

ကို ဆွဲယူ၍ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းသွားလိုက်တော့၏။

ပြီးနောက် အဘွားအို ဝင်သွားသည့် စေတီပျက် ရှိရာသို့ အမှောင်ကို အားပြု၍ သွားလိုက်တော့သည်။

“ဟာ...”

အဘွားအိုကော ခွေးနက်ကြီးပါ မရှိကြတော့ပါကလား။

ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်ရှာကြည့်လိုက်၏။

သုဿန်ဘက် ဦးတည် သွားနေပါကလား။ ခွေးနက်ကြီးသည် သူ့နောက်မှ ဘေးမှ၊ ရှေ့မှ ကပ်ပါသွားတော့၏။

သုဿန်အတွင်း မှောင်ရိပ်တစ်ခုထဲ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ် သွားတော့၏။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အချိန်တွင် အဘွားအိုတစ်ယောက် ခွေးတစ်ကောင် ဘယ်ထွက် သုဿန်ဘက် သွားရပါသနည်း။ လူမှ ဟုတ်ပါလေစ၊ နာနာဘာဝတွေများလား။

“ဖျောင်း”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် လိပ်ပြာလွင့် မတတ် လန့်ဖျပ်သွားရတော့၏။

ကျွန်တော့်အနား သစ်ကိုင်းခြောက် တစ်ခု ကျိုးပဲ့ကျလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘာရယ်တော့ မဟုတ်။ သို့ငြား ကျွန်တော် နှာခေါင်းတွင်း မွေးကြိုင်သော ရနံ့တစ်ခု ရလိုက်သည်ကြောင့် ထိုနေရာတစ်ဝိုက် လေလာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှ မတွေ့၊ ကြက်သီးမွေးညင်း ထလာသည်။

သို့ကြောင့် စေတီပျက် ပရိဝုဏ်လေးမှ ကပျာကသီ ထွက်လာတော့သည်။

“ဟိတ်လူ”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက်မို့ တုန်လှုပ်သွားတော့၏။

သိပြား ကယာကသီ အသံလာရာနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်... ကိုလင်း”

“ဟုတ်ပါ”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သွားတက်လေးပေါ်အောင် ပြုံးပြကာ ကျွန်တော်နားသို့ တိုးကပ်လာ၏။

အိမ်ပေါ်က “ကိုပိုက်” ဆင်းသွားတော့ ကြမ်းလှုပ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် နီးလာရတယ်။ သေနတ်ကိုင်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ဘယ်သွားတာလဲ သိချင်လို့ နောက်ယောင်ခံ လိုက်ခဲ့တာ”

နို့ဖြင့် ကိုလင်းလည်း ခွေးနက်ကြီးနဲ့ အဘွားကြီးကို တွေ့လိုက်မှာပေါ့... ”

“ဗျာ”

“အော်... ကျွန်တော့်နောက် ပါလာတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် နောက်ယောင်ခံ လိုက်ခဲ့တဲ့ အဘွားအိုနဲ့ ခွေးနက်အိုကြီးကို တွေ့မှာပေါ့လို့လေ။”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို...”

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် အံ့သြနေပုံရ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော် အဘွားအိုနှင့် ခွေးနက်ကြီးနောက် လိုက်ခဲ့ခြင်း ကိစ္စကို ပြောလိုက်၏။ သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ အဘွားအိုကို လုံးဝ မမြင်ရပါကြောင်း ကျိန်တွယ် ပြောလာတော့၏။

သည်တစ်ကြိမ် အံ့သြသွားရသူမှာ ကျွန်တော် ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်မြင်ပြီး လင်းမြင့်လှိုင် ဘာလို့ မမြင်ရပါသနည်း။

“ခွေးအူသံကော ကြားလား”

သူ ခေါင်းခါပြသည်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားမရတော့ချေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ရွာလူကြီးအိမ်

မြန်ရောက်လာကြသည်တွင် စကားမမြည် မပြောလေတော့ဘဲ စဉ်းစားအဖြေရှာရင်း အိပ်ပျော်သွားပြန်တော့သည်။

မိုးစင်စင်လင်းသည်တွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ရွာလူကြီး ကျွေးသည့် ကောက်ညင်းထုပ်နှင့် ငါးခြောက်ထောင်းကို စားပြီး တောတွင်း ဝင်ခဲ့ကြတော့သည်။

သို့တောတွင်းဝင်လာ ခရီးတွင် ရွာဖျားသုဿန်ကို ဖြတ်လာရသည်ဖြစ်၍ သုဿန်မြေအတွင်း လှည့်ပတ် ကြည့်မိသေး၏။

ဘာမှ မတွေ့ပါချေ။ သိပြား မြေပြင်တွင် ထင်ကျန်ရစ်သည့် မိန်းမခြေရာ သေးသေးတစ်ခုနှင့် ခွေးခြေရာကြီးကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်ကြောင့် အံ့သြရပြန်သေးတော့၏။

ညက သုဿန်တွင်း ဝင်လာသည့် အဘွားအိုနှင့် သူမ၏ ခွေးနက်ကြီး ခြေရာမှလွဲ၍ အခြား မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

“အေးဗျာ... ကိုပိုက် ပြောပုံဆို အတော် အံ့သြစရာပဲ”

သို့ လျှောက်ခဲ့ရာမှ သုဿန်ကို အတော်ကလေး လွန်လာပြီ ဖြစ်၏။

“ကိုပိုက် ဟိုမယ်... ဟိုမယ်”

“ဟာ...”

ကျွန်တော့် မျက်စိတို့ပင် ကျွန်တော် မယုံနိုင် ဖြစ်ရတော့၏။

သတ္တဝါဆန်းတစ်ကောင် ဖြစ်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် မြင်လည်း မြင်တတ်လေရဲ့။ လွန်စွာ

မှ သေးကွေးသော အကောင်လေး ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်မည် ချိန်ခွယ်လိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ကယာကသီ ကျွန်တော့်လက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပြီး

“မဝစ်နဲ့ ကိုပိုက် အဲဒီအကောင်က ရှားပါးသတ္တဝါပဲ”

“ဘာကောင်တုန်းဗျ၊ အကောင်က သေးသေးရယ်” ဂျီ(ချေ)

လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့”

ကျွန်တော်က သို့နယ် ပြောလိုက်၏။

“သေချာ ကြည့်ပါဦး... ကိုပိုက် သိပါတယ်”

သို့ ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် တစ်လှမ်းချင်း လှမ်း လျှောက်လှမ်းကာ အစာ ငုံ့ရှာ စားနေသော သတ္တဝါလေးကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ သိပြီ... တစ်ခါလည်း ကြုံခဲ့ပြီးပြီ။ ကချင် ပြည်နယ်ဘက်မှာပေါ့... ဒါ “ဖက်ချေ”ပဲဗျ”

သို့နယ် အားရဝမ်းသာ ပြောလိုက်၏။

“ဒါပေါ့... ရဝမ်တွေက “လူဝူဆရီး” လို့ ခေါ်ကြတယ်”

“သိပ္ပံအခေါ် ရှိပါသေးတယ် ဘာတဲ့”

ကျွန်တော်က သို့ မေးလိုက်ပြန်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က သွက်လက်စွာဖြင့် “MUNTIACUS PUTAOENSIS” လေဗျာ” ဟု ပြောလေတော့၏။

“သည်တောမှာလည်း ရှိတာပဲနော်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“တစ်ကောင်တလေ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်” ဟုပြောကာ လင်းမြင့် လှိုင်သည် ရှေ့ဆက် သွားလေတော့၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း ဖက်ချေလေးကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့် ပြီး လင်းမြင့်လှိုင်နောက် လိုက်သွားတော့၏။

သို့ လျှောက်ခဲ့ရာမှ အင်းယုတ်ဟု ထင်ရသည့် မြေပြန့်လေး တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြ၏။

ထို မြေပြန့်လေးတစ်ဝိုက် သစ်ပင်ကြီးတို့ ပေါက်ရောက်ခြင်း မရှိချေ။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း ဟိုတစ်ခု ဒီတစ်ခုသာ ရှိ၏။ ဘဲစားမြက်တို့ ပေါက်နေ၏။ ခရစ်စပ်တင်လျက် ရှိ၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုမြေပြန့်လေးကို ဖြတ်၍ လျှောက်ခဲ့ကြရာတွင် ကျွန်တော်သည် ရှေ့က။

သို့ လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ခြေမျက်စိသာသာခန့် ရေတိုရှိသည် ရေအိုင်ကျယ် တစ်ခုကို ဖြတ်လျှောက်လိုက်သည်တွင်-

“ဟာ!...”

ကျွန်တော်သည် နွဲ့အိုင်တွင်း ဆင်းမိသွားခြင်း ဖြစ်တော့၏။ ခြေသလုံးသားမှသည် ခူးခေါင်းထိ ကျွဲဝင်သွား၏။

မျက်လုံး မျက်ဆံပြုဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့်ကို စိုးရိမ်စွာဖြင့် ကြည့်နေ၏။ ဘာလုပ်ရမည် စဉ်းစားနေပုံရ၏။

လက်လှမ်းပေးလိုလည်း မမီမကမ်း ဖြစ်နေ၏။

တဖြည်းဖြည်း နှစ်ဝင် နွဲ့နှစ်ခဲ့ရချေပြီ။ နည်းနည်းလေး လှုပ် လိုက်သည်နှင့် လျင်မြန်စွာ ကျွဲဝင်သွား၏။ ခါးထိပင် ကျော်ကာ နှစ်နေ ရချေပြီ။ သို့ကြောင့် နည်းနည်းလေးမျှ မလှုပ်ရဲချေ။ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်သည်နှင့်ပင် နှစ်နှစ်သွားသည်ဖြစ်၍ အသက်ကိုပင် မြင်း၍ ရှူနေ ရ၏။

“ကိုပိုက်... ကျွန်တော် နွယ်ကြိုး သို့မဟုတ် ဝါးတစ်လုံး သွား ရှာချေဦးမယ်” ဟုဆိုကာ လင်းမြင့်လှိုင်သည် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့် ပြေးသွားတော့၏။

“လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်နဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ” ဟု အော်ပြော သွားသေး၏။

ခါးအထက်မှသည် ရင်ညွန့်တိုင် တဖြည်းဖြည်း နှစ်ကျသွား သည်ကြောင့် အသက်ရှူပင် ကျပ်လာတော့၏။ “ဘုရား”ရေ ဟု ထူးမိ တော့၏။

နံ့သည် အင်မတန် ကြောက်စရာ ကောင်းပါကလား။

လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ပြန်မလာသေး။ ကျွန်တော် ထင်သည် နောက်ထပ် နာရီဝက်ဆိုလျှင် ဇံးနံ့မြုပ်သွားပေရောမည်။ ကျွန်တော်သည် မျက်စိကို မှိတ်ကာ ဘုရား တနေမိတော့၏။

ကျွန်တော်သည် အင်မတန် မတရားသောသူပါကလား။

ကိုယ့်အသက် ဆုံးရှုံးရမည်ကိုတော့ ကြောက်လန့်နေသည်။ သတ္တဝါလေးတွေ အသက်ကိုတော့ ပရမ်းပတာ ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်နေပါ ကလား။ သို့ တွေးမိသည်ကြောင့် ဘုရားကို မတ၊ပါတော့ချေ။ သေလိုက သေစေတော့ ဆိုပြီး သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ရန် ခွန်အားကို မွေးလိုက် သည် ဆိုလျှင်ပဲ...။

“ကိုပိုက်... ကိုပိုက်... ရော... ရော ဒီနွယ်ကြိုးကို အမိ အရ ကိုင်ထား”

သို့နွယ်ပြောကာ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့်ထံသို့ ကြိမ်နွယ် တစ်ချောင်း လှမ်းပစ်ပေးလေ၏။

ကံအားလျော်စွာပင် လင်းမြင့်လှိုင်ပစ်ပေးသော နွယ်ကြိုးသည် ကျွန်တော့်တည့်တည့် ရောက်လာတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ကြိမ်နွယ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အမိအရ ဖမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကံကောင်း ထောက်မစွာ နွဲ့တွင်း မှ လွတ်ခဲ့ရတော့၏။

နွဲ့အလူးလူးဖြင့် ကျွန်တော်သည် မြေမာပေါ်တွင် ပတ်လက် လှဲချ နားနေလိုက်တော့၏။

အမောလည်း ပြေ၊ စိတ်လည်း ငြိမ်လေတော့မှ အတော်လှမ်း လှမ်းရှိ ချောင်းရေအတွင်း ဆင်းကာ ဆေးကြောလိုက်တော့၏။

သည်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတွင်းကို ဖြတ်မလျှောက်

ကြတော့တဲ့ တောင်ကြောလေးပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ကြသည်။

ပြန်တက်ခဲ့ကြသော တောင်ကြောလေးမှ တစ်ဖက် မြှောင်သို့ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

ထိုမြှောင်လေးအတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့ကြသည်တွင် ချောင်းငယ် တစ်ခု ရောက်လာ၏။

ဒူးခေါင်းနီးနီးရှိ ထိုချောင်းရေထဲမှပင် ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြပြန် သည်။

သို့လျှောက်ခဲ့ရင်း တောင်ကြောအတက် လမ်းပြေပြေလေး အတိုင်း တက်ခဲ့ကြသည်။

ကျိုးတိုးကျဲတဲ ဝါးတောလေးသို့ ရောက်လာ၏။ ဝါးတောလေး အတွင်းရှိ ကွက်လပ်ကလေး တစ်ခုတွင် နားလိုက်ကြ၏။ လင်းမြင့်လှိုင် က ဝီစက် ပုလင်းပြားလေးကို ထုတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေး၏။

တစ်ကျိက် မော့သောက်လိုက်ပြီး လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြန်ပေး လိုက်သည်။

ကျွန်တော် လှမ်းပေးသည့် ပုလင်းပြားလေးကို လှမ်းမယူဘဲ လက်ကာပြကာ သူ့သေနတ်ကို ဝါးတောတွင်း ပေါက်ရောက်နေသည့် ကျွန်းပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ လှမ်းချိန်လိုက်၏။

သူ သားကောင်တစ်ကောင် တွေ့သွားချေပြီ သိလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်သည် နံဘေးမှ မလှုပ်မရှား ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ကျွန်းပင်ပေါ် ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်ငြား ဘာကောင်မှ မတွေ့ချေ။

“ဒိန်း”

“ဘုတ်”

လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်လိုက်ပြီး သားကောင် မြေပြင်သို့ ပြုတ်ကျလာ လေမှ ဘာကောင်ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့၏။

မျောက်မြီးရှည် (ခေါ်) မျောက်ညိုကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။

ထိုည ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဝါးတောလေး အောက်ဘက် တောင်စွယ်
လေးထိပ်တွင်ရှိ ဝါးတဲဟောင်းတစ်ခုကို အနည်းငယ် ပြုပြင်၍ ညအိပ်
ခန်းချလိုက်ကြသည်။

မျောက်တစ်ကောင် ရလိုက်သည်ကြောင့် မြည်းရန်နှင့်ညစာ
အလို့ငှာ အဆင်ပြေသွားတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ခခန်းတဲရှေ့တွင် မီးပုံတစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်
သည်။

မီးပုံ ပြုလုပ်ပြီး မျောက်ကို အသားဖျက် တံစို့ထိုး မီးကင်လိုက်
ပြီးသည်နှင့် ထိုနားရှိ ကျောက်အိုင်လေး တစ်ခုတွင် ခြေလက် ဆေးလိုက်
ကြသည်။

ထိုညနေပိုင်းလေးတွင် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်
မျောက်သားမီးကင်ကို အမြည်းလုပ်၍ လက်ကျန် ဝိစကီကို သောက်လိုက်
ကြသည်။ မောပန်းနွမ်းနယ်၊ ကိုက်ခဲလေသမျှ ပေါ့ပါး လန်းဆန်းသွား
တော့သည်။

ခပ်စောစောပင် အိပ်ပျော်သွားကြတော့၏။

ဒုတ်. ၃. ဒုတ်. . . ဒုတ်

တဲ ဝါးတိုင်ကို လာခေါက်သံကြောင့် အိပ်ရာမှ လန်နိုးလာရ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေ၏။

တဲဝါးတိုင်ကို ဘယ်သူ လာခေါက်နေသည် မသိ။

“တောက်”

ကျွန်တော် တောက်တစ်ချက် ခတ်ပြီး ပြန်လှဲအိပ်ချလိုက်သည်။

မေးခနဲ ဖြစ်သွားချိန်တွင် ဒုတ်. . . ဒုတ်. . . ဒုတ် ရယ်လို့ ဝါးတိုင်
ကို လာခေါက်နေပြန်၏။

ကယာကသိုဏ်၍ သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ “ဖလပ်”

“ဖလပ်” “ဖလပ်. . .” ရယ်လို့ ရွက်ခြောက်တို့ကို နင်းဖြတ် ပြေးလွှားသွား
သံ ကြားလိုက်ရာသို့ လှမ်းကြည့်၊ သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်လိုက်သည်။

ထင်းမီးပုံ အလင်းရောင် ရှိနေသည်ပဲ။ သို့ငြား ဘာကောင်မျှ
မမြင်ရပါချေ။

ကျွန်တော် သိလိုက်ချေပြီ။

တောခြောက်ခဲနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ယခု အိပ်
နေသည့် တဲရှင်သည် ဝါးခတ်ရင်း၊ သို့မဟုတ် ဤတဲမှာပင် နေထိုင်ရင်း
ငှက်ဖျားဖြင့် သေဆုံးသွားသူ ဖြစ်ချိန်မည်။ သို့ကြောင့် မကျွတ်လွတ်သေး
သော သူ၏ ဝိညာဉ်သည် လာရောက် နှောင့်ယှက်နေခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

“ငါတို့ခဏ ခိတစ်ညပဲ နေမှာကွ. . . လာ နှောင့်ယှက်မနေနဲ့”

ဆိုကာ လက်တွင်းသေနတ်မှ ကျည်တစ်တောင့်ကို အဆုံးခံ
လိုက်တော့၏။

“ဒိန်း”

ခခန်းတဲအနီးရှိ အိပ်တန်းဝင်ငှက်ဖျား လန်ဖျပ် ယုံပြေးသွားကြ
သည်။

ကျွန်တော် ပစ်လိုက်သည့် သေနတ်သံကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်
သည် အိပ်ရာမှ ရုတ်ခြည်း ထထိုင်လာပြီး-

“ဘာတောင်တွေ့လို့ ပစ်တာလဲ”

ဟု မေးလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ
လိုက်၏။

“အော်. . .” ဟုဆိုကာ ပြန်လှဲ အိပ်ချလိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း အိပ်ချင်စိတ် မရှိတော့သည့် ဖြစ်၍ မီးပုံ
နားသွားကာ မျောက်မီးကင်သားကို စားရင်း မီးလှုံနေလိုက်တော့သည်။
အရက် မရှိတော့ပြီဖြစ်၍ မျောက်သားချည်း ထိုင်စားနေလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် မီးပုံနားထိုင်လျှင် တောင်တောင်အီအီ တွေး

နေမိ၏။ ပျဉ်းမကုန်းရွာတွင် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အချိန်တွင် တွေ့လိုက်သည့် အဘွားအိုနှင့် ခွေးနက်ကြီးကို သတိရနေမိ၏။ အခန်းမသင့် နွဲ့အိုင်တွင်း ကျဆင်းခဲ့ရသည်ကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်မိသည်နှင့် ကျောချမ်းသွားမိ၏။

တစ်ယောက်တည်း သမား ဆိုပါလျှင် နွဲ့နစ်သေရမည် သေချာလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

“ဟူး”

သက်ပြင်းရှည်ကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး တဲပေါ် ပြန်တက်အိပ်လိုက်ပြန်သည်။

ကျည်တစ်တောင့် ဖြုန်းရကျိုး နပ်ချေ၏။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။ မိုးစင်စင်ပင် လင်းလေမှ နိုးလာရသည်။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျန်ရှိနေသေးသော မျောက်သားမီးကင်ကို တစ်ဝစားလိုက်ကြပြီး ထိုခခန်းမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

“သားကောင်တစ်ကောင်ရလျှင် ပြန်ကြမယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

နွေလယ်ခင်းလောက်တွင် ကျုံ(ချေ)တစ်ကောင် ရလိုက်၏။ နှစ်ယောက်သား ရှေ့နောက် ဝါးလုံးလျှိုထမ်းကာ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။ တောက်လျှောက် ထမ်းပိုးလာရခြင်းကြောင့် ပင်ပန်းနေသည် ဖြစ်၍ ပျဉ်းမကုန်းရွာ မရောက်မီ နားလိုက်ကြသည်။

သို့ နားနေစဉ် မီးလောင်ကုန်း ရွာသူကြီး ဦးဇာမဏီနှင့် လူစိမ်းတစ်ယောက် ရောက်လာကြတော့၏။

“ဟင်! ဆရာပိုက်တို့ ဘယ်တုန်းက အမဲပစ် တက်လာကြတာတုန်း”

မီးလောင်ကုန်း ရွာသူကြီး ဦးဇာမဏီက ကျွန်တော့်အား မေး

လာသည်ကြောင့်-

“တစ်နေ့ကမှပါ” ပြောလိုက်၏။

“ဖထီတို့ကော” ဟု မေးလိုက်၏။

သည်တွင် ဦးဇာမဏီက သူ့နံဘေးရှိ လူကို ပြ၍-

“ဒါ... သစ်လုပ်ငန်း လက်ထောက်မန်နေဂျာ ဦးမြင့်ဆွေတဲ့၊ အမဲလည်ချင်တယ် ဆိုလို့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်က အထက် ဆင်ခခန်း ရောက်လာကြတာ။ ခု ပြန်ခဲ့ကြတာလေ... ဦးမြင့်ဆွေ ဒါ ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေပေါ့... မုဆိုး ကိုပိုင်နဲ့ လင်းမြင့်လှိုင် ဆိုတာ”

မီးလောင်ကုန်း ရွာသူကြီးက သို့နယ်ပြောရင်း မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

“ဖထီတို့ ဘယ်သွားဦးမလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်သည်။

“ပြန်မှာပဲပေါ့... ဆရာလင်းတို့ကော”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ပြန်ကြမှာပဲ... ဒီလို လုပ်ပါလား။ ဒီမယ် ညအိပ် စခန်းချကြမယ်လေ... နောက်နေ့ မီးလောင်ကုန်းအရောက် ပြန်ကြတာပေါ့”

သို့ ပြောလိုက်သည်တွင် ဦးဇာမဏီက-

“ဒါနဲ့ မီးလောင်ကုန်းရွာက တစ်ရက်ခရီး မရောက်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ရှေ့မယ် ပျဉ်းမမြိုင်စခန်း ရှိတယ်။ အဲဒီ သွားအိပ်ကြမယ်။ အဲဒီကနေ မီးလောင်ကုန်းကို နေ့ဝက်ခရီးသာသာပဲ ရှိတယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ... ဒီနေရာ ဒီလမ်းကြောတွေကို ဖထီက ပိုသိတာပဲ... ဖထီပြောတဲ့ ပျဉ်းမမြိုင်စခန်း သွားကြတာပေါ့”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြရာတွင် ညနေစောင်းလေးတွင် ဦးဇာမဏီ ပြောသည့် ပျဉ်းမမြိုင် စခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဟင်!”

ကျွန်တော်တို့ အလာတုန်းက တစ်ညတာ ဝင်တည်းခိုခဲ့သည့် ရွာလူကြီး စောလယ်ဝါးတို့ ပျဉ်းမကုန်းရွာ ဖြစ်နေပါကလား။

ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုခဲ့သည့် ပျဉ်းမကုန်းရွာကို ဦးဇာမဏိက ပျဉ်းမမြိုင်စခန်းဟု ခေါ်ခြင်းကြောင့် အံ့ဩသွားခြင်း မဟုတ်။ အိမ်ခြေ ၁၀၀ လောက်ရှိသည့် ရွာကြီး လုံးလုံး ပျောက်ဆုံးနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေတော့သည်။

နေရာမှားခြင်းလည်း လုံးဝ မဟုတ်။

ယိုယွင်း ပျက်စီးနေသော စေတီလေးနှင့် ၎င်းအနားတွင် ပျဉ်းမပင်ကြီး ရှိနေခြင်းကြောင့်ပင်။ ပြီးတော့ ဆင်ခြေရာကွက်တွေ ရှိနေ၏။

ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့သည့် အိမ်တွေအစား ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ ဖြစ်နေတော့၏။

ဦးဇာမဏိ၏ အစီအစဉ်အရ စခန်းချ နားနေမည့် နေရာသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသော ရွာလူကြီး စောလယ်ဝါး၏ အိမ်နေရာ ဖြစ်နေခြင်းသည် ထူးဆန်း အဖွယ် ဖြစ်နေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ယာယီ စခန်းတဲ ဆောက်ပြီး မီးပုံ ဖိုလိုက်၏။ ဂျီ(ချေ)ကောင်ကို အသားဖျက် တံစိုထိုး မီးကင်လိုက်ပြီး ရေချိုးဆင်းခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရေခိုးဆင်းခဲ့ကြသည့် ချောင်းကလေး ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မှတ်မိတာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ ရေခိုးချိုးပြီး စခန်းတဲ ပြန်ရောက်ကြသည်တွင် ကျွန်တော်တို့တွင် အရက် ပြတ်နေပြီး ဖြစ်ငြား ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ပင် သွားလေရာ အရက်ပါတတ်သည့် သစ်လုပ်ငန်း မန်နေဂျာ ဦးဒြင်ဆွေ၏ ဝိစင်နှင့် ဂျီ(ချေ)သား မီးကင် စားသောက်နေကြစဉ် ကျွန်တော်က ဤ

နေရာလေး ရောက်ခဲ့သည်တွင် ရွာလူကြီး စောလယ်ဝါးနှင့် ဆုံခဲ့ပုံ၊ စေတီလေးတွင် ဝင်သွားသည့် အဘွားအိုနှင့် ခွေးနက်ကြီး အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်တွင် ဦးဇာမဏိသည် လွန်မင်းစွာ အံ့ဩသွားပုံ မြင်ရသည်။

“ဆရာပိုင်ပြောတာ မယုံလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ကျုပ် ဝတ်သက်လုံး ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျင်လည်ခဲ့တာ၊ နှစ် ၇၀ ကျော်နေပြီ။ ဒီနေရာကို ဖြတ်သွားဖြစ်လာ ခုထိပဲ ဆိုပါတော့။ လူတုန်းကတောင် ကျုပ်နဲ့ ဦးမြင့်ဆွေ ဒီမယ် စခန်းချခဲ့ကြတာပဲ၊ မယုံ မေးကြည့်ဗျာ... ဘာရွာမှလည်း မရှိဘူး။ ဒီနားလေးမှ မဟုတ်၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်သုံးမိုင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာကို ဘာရွာမှ မရှိပါဘူး။ အေး... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဒီစေတီလေးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၈၀-၁၀၀ လောက်ကတည်းက ရွာဦးစေတီ အနေနဲ့ ရှိတာတဲ့... ဆရာလေးပိုင် ပြောတဲ့ ပျဉ်းမကုန်းရွာဟောင်း ဇာတ်လမ်းမျိုး အဖြစ်အပျက်မျိုး၊ ကြားဖူးနားဝတော့ ရှိတယ်။ ဒါဟာ လွန်မင်းစွာ အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ ထူးဆန်းတယ်။ သိပ်ကို ထူးဆန်းတယ်... ”

ဦးဇာမဏိက သို့နယ် အံ့ဩတကြီး ပြောနေသည်ကို နံဘေးမှ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည့် ဦးမြင့်ဆွေက ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့်-

“ဒါမျိုးတွေ တကယ် ရှိဖူးလား ဟု မေးလေတော့သည်။

“ရှိဖူးလို့လည်း ဒု ပြောနေကြတာပေါ့” ဟု လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်လေတော့သည်။

“အလိုလေးဗျာ” ဟု တလျှက် ဦးမြင့်ဆွေတစ်ယောက် ကြက်သီး ဖြန်းခနဲ ထသွားသည်ကို သတိထား မြင်လိုက်မိတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် စားသောက်ပြီးသည်နှင့် တဲပေါ်တက် လဲလျောင်းနေလိုက်ကြ၏။

သုံးယောက်က တစ်ပုလင်း သောက်ကြသည် ဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်အတွက် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေတော့၏။

သို့ကြောင့် အတော်နှင့် အိပ်မပျော်၊ ဦးဇာမဏီက အရက်
သောက်တတ်သူ မဟုတ်ပေမည် အသက်ကြီးသူ ဖြစ်၍ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်
သည်ကြောင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေလေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ လုံးဝ သောက်မထားလျှင် ပြဿနာ မဟုတ်၊
ခုတော့ မစိုမပိုလေး သောက်ထားသဖြင့် မျက်လုံးကြောင်နေတော့၏။

သည်သို့ဖြင့် ဟိုတွေ့ သည်တွေ့ လူးကာလိမ့်ကာ ရှိနေစဉ်
“မြန်း” ရယ်လို့ ဝါးကြမ်းခင်း လှုပ်ခတ်လာခြင်းကြောင့် မျက်လုံးကို ဖွင့်
ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်!”

ဦးမြင့်ဆွေတစ်ယောက် အိပ်နေရာမှ လူးလဲထလာကာ သူ၏
သေနတ်ကို ကိုင်၍ တဲပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည်
လက်စွဲတော် သေနတ်ကို ကိုင်၍ သူ့နောက်လိုက်သွားတော့၏။ သူ ဘယ်
လိုဖြစ် ဘာလုပ်ချင်ပါလိမ့် သိလိုသဖြင့် သူ့နောက်မှ တိတ်တဆိတ် လိုက်
သွားတော့သည်။

သူကြည့်ရသည်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်နောက် လိုက်သွားနေပုံ
ဖြစ်၏။

သူ ဦးတည်သွားနေသည်မှာ စေတီပျက်လေး ရှိရာ နေရာသို့
ဖြစ်တော့၏။

စေတီပျက် ပရိဝုဏ်အတွင်း ရောက်သည်တွင် ဦးမြင့်ဆွေသည်
ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်သွားပြီး သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် သူ့ရှေ့တူ
ချဘက်သို့ ပစ်လိုက်လေတော့၏။

“ဒိန်း”

သူသည်လည်း နောက်သို့ “အား” ရယ်လို့ အော်ဟစ်ကာ လန်
ကျလာသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ကပျာကယာ နောက်မှ ဆီးပွေ့ထား
လိုက်တော့၏။

တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျွန်တော်သာ နောက်မှ ကပ်လိုက်မလာလျှင်
သူ၏ နောက်စေ့နှင့် ယိုယွင်း ပျက်စီးနေသည့် အုတ်ကျိုး အုတ်ပုံတို့ဖြင့်
ထိခတ် အနာတရ... ရရှိသွားပေလိမ့်မည်။

“ဟင်! ကျွန်တော် ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်သွားရတာ
လဲ၊ ခွေးနက်ကြီး... ခွေးနက်ကြီးကော” ဟု အထိတ်တလန့် မေးလာ
တော့၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ဘာမှ မပြောလေတော့... စခန်းသို့
လှည့်ပြန်ခဲ့တော့၏။

“ခင်ဗျားကော... တွေ့လိုက်တယ်လား၊ မြင်လိုက်တယ်လား၊
အဘွားကြီးနဲ့ ခွေးနက်ကြီး ခင်ဗျားလည်း မြင်လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊
မြင်လိုက်တယ်လား”

သိန္နယ် တတွတ်တွတ် ပြောရင်း ကျွန်တော်နောက်မှ ကပ်ပါလာ
တော့၏။

စခန်း ရောက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ဦးဇာမဏီသည် မီးပုံ
ဘေးတွင် ထိုင်၍ ကျွန်တော်တို့ကို မျှော်နေပုံရ၏။

ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာသည်ကို တွေ့သည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က
“ဥကြီးမင်းကြီး... ဘယ်သွားကြတာလဲဗျာ... ဖထိနဲ့ ဘယ်လိုက်ကြ
လျှင် ကောင်းမလဲ တိုင်ပင်နေကြတာ” ရယ်လို့ ပြောလာသဖြင့်-

“ဦးမြင့်ဆွေသာ မေးကြည့်ပါတော့ဗျာ” ဟု ပြောလျက် လင်းမြင့်
လှိုင်နားတွင် ကပ်ထိုင်လိုက်၏။

“ကဲ... ဦးမြင့်ဆွေ ပြောစမ်းပါဦး” ရယ်လို့ ဦးဇာမဏီက
သူ့နားတွင် ထိုင်စေပြီး မေးလေတော့သည်။

သည်တွင် ဦးမြင့်ဆွေက...
ခွေးအူသံကြောင့် သူ အိပ်ရာမှ လန်နိုးခဲ့ရတော့၏။ ကပျာကသီ
ထထိုင်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်!”

www.burmeseclassic.com

လွန်စွာမျှ ကြီးမားလှသော ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ ကျက်သရေ ကင်းမဲ့စွာ ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် အူနေတော့၏။ သို့ကြောင့် သူသည် သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

သည်တွင် ခွေးနက်ကြီးသည် ထိုနေရာလေးမှ ရွေ့သို့ ထွက်သွား လေတော့၏။

“ဟင်!”

တောင်ဝှေးကို ထောက်၍ စမ်းတဝါးဝါး သွားနေသည့် အဘွား အို တစ်ယောက်ပါကလား။ ခွေးနက်ကြီးသည် ထိုအဘွားအိုနောက် လိုက် သွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ထိုအဘွားအို ဘယ်လိုလုပ် တောနက်ကြီး အတွင်း ရောက်နေပါလိမ့်။

အဘွားအိုသည်ပင် ညဉ့်အချိန် တောတောင်ထဲ တောင်ဝှေး လေးတစ်ချောင်းဖြင့် သွားဝံ့သည်ပဲ။ သူကော ဘာလို့ အဘွားအိုနောက် လိုက်မသွားရဲပါ့မလဲ... သူ့တွင် သေနတ်ရှိတာပဲ... တစ်ဦး တစ် ယောက်ကို နီး၍ပြောလျှင် ကောင်းမလား။ ခေါ်သွားလျှင် ကောင်းမလား။ စဉ်းစားမိသေး၏။ သို့ပေမည် သုံးယောက်စလုံး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျ နေကြပြီ ဖြစ်၍ နီးပြောရမည်။ ခေါ်ရမည်ကို အားနာသဖြင့် သူ တစ် ယောက်တည်း အဘွားအိုနောက် လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး သေနတ်ဆွဲ၍ အဘွားအိုနှင့် ခွေးနက်ကြီး နောက် မှောင်ရိပ်ခို ချောင်းမြောင်း လိုက်သွားတော့သည်။

အဘွားအိုနှင့် ခွေးကြီးသည် စေတီဖျက် ပရိဝုဏ်ထဲ ဝင်သွား သည်ကြောင့် သူသည်လည်း လိုက်ဝင်ခဲ့တော့၏။

စေတီလေးနား ရောက်သည်တွင် သူ စဉ်းစားလိုက်မိသည်မှာ အဘွားအိုသည် စေတီပရိဝုဏ်တွင် ဝင်လာသည်ကြောင့် လူသူတော် ဖြစ်ဖို့ များသည်။ သို့ကြောင့် အဘွားအို ဘယ်ခွာက လာသည်။ ဘာလာ

ဖျဉ်းကွန်းဆိုတဲ့ ခွာကလေးအကြောင်း

လုပ်သည် စပ်စုလို၍ နောက်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍-

“အဘွား”

“အဘွား”

“အဘွား” ရယ်လို့ ဆက်တိုက် ခေါ်လိုက်တော့၏။ သည်တွင် အဘွားအိုနောက်မှ ကပ်လိုက်လာသည့် ခွေးနက်ကြီးသည် သူ့အသံ ကြောင့် “ခွီး” ရယ်လို့ သွားကိုဖြုတ် မာန်မိလာပြီး ရုတ်ခြည်း ဆိုသလို သူ့ မျက်နှာကို ခုန်ဟပ်လေတော့၏။

သည်တွင် သူသည် လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက် ပြား အတန်ငယ် နောက်ကျသွားချေပြီ ဖြစ်သည်။

သူ့ သေနတ်ကျသည်သည် ခွေးကြီးကို လွဲချော်သွား၏။ ခွေးကြီး သည်ကား သူ့ကိုယ်ခန္ဓာပေါ် မိုးကျလာတော့၏။ ပိကျလာတော့၏။

သို့ကြောင့် သူသည် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်မိတော့ သည်။ ထိုသည်ကား အိပ်မက် မဟုတ်သော ဝိုးတဝါး ကြုံလိုက်ရသည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းပင်။

ကျွန်တော်သည် ဤနေရာလေးတွင် ထိုသို့သောကိစ္စ ကိုယ် ကြုံ ခဲ့ရဖူးသူ ဖြစ်၍ ဦးမြင့်ဆွေ ပြောသည်ကို ချွင်းချက်မရှိ လက်ခံ ပေသည်။

“ဦးမြင့်ဆွေ ပြောတာ ဟုတ်ပါပြီတဲ့... ကိုပိုက်ကကော သူ့ နောက်လိုက်သွားတော့ အဘွားအိုနဲ့ ခွေးနက်ကြီးကို မြင်လား”

သို့ ဆိုပြန်တော့လည်း စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာပြန်သည်။

ကျွန်တော်တုန်းက လင်းမြင့်လှိုင် နောက်မှ လိုက်လာသည်။ ခွေးနက်ကြီးနှင့် အဘွားအိုကို ကျွန်တော်သာ မြင်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က မမြင်၊ သို့ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်နှင့် ဦးမြင့်ဆွေတို့၏ ဖြစ်ရပ်သည် အိပ် မက်ဆိုး မက်ပြီး ယောင်၍ ထလမ်းလျှောက်ကြသူများလား။ တူးသန်း သည်တော့ အမှန်၊ တစ်ခု ပြောစရာ ရှိပြန်သေး၏။

လွန်ခဲ့သော သုံးရက်လောက်က ဤနေရာတွင် ဖျဉ်းမကုန်းရွာရှိနေသေး၏။ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရွာလူကြီး စောလယ်ဝါးအိမ်တွင် တစ်ညတာတည်းခိုခဲ့ကြသေး၏။ စောလယ်ဝါး ပြော၍ ဤရွာကြီး သမိုင်းကြောင်းကိုပင် သိခဲ့ကြရ၏။ ကျွန်တော်တို့ သိခဲ့သော ဤနေရာရှိ ရွာကြီး သမိုင်းကြောင်းသည် ဦးဇာမဏိ သိခဲ့သော ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့သော သမိုင်းကြောင်းနှင့် တူနေပြန်၏။ ခုတော့ ဘယ်လိုကြောင့် ရွာကြီး မရှိတော့ပါသနည်း။ ရွာကြီးနှင့်အတူ ရွာလူကြီးသည်လည်း လုံးဝပျောက်နေပေတော့သည်။

စာဖတ်ပရိသတ်အား
အစဉ်လေးစားကြိုးစားလျက်

ကိုပိုက်
၁၇-၇-၂၀၀၃

BURMESE
CLASSIC

မကြာမီ ထွက်လာတော့မည့်
တွတ်မီစာအုပ်တိုက်ရဲ့ စာအုပ်များ.....

- ၁။ ပန်းဝတ်ရည်စာမိစာကုံး ၁၁၅၂/၂၀၀၁(၁၁) (ဖျဉ်းမနားမောင်နီသင်း)
- ၂။ ဓမ္မပြုကျော်ထွန်း(၁)အကြာကျေး နှင့် စာပေအင်တာဗျူး ၈၅/၂၀၀၃(၁) (ဟိန်းလတ်)
- ၃။ ကျွန်တော်နှင့်သဘင်ပညာရှင်ကြီးများ ၆၃၀/၂၀၀၄(၇) (မောင်ချိုမင်းကန္တာရဝတီ)
- ၄။ အလှပန်းတစ်ပွင့်နှင့်အခြားပုံပြင်ဝတ္ထုများ ၁၀၂/၂၀၀၄(၁၁) (နုယဉ်)
- ၅။ ခလုတ်တိုက်မိသော ဓနိတ်များ ၇၇၅/၂၀၀၄(၇) (သုမောင်)
- ၆။ ပုဂံရွှေပြည် မြင်းခိုင်းဒီ ၁၅၀၃/၂၀၀၃(၁၀) (ဓမ္မပြုသန်းဆွေသစ်)
- ၇။ ကလေးအတွေးဟာသများ ၃၃၀/၂၀၀၄(၄) (မောင်မောင်မြင့်သိန်း)
- ၈။ ဝက်မွန်နည်းပညာ ၅၇၀/၂၀၀၄(၆) (မောင်မောင်မြင့်သိန်း)
- ၉။ ဝတ္ထုတိုများ(၁) ၁၀၆၈/၂၀၀၁(၈) (ဆုမြည့်နီ)
- ၁၀။ ဆေးရုံပေါ်မှ ဟာသများ ၇၈၀/၂၀၀၄(၇) (ဆုမြည့်နီ)
- ၁၁။ နိုင်ငံတော်ကာပြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းများ ၁၄၆၄/၂၀၀၄(၁၂) (ဆွေမြင့်)
- ၁၂။ နှစ်မြှာစိညာဉ် ၇၄၀/၂၀၀၄(၇) (ကိုပိုက်)
- ၁၃။ သုကြရွာကိုယ်ကြံမ္မာနှင့်မဆိုးများ ၆၉၇/၂၀၀၄(၇) (ကိုပိုက်)
- ၁၄။ ညာသန်နာကန် ၁၂၅၁/၂၀၀၄(၁၀) (ကိုပိုက်)
- ၁၅။ သုကောင်းပပြစ်လျှင်နေ သုယုတ်မာမမြစ်ကြစေချင် ၅၄၉/၂၀၀၄(၆) (ကိုပိုက်)
- ၁၆။ လောဘသားကောင် ၆၉၉/၂၀၀၄(၇) (ကိုပိုက်)
- ၁၇။ အလမ်းကျယ်စာသယ်လတ် ၇၀၀/၂၀၀၄(၇) (ကိုပိုက်)
- ၁၈။ မုဒိတာရောင်နှင့်အခြားဝတ္ထုတိုများ ၁၁၈၆/၂၀၀၄(၁၀) (ဝသုန်)